

การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาโท
ของ
นนท์ คุ้มวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์

พฤษภาคม 2557

การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาโท
ของ
นนท์ คุ้มวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์

พฤษภาคม 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์

พฤษภาคม 2557

นนทนันท์ แยม่วงษ์. (2557). การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. แววดา เตชะทิววรรณ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 432 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ t-test สถิติ F-test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. การเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ พบผลการวิจัย ดังนี้
 - 2.1 นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน
 - 2.2 นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตระดับปริญญาเอกมีการรับรู้มากกว่านิสิตระดับปริญญาโท
 - 2.3 นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีการรับรู้ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมมากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการรับรู้ด้านความรู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 - 2.4 นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน
3. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ในระดับสูง
4. การเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ ผลการวิจัยพบว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน

5. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

PERCEPTION AND ATTITUDE TOWARD PLAGIARISM AMONG GRADUATE STUDENTS OF
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

Presented in Partial Fulfilment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Library and Information Science
at Srinakharinwirot University

May 2014

Nonthanun Yamwong. (2014). **Perception and Attitude toward Plagiarism among Graduate Students of Srinakharinwirot University**. Mater thesis, M.A. (Library and Information Science). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee: Asst. Prof. Dr. Wawta Techathaweewan, Asst. Prof. Dr. Therdsak Maitaouthong.

The purpose of this research was to study and compare perception and attitude toward plagiarism among graduate students of Srinakharinwirot University, classified by gender, class level, group of subject branch and age. The research was conducted through a questionnaire, and the data were collected from 432 graduate students of Srinakharinwirot University. Statistics used in data analysis are frequency, percentage, mean, standard deviation and assumption test using t-test statistic value independent evaluation and F-test statistic value. In addition, the LSD (Least Significant Difference) test was conducted for the results with significant differences and Pearson's correlation coefficient.

The results of the research were summarized below:

1. Overall, the participants' perception toward plagiarism was at a high.
2. The comparison of graduate students' perception toward plagiarism base on their gender, class level, group of subject branch and age. The results of the research were summarized:

- 2.1 The graduate students with difference gender, the participants' perception toward plagiarism overall and sectional that there was no difference.

- 2.2 The graduate students with difference class level, there was a difference at the .05 level of significance. Particularly, the doctoral degree students had a larger perception the master's degree students

- 2.3 The graduate students with difference group of subject branch, there was a difference at the .05 level of significance. Particularly, the Humanities and Social Science graduate students had a larger perception the Science and Technology and Health Science students for sectional, referencing and bibliography. Particularly, the Health Science graduate students had a larger perception the Science and Technology and Humanities and Social Science students for sectional, general knowledge toward plagiarism.

3. The graduate students with difference age, the participants' perception toward plagiarism overall and sectional that there was no difference.

4. The comparison of graduate students' attitude toward plagiarism base on their gender, class level, group of subject branch and age. The results of the research were summarized, the graduate students with difference gender, class level group of subject branch and age that there was no difference.

5. The relationship between graduate student's perception toward plagiarism and graduate student's attitude toward plagiarism were found in no relationship.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ของ

นนทนันท์ แยมวงษ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ตันติวัฒน์กุล)

วันที่ เดือน พ.ศ. 25.....

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. แววดา เตชาทวีวรรณ) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประภาส พาวินันท์)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เทอดศักดิ์ ไม้ทำทอง) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. แววดา เตชาทวีวรรณ)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เทอดศักดิ์ ไม้ทำทอง)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆมา)

ประกาศขอบคุณการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. แววดา เตชาทวิวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เทอดศักดิ์ ไม่เท่าทอง อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประภาส พาวินันท์ ประธานกรรมการสอบปากเปล่า และรองศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆา กรรมการสอบปากเปล่า ที่กรุณามอบคำแนะนำ เพื่อแก้ไขและปรับปรุงปริญญาโทฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประภาส พาวินันท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลวรรณ ศรีสงคราม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกสัชกร ดร. เจริญ ตรีศักดิ์ อาจารย์ ดร. ขวัญหญิง ศรีประเสริฐภาพ และผู้ช่วยศาสตราจารย์บุษบา มาตระกูล

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ และกำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยตั้งแต่การศึกษาระดับปริญญาตรีจนถึงระดับปริญญาโท

ขอขอบคุณนิสิตนักศึกษาระดับระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อการทดลองแบบสอบถาม และนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้

ขอขอบคุณความช่วยเหลือทั้งด้านขวัญและกำลังใจ ด้านกำลังกายจากเพื่อนร่วมรุ่นทั้ง 10 คน และขอกราบขอบพระคุณและรำลึกถึงคุณพ่อที่ล่วงลับไปแล้ว และคุณแม่ผู้ให้กำเนิด รวมถึงพี่ ๆ และเพื่อนร่วมงานทุกคน ที่เป็นกำลังใจ ความห่วงใย ปรารถนาดี อีกทั้งยังช่วยสนับสนุนส่งเสริมในทุก ๆ ด้านให้กับผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงเกิดจากปริญญาโทฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บุพการี และบูรพคณาจารย์ทุกท่าน

นนทนนท์ แยมวงษ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ภูมิหลัง.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของงานวิจัย.....	4
ขอบเขตงานวิจัย.....	5
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
การลอกเลียนวรรณกรรม.....	9
ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรม.....	9
ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม.....	11
สาเหตุของการลอกเลียนวรรณกรรม.....	15
การหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม.....	17
เทคนิคการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม.....	20
นโยบายและการส่งเสริมความตระหนักรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม.....	27
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้.....	29
ความหมายของการรับรู้.....	29
ความสำคัญของการรับรู้.....	30
การวัดการรับรู้.....	30
พฤติกรรมด้านความรู้.....	31
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ.....	32
ความหมายของเจตคติ.....	32
ความสำคัญและลักษณะของเจตคติ.....	34
การวัดเจตคติ.....	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
องค์ประกอบของเจตคติ.....	35
ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล	36
แนวคิดทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	39
งานวิจัยในประเทศ.....	42
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	47
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	67
สมมติฐานการวิจัย.....	67
วิธีดำเนินการวิจัย.....	68
สรุปผลการวิจัย.....	69
อภิปรายผลการวิจัย.....	71
ข้อเสนอแนะ.....	76
ข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.....	76
ข้อเสนอแนะต่ออาจารย์ผู้สอน.....	76
ข้อเสนอแนะต่อบรรณารักษ์.....	76
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	76

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม.....	78
ภาคผนวก.....	84
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	106

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การเปรียบเทียบโปรแกรมตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม.....	27
2 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	55
3 การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา.....	56
4 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามเพศ.....	56
5 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา.....	57
6 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา.....	58
7 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามอายุ.....	59
10 เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา.....	59
11 เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามเพศ.....	64
10 เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา.....	64
11 เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา.....	65
12 เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามอายุ.....	65
13 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา.....	66

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การแสดงผลการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมของโปรแกรมเทิร์นอิทีอิน.....	22
2 หน้าเว็บฐานข้อมูลเตจาวู.....	24
3 โปรแกรมตรวจจับความเหมือนที่เรียกว่าอีทีเบลสต์ (eTBLAST).....	24
4 การใส่ข้อความในกล่องข้อความเพื่อตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม.....	25
5 ผลการทดสอบการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม.....	26

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2552: ออนไลน์) ได้กำหนดกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติในด้านการศึกษาหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่นิสิตพัฒนาขึ้นในตนเองจากประสบการณ์ที่ได้รับระหว่างการศึกษ โดยกำหนดกรอบมาตรฐานที่คาดหวังอย่างน้อย 5 ด้าน โดยหนึ่งในห้าด้านนั้น คือ ด้านคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งนิยามว่า พัฒนานิสัยในการประพฤติอย่างมีคุณธรรมจริยธรรม และด้วยความรับผิดชอบทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม ความสามารถในการปรับวิถีชีวิตในความขัดแย้งทางค่านิยม การพัฒนานิสัยและการปฏิบัติตนตามศีลธรรมทั้งในเรื่องส่วนตัวและสังคม สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทำหน้าที่ให้ความรู้ความสามารถด้านวิชาการเพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพที่สนใจอย่างมีประสิทธิภาพ การอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และเป็นคนดีของสังคม จึงจำเป็นต้องสอดแทรกแนวคิดด้านคุณธรรมจริยธรรมนอกเหนือจากเนื้อหาวิชา ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างให้นิสิตมีจิตสำนึกด้านคุณธรรมจริยธรรมและนำไปปฏิบัติด้วยการตระหนักรู้ถึงคุณค่าของตนเองเมื่อจบการศึกษาก็จะเป็นบัณฑิตที่มีทั้งความรู้ คุณธรรมจริยธรรมและเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของสังคม

การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาต่างๆ โดยผ่านกระบวนการวิจัยเพื่อให้สามารถแสวงหาและสร้างความรู้ใหม่ได้อย่างมีอิสระและจรรยาบรรณความก้าวหน้าทางวิชาการ สามารถเชื่อมโยงและบูรณาการกับศาสตร์ที่ตนเชี่ยวชาญหรือศาสตร์อื่นได้อย่างมีคุณธรรมตามจรรยาบรรณทางวิชาการและวิชาชีพ หลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันการศึกษาส่วนใหญ่กำหนดให้ผู้เรียนทำวิจัยและนำเสนอในรูปแบบของปริญญาานิพนธ์หรือสารนิพนธ์เพื่อให้ผู้เรียนได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ในการทำวิจัยอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2552: 1) ปัจจุบันผลงานวิชาการทั้งปริญญาานิพนธ์ สารนิพนธ์ และงานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งประสบปัญหาการลอกเลียนวรรณกรรม (Plagiarism) โดยการนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ คำ ประโยค เนื้อหาทั้งหมด ภาพ หรือแผนภูมิต่าง ๆ และการแปลจากภาษาต้นฉบับจากผลงานผู้อื่นมาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานของตนเองโดยไม่อ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูล การลอกเลียนวรรณกรรมอาจกระทำได้หลายรูปแบบ ส่วนใหญ่มักเป็นการลอกเลียนทั้งหมด (Word-by-word plagiarism) และเป็นการลอกเลียนบางส่วนหรือการถอดความ (Paraphrasing) ที่ทำให้ดูแตกต่างไปจากเดิมจนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นความคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด (สุวิมล ว่องวาณิช; และวิไลวรรณ ศรีสงคราม. 2553: ม.ป.พ.) นอกจากนี้ราชบัณฑิตยสถาน (2556: ออนไลน์) บัญญัติคำนี้ว่า “โจรกรรมทางวรรณกรรม” เป็นการบ่งบอกว่า การลอกเลียนผลงานของผู้อื่นนั้นถือว่าเป็นการขโมยหรือโจรกรรมทรัพย์สินทางปัญญา เป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ แสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นขาดคุณธรรม

จริยธรรมในการใช้สารสนเทศ

การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเรื่องสำคัญต่อสถาบันอุดมศึกษาที่สะท้อนถึงความซื่อสัตย์สุจริตของนักศึกษาโดยนับว่าเป็นจริยธรรมทางวิชาการตามมาตรฐานความถูกต้องของพฤติกรรมในการแสวงหาความรู้และการสร้างผลงานทางวิชาการที่ผู้อยู่ในวงการวิชาการทุกคนพึงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้การลอกเลียนวรรณกรรมทำให้งานวิจัยขาดความน่าเชื่อถือและผิดจริยธรรมทางวิชาการ และอาจเข้าข่ายการละเมิดลิขสิทธิ์ด้วย (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2542: 70; ปรากฏาวิพันธ์. 2553: 126) นอกจากนี้การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาเป็นการเน้นให้ผู้เรียนสามารถค้นคว้าด้วยตนเองรู้จักการคิดวิเคราะห์เพื่อพัฒนาความชำนาญเฉพาะสาขาวิชา และเป็นผู้ที่เรียนรู้ตลอดชีวิต กล่าวคือเป็นบุคคลผู้รู้สารสนเทศ (Information literate person) สามารถระบุความต้องการสารสนเทศของตนเอง ค้นหา ประเมินคุณค่าและใช้ประโยชน์สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีความเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ สังคม จริยธรรม กฎหมาย และการเมืองเกี่ยวกับการใช้และเข้าถึงสารสนเทศ (Association of College and Research Libraries. 2001: Online) ทั้งนี้การไม่ลอกเลียนวรรณกรรมถือเป็นทักษะหนึ่งของการรู้สารสนเทศในด้านความเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ สังคม จริยธรรม กฎหมาย และการเมืองเกี่ยวกับการใช้และเข้าถึงสารสนเทศ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่งที่มีนโยบายการจัดการเรียนการสอนคล้องกับปรัชญาของมหาวิทยาลัย คือ “การศึกษา คือ ความเจริญงอกงาม” ที่มุ่งพัฒนานิสิตให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมจริยธรรม (อัตลักษณ์นิสิต มศว. 2550: 8) การไม่ลอกเลียนวรรณกรรมจัดว่าเป็นคุณธรรมจริยธรรมในการใช้สารสนเทศตามมาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศซึ่งบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2552: 2) ได้ระบุแนวทางปฏิบัติแก่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาด้านจริยธรรมในการใช้ประโยชน์จากผลงานของผู้อื่นเพื่อหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม ดังนี้

...”การวิจัยเป็นการต่อยอดจากฐานความรู้เดิมซึ่งได้พบมาก่อนนั้น ความรู้ดังกล่าวอาจอยู่ในรูปของแนวคิด ทฤษฎี ข้อเขียนความคิด และข้อค้นพบจากงานวิจัย เป็นต้น ซึ่งเท่ากับว่าเจ้าของผลงานทางวิชาการเป็นผู้ที่มีคุณูปการทางวิชาการการใช้ประโยชน์จากผลงานของผู้อื่น ถึงแม้ว่าผู้วิจัยจะได้เขียนเรียบเรียงขึ้นใหม่ ผู้วิจัยต้องระบุเป็นการเขียนและเรียบเรียงขึ้นมาจากข้อความ คำพูด ความคิด หรือข้อค้นพบ เป็นต้น ของผู้ใดและจะต้องไม่กระทำการใด ๆ ที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าผลงานวิชาการของผู้อื่นเป็นผลงานของผู้วิจัย ทั้งจากการไม่อ้างอิงและการอ้างอิงไม่ถูกต้อง ในส่วนของการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยจะต้องเป็นผู้ที่ประมวลความรู้ต่างๆ ขึ้นมาด้วยตนเอง โดยจะต้องไม่ลอกเลียนหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่นที่เคยนำเสนอไว้แล้วมาเสนอใหม่ในงานของตน แบบคำต่อคำ บรรทัดต่อบรรทัด หรือ

หน้าต่อหน้า ในกรณีที่เป็นต้องคัดลอกก็ต้องใช้การอ้างอิงที่ถูกต้อง เพื่อให้เห็นชัดเจนว่า
คัดลอกจากแหล่งใด”....

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษาในระดับ
บัณฑิตศึกษาในประเทศไทยที่สำรวจพบ ได้แก่ งานวิจัยของวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) พัชรี
เขตต์จะโป๊ะ (2552) สมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) ณัฐพร ศรีสติ (2548) และสมฤดี หัตถาพงษ์
(2547) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยในต่างประเทศ ได้แก่ งานวิจัยของรัมแซนและคณะ (Ramzan; et
al. 2012) ไรอันและคณะ (Ryan; et al. 2009) เดวิส (Davis. 2012) หยาง (Yang. 2012)
และโอริม (Orim. 2011) ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาขาดความรู้
ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมและมีการลอกเลียนวรรณกรรมในผลงานวิชาการ
ของตน เมื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เกิดการลอกเลียนวรรณกรรม ได้แก่ ตัวแปรเพศ (สมฤดี
หัตถาพงษ์. 2547; Taylor-Bianco; & Deeter-Schmelz. 2007; Fa'iezah. 2009; Smyth;
Davis; & Kroncke. 2009) ตัวแปรระดับการศึกษา (สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2550; Yang. 2012)
และตัวแปรสาขาวิชา (สมฤดี หัตถาพงษ์. 2547; Smyth; Davis; & Kroncke. 2009; Eastman;
Eastman; & Lyer. 2008) และตัวแปรอายุ (Alam. 2004) ซึ่งผลการวิจัยมีความสอดคล้องและ
แตกต่างกัน

ปัญหาการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นปัญหาทางจริยธรรมซึ่งเป็นประเด็นที่อยู่ในกระแส
สังคมปัจจุบัน ประกอบกับงานวิจัยของสมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะการรู้
สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่านิสิตมีทักษะด้าน
ในด้านความเข้าใจในจริยธรรมและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศในระดับต่ำ ผู้วิจัยจึง
สนใจที่จะศึกษาการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับ
บัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาที่
เกิดขึ้น และส่งเสริมให้นิสิตเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรมตามอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยโดยมีความ
ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ตลอดจนส่งเสริมสร้างทักษะการรู้สารสนเทศแก่นิสิตที่จะก้าวสู่มหาบัณฑิตและ
ดุขฎิบัณฑิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความรู้และคุณธรรมจริยธรรม

คำถามการวิจัย

1. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒเป็นอย่างไร และตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ มีผลต่อการ

รับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างไร

2. เจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นอย่างไร และตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ มีผลต่อเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างไร

3. การรับรู้และเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความสัมพันธ์กันหรือไม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อศึกษาเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษากลุ่มสาขาวิชา และอายุ
4. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษากลุ่มสาขาวิชา และอายุ
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในการกำหนดนโยบายการศึกษาในการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรม และส่งเสริมความมีคุณธรรม จริยธรรมทางวิชาการของมหาวิทยาลัย นอกจากนี้สามารถเป็นแนวทางแก่อาจารย์ผู้สอนรายวิชาเกี่ยวกับทักษะการรู้สารสนเทศในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมและการอ้างอิงในการทำรายงาน โครงการงาน สารนิพนธ์และปริญญา นิพนธ์ และบรรณารักษ์ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา ในการพัฒนาวิธีการส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศด้านนี้แก่นิสิต รวมทั้งสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ในการใช้เป็นแนวทางการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2556 จำนวน 3,288 คน (จากสรุปจำนวนนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ณ วันที่ 9 สิงหาคม 2556)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 432 คน ซึ่งมากกว่าเกณฑ์การคำนวณโดยใช้สูตรกรณีทราบจำนวนประชากรของยามานะ (Yamane.1967: 886-887) และใช้วิธีการสุ่มแบบโควตาตามระดับการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชา

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คุณลักษณะของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาซึ่งจำแนกดังนี้

1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 ระดับการศึกษา จำแนกเป็น

1.2.1 ปริญญาโท

1.2.2 ปริญญาเอก

1.3 กลุ่มสาขาวิชา จำแนกเป็น

1.3.1 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

1.3.2 วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

1.3.3 วิทยาศาสตร์สุขภาพ

1.4 อายุ จำแนกเป็น

1.4.1 20 - 35 ปี

1.4.2 มากกว่า 35 ปี

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

2.2 เจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การลอกเลียนวรรณกรรม หมายถึง การนำรายละเอียดของเนื้อหาและสำนวนภาษาจากผลงานของผู้อื่นทั้งหมดหรือบางส่วน มาใส่หรือใช้ในงานของตนเอง โดยไม่มีการอ้างอิง

แหล่งที่มาของข้อมูล ซึ่งกระทำในลักษณะเสมือนว่าเป็นความคิดหรือผลงานของตนเอง

2. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำที่นำรายละเอียดของเนื้อหาและสำนวนภาษาจากผลงานของผู้อื่นทั้งหมดหรือบางส่วนมาใส่หรือใช้ในงานของตนเอง โดยไม่มีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล ซึ่งกระทำในลักษณะเสมือนว่าเป็นความคิดหรือผลงานของตนเอง การลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านอัญญาประภาษ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำที่เข้าข่ายการลอกเลียนวรรณกรรมและวิธีหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรมโดยการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลเกี่ยวกับการถอดความ การใช้อัญญาประภาษที่ถูกต้อง

2.2 ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำที่เข้าข่ายการลอกเลียนวรรณกรรมและวิธีหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรมโดยการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล ซึ่งได้แก่ การอ้างอิง (Citation) และบรรณานุกรมตามรูปแบบสถาบันการศึกษานั้น ๆ และหลักสากล

2.3 ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ ข้อบังคับ การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง และรวมถึงการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม

3. เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม หมายถึง การตอบสนองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการกระทำลอกเลียนวรรณกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่นในทางที่ยอมรับหรือไม่ยอมรับ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

3.1 เจตคติทางบวก หมายถึง ความโน้มเอียงในทางที่ไม่ยอมรับต่อพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น

3.2 เจตคติทางลบ หมายถึง ความโน้มเอียงในทางที่ยอมรับพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น

4. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาระดับระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอกทั้งภาคในเวลาราชการและภาคนอกเวลาราชการของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีการศึกษา 2556

5. ระดับการศึกษา หมายถึงระดับการศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก

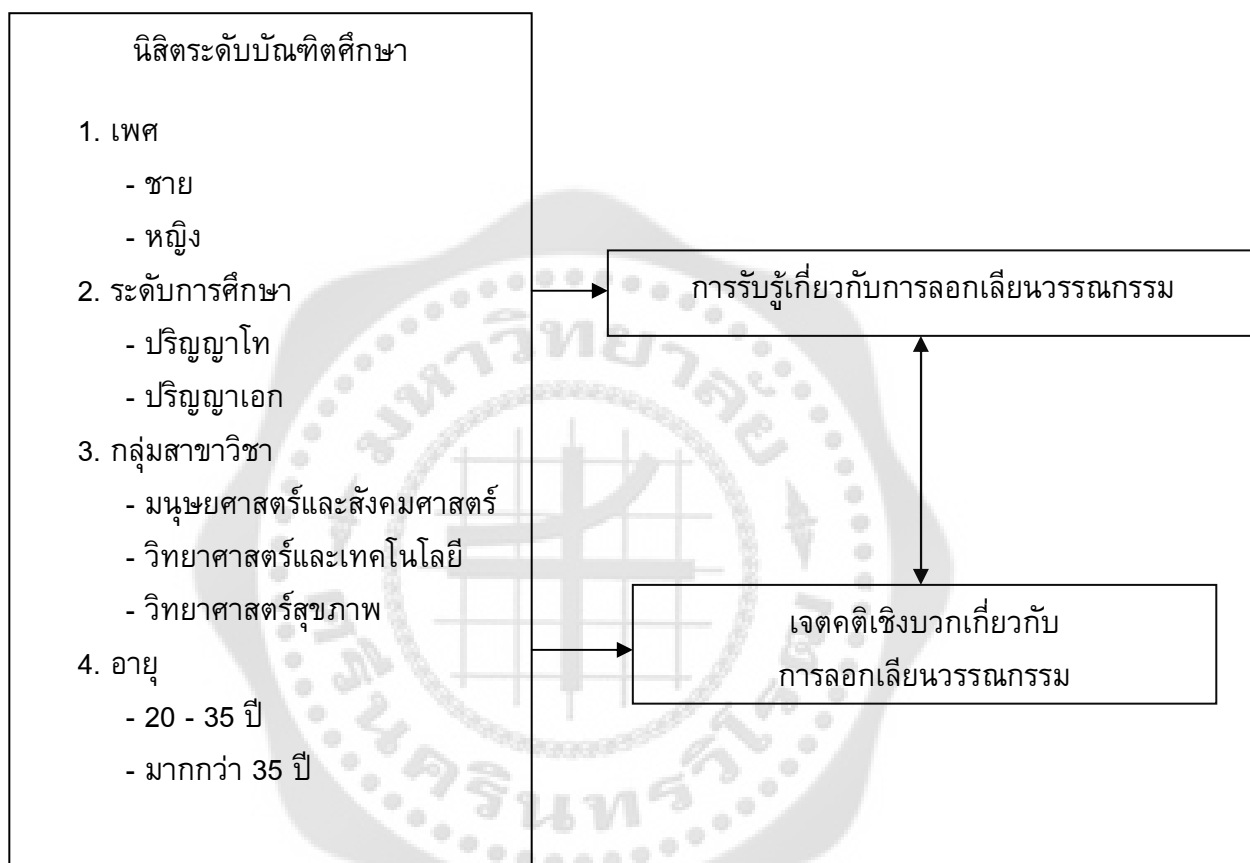
6. กลุ่มสาขาวิชา หมายถึง สาขาที่มีการจัดการเรียนการสอนในแต่ละคณะที่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาเรียนอยู่ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

7. อายุ หมายถึง อายุของผู้ที่กำลังศึกษาระดับระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก

ทั้งภาคในเวลาราชการและภาคนอกเวลาราชการของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ อายุ 20-35 ปี และอายุมากกว่า 35 ปี

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
2. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
3. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
4. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีอายุต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

5. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีเพศต่างกัน มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

6. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

7. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

8. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีอายุต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

9. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมีความสัมพันธ์กับเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การลอกเลียนวรรณกรรม
 - 1.1 ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรม
 - 1.2 ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม
 - 1.3 สาเหตุของการลอกเลียนวรรณกรรม
 - 1.4 การหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม
 - 1.5 เทคนิคการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม
 - 1.6 นโยบายและการส่งเสริมความตระหนักรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้
 - 2.1 ความหมายของการรับรู้
 - 2.2 ความสำคัญของการรับรู้
 - 2.3 การวัดการรับรู้
3. แนวคิดพฤติกรรมด้านความรู้
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ
 - 4.1 ความหมายของเจตคติ
 - 4.2 ความสำคัญและลักษณะของเจตคติ
 - 4.3 การวัดเจตคติ
 - 4.4 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 4.5 ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ

การลอกเลียนวรรณกรรม

ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรม

การลอกเลียนวรรณกรรม มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Plagiarism ซึ่งมีการบัญญัติศัพท์ในภาษาไทยแตกต่างกัน ราชบัณฑิตยสถาน (2555: ออนไลน์) ได้บัญญัติศัพท์เป็นภาษาไทยสำหรับสาขานิติศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ว่า “การลอกเลียนวรรณกรรม” สำหรับสาขาวรรณกรรมบัญญัติว่า

“การโจรกรรมวรรณกรรม” สอ เสถบุตร (So Sethaputra. 2553: 611) บัญญัติว่า “การขโมยคัดลอกหนังสือ” และ “การขโมยความคิด” นอกจากนี้ในภาษาไทยมีผู้บัญญัติใช้คำอื่น เช่น การลอกเลียนทางวิชาการ การโจรกรรมวรรณกรรม การขโมยคัดลอกหนังสือ การขโมยความคิด การโจรกรรมผลงานวิจัย การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม เป็นต้น (กัญจนา บุญเกียรติ. 2554: 8) อย่างไรก็ตามในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คำว่า “การลอกเลียนวรรณกรรม” ซึ่งมีผู้ให้ความหมายต่าง ๆ ดังนี้

วังก์เลอร์และแมคเคลิน (Winkler; & McClean. 1979: 88) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง การกระทำซึ่งนำเอาถ้อยคำหรือความคิดของผู้อื่นมาเรียบเรียงในงานของตนเพื่อให้ผู้อื่นเชื่อว่าเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตน

บุษบา มาตระกูล (2551: 7) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง การกระทำที่เป็นการแอบอ้างงานเขียนหรืองานสร้างสรรค์ดั้งเดิมของผู้อื่นทั้งหมด หรือนำบางส่วนมาใช้ในงานของตนเองโดยไม่มีการอ้างอิงแหล่งที่ได้ข้อมูลมา

สักกมน เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2551: ออนไลน์) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง กระบวนการซึ่งบุคคลทำการคัดลอกผลงานของผู้อื่นจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ทั้งข้อมูลจากหนังสือ วารสารหรืออินเทอร์เน็ต แล้วนำเสนอว่าผลงานดังกล่าวเป็นของตนเองหรือปล่อยให้ผู้ใดอื่นเข้าใจว่าผลงานดังกล่าวเป็นผลงานของตน รวมทั้งการคัดลอกผลงานของตนเองซึ่งได้ถูกตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารหรือหนังสือโดยไม่อ้างอิง

สุวิมล ว่องวาณิช และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2553: ม.ป.พ.) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง การนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ คำ ประโยค เนื้อหาทั้งหมด ภาพหรือแผนภูมิต่าง ๆ รวมถึงการแปลจากภาษาต้นฉบับจากผลงานผู้อื่นมาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานหรือความคิดของตนเอง โดยไม่อ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูล การลอกเลียนงานทางวิชาการมีหลากหลายรูปแบบด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการลอกเลียนทั้งหมด (Word-by-word plagiarism) หรือการลอกเลียนบางส่วนหรือการถอดความ (Paraphrasing) ให้ดูแตกต่างไปจากเดิมจนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวความคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด การกระทำเหล่านี้เป็นการลอกเลียนทางวิชาการซึ่งถือเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

วิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554: 11) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง การนำเอางานของบุคคลอื่นมาเป็นงานของตนเอง ซึ่งอาจเป็นการลอกเลียนได้ในหลายลักษณะ ไม่ว่าจะเป็นการลอกเลียนภาษาที่ใช้จากแหล่งเริ่มต้นของข้อมูล การดัดแปลงส่วนประกอบของคำบริบทโดยรอบ การสลับของคำที่ใช้ การแทนที่คำโดยใช้คำที่มีความหมายแบบเดียวกัน ตลอดจนรวมไปถึงการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด โดยมีจุดสำคัญอยู่ที่การไม่ได้ให้การอ้างอิงกับแหล่งที่มาของข้อมูลว่ามาจากแหล่งเริ่มต้นใด

กัญจนา บุญเกียรติ (2554: 10) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง การลอกคำ ประโยค เนื้อหา กระบวนการ หรือความคิดของบุคคลอื่นที่อยู่ในรูปของตาราง

แผนภูมิภาพ หรือสถิติต่าง ๆ อาจเป็นการคัดลอกคำต่อคำ การลอกเพียงบางส่วน การถอดความ หรือการสรุปความ แล้วนำเสนอให้ดูเหมือนเป็นความคิดและผลงานของตนเอง โดยมีได้ระบุถึงแหล่งที่มาของข้อเขียนหรือความคิดนั้น ด้วยวิธีการอ้างอิงที่สมบูรณ์ ชัดเจน และเป็นหลักสากล ทั้งนี้รวมถึงการลักลอบความคิดจากงานวิชาการและวรรณกรรมของผู้อื่นที่อยู่ในรูปข้อเสนอโครงการ และต้นฉบับบทความด้วย

กล่าวโดยสรุป การลอกเลียนวรรณกรรม หมายถึง การคัดลอกผลงานหรือความคิดใด ๆ ของผู้อื่นจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วารสาร หรืออินเทอร์เน็ตมาเรียบเรียงในผลงานของตนเองโดยไม่อ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูล เสมือนเป็นผลงานหรือความคิดของตนเองซึ่งอาจกระทำได้หลายรูปแบบ ได้แก่ การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด หรือการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนเพื่อให้ดูแตกต่างไปจากเดิมจนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวความคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด การกระทำเหล่านี้ ถือเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

การลอกเลียนวรรณกรรมสามารถจัดได้หลายประเภท ดังนี้

1. การลอกเลียนวรรณกรรมแบ่งประเภทตามแหล่งที่มาของข้อมูล มี 2 ประเภท ดังนี้ (สัทกมน เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2551: ออนไลน์; กัญจนา บุญเกียรติ. 2554: 11-12, 36-38; เจริญ ตรีศักดิ์. 2554:72; iParadigms Co. 2002: Online; Ibe. 2011: 1)

1.1 การลอกเลียนวรรณกรรมของผู้อื่น (Plagiarism) คือ การนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ คำ ประโยค เนื้อหาทั้งหมด ภาพหรือแผนภูมิต่าง ๆ รวมถึงการแปลจากภาษาต้นฉบับจากผลงานผู้อื่นมาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานหรือความคิดของตนเองโดยไม่อ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูล การลอกเลียนวรรณกรรมของผู้อื่นโดยทั่วไปกระทำใน 2 รูปแบบ คือ การลอกเลียนทั้งหมด และการลอกเลียนบางส่วนหรือการถอดความโดยทำให้ดูแตกต่างไปจากเดิมจนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวความคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด ซึ่งการกระทำดังกล่าวที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมมีหลายลักษณะ ดังนี้

1.1.1 การคัดลอกคำ ประโยค ข้อความ หรือความคิดของผู้อื่นในลักษณะอื่น เช่น ภาพ แผนภูมิ ตาราง เป็นต้น จากต้นฉบับโดยไม่มีการอ้างอิงเจ้าของผลงาน

1.1.2 การคัดลอกผลงานของผู้อื่นโดยดัดแปลงส่วนประกอบของคำและบริบท โดยการปรับเปลี่ยนคำ ประโยคหรือข้อความ การสลับคำการแทนที่คำโดยใช้คำที่มีความหมายแบบเดียวกัน หรือการเรียงลำดับประโยคใหม่ เพื่อไม่ให้เหมือนต้นฉบับเสียทีเดียวและไม่อ้างอิงเจ้าของผลงานซึ่งที่ถูกต้องควรอ่านให้เข้าใจความแล้วนำมาเขียนใหม่โดยยังคงเนื้อหาสำคัญของต้นฉบับเดิมไว้และอ้างอิง

1.1.3 การคัดลอกข้อความทั้งหมดแบบคำต่อคำ (Word-by-word /Verbatim/Outright copying) และการแปลความหมายของเอกสารต้นฉบับในลักษณะคำต่อคำ โดยไม่เขียนในรูปแบบอัญประกาศ (Quotation) หรือใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “...” คร่อมเพื่อให้เห็น

เด่นชัดว่าเป็นข้อความของบุคคลอื่น ไม่ว่าจะเป็นเพียงข้อความเดียวหรือคำสำคัญเพียงคำเดียว หรือคำพูด ต้องใส่เครื่องหมายอัญประกาศ แต่ถ้าข้อความยาวกว่า 3 ประโยคให้ย่อหน้าและให้ใช้วิธี ใส่วงเล็บ จะต้องม่ข้อความที่แสดงให้เห็นว่าเป็นคำพูด ข้อค้นพบหรือผลงานของผู้เ็นอย่างชัดเจน แต่ในทุกกรณีต้องระบุแหล่งอ้างอิงที่มีทั้งชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง ชื่อตำรา หรือวารสาร และรายละเอียดที่เกี่ยวข้องถึงแม้ว่าจะมีการอ้างอิงก็ตาม

1.1.4 การถอดความ (Paraphrasing) จากผลงานผู้อื่นหรือเรียบเรียงประโยคใหม่และมีการอ้างอิงถึงเจ้าของผลงาน แต่ทำให้ความหมายหรือใจความสำคัญผิดไปจากต้นฉบับ

1.1.5 การยกอ้างคำพูดของผู้อื่นและมีการอ้างอิงถึงเจ้าของผลงาน โดยไม่ใช้เครื่องหมายอัญประกาศ ซึ่งในกรณีนี้จำเป็นต้องใส่เครื่องหมายอัญประกาศคลุมคำพูดที่ยกอ้างมา

1.1.6 การลอกเลียนความคิดผู้อื่น โดยนำเอาความคิดหรือข้อเขียนของผู้อื่น มาดัดแปลงเพื่อใช้พูดหรือเขียนเสมือนหนึ่งตนเองเป็นเจ้าของความคิดนั้นโดยไม่อ้างอิงซึ่งที่ถูกต้อง ต้องทำอ้างอิงที่มาของความคิดนั้น ซึ่งรวมทั้งการปรับเปลี่ยนงานวรรณกรรมของผู้อื่นมาเป็นงาน วรรณกรรมของตน

1.1.7 การให้ข้อมูลผิดเกี่ยวกับแหล่งที่อ้างอิงโดยการให้รายละเอียดของ แหล่งที่มาของเอกสารต้นฉบับไม่ถูกต้องซึ่งทำให้ไม่สามารถสืบค้นต้นฉบับได้

1.1.8 การละเลยการใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “...” ในส่วนของเนื้อความที่ นำมาคำต่อคำ ทำให้ผู้อ่านแยกไม่ออกกว่าส่วนใดคือต้นฉบับและส่วนใดเป็นเนื้อหาของผู้เขียน

1.1.9 การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน กล่าวคือมีการอ้างอิงถูกต้องใน บางส่วนของเนื้อหา แต่ละเลยในบางส่วนที่คัดลอกมาซึ่งเป็นส่วนของการวิเคราะห์หรือผลสรุปโดย ทำประหนึ่งเป็นความคิดของตนเองโดยไม่มีการอ้างอิงแหล่งที่มา

1.1.10 การคัดลอกและปะ (Patchwork paraphrasing) เป็นการคัดลอก ข้อความจากแหล่งต่าง ๆ มาปะติดปะต่อกันทำให้ดูเหมือนเป็นงานชิ้นใหม่ โดยไม่มีการอ้างอิง แหล่งที่มาของข้อมูล

1.1.11 การแปลงานจากภาษาต้นฉบับ แล้วนำฉบับแปลนั้นใช้เป็นงานของ ตนโดยไม่อ้างอิงต้นฉบับเดิม

1.2 การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง (Self-plagiarism) คือ การนำงาน ทั้งหมดหรือบางส่วนของตนเองที่เคยเผยแพร่มาแล้วมาใช้ซ้ำให้ดูเหมือนเป็นงานใหม่ โดยไม่ระบุว่า เป็นงานเขียนที่ปรากฏในที่อื่นมาแล้ว ซึ่งอาจเป็นงานเขียนของตนเองหรืองานเขียนร่วมกับผู้อื่น สามารถแบ่งประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1.2.1 การตีพิมพ์เกินความจำเป็น (Redundant publication) หมายถึง การ นำผลงานของตนเองที่ได้รับการเผยแพร่แล้วมาเพิ่มเติมหรือแก้ไขเพียงเล็กน้อย หรือใช้คำบรรยายที่ แตกต่างกัน เช่น การนำข้อมูลวิจัยชุดเดียวกันมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลใหม่ การใช้ข้อมูลวิจัยชุด เดียวกันมาแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลเล็กน้อย หรือการเขียนคำบรรยายแตกต่างกัน (เช่น ต่างกันที่บทนำ

หรือบทวิจารณ์ เป็นต้น) แล้วนำมาตีพิมพ์ซ้ำให้ดูเสมือนว่าเป็นงานใหม่ นอกจากนี้การที่นักศึกษาใช้รายงานที่ส่งในรายวิชาหนึ่งนำไปส่งอาจารย์ในอีกรายวิชาหนึ่ง หรือนำรายงานของผู้อื่นมาแก้ไขเป็นชื่อตนเองเพื่อใช้ส่งอาจารย์ก็จัดว่าเป็นการตีพิมพ์เกินความจำเป็น

1.2.2 การตีพิมพ์ซ้ำ (Duplicate publication) หมายถึง การนำผลงานของตนเองที่ได้รับการตีพิมพ์แล้วแก้ไขให้แตกต่างเล็กน้อย เช่น เปลี่ยนชื่อเรื่อง บทคัดย่อและ/หรือลำดับผู้แต่ง เป็นต้น แล้วส่งงานของตนเพื่อให้ได้รับการตีพิมพ์ในแหล่งพิมพ์ต่างๆให้ดูเสมือนว่าเป็นงานหลายชิ้น ทั้งนี้การตีพิมพ์อาจอยู่ในรูปบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารเอกสารการประชุมหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม แต่ถ้าผู้แต่งเสนอผลงานวิจัยในการประชุมในรูปบทคัดย่อเท่านั้นไม่จัดว่าเป็นการตีพิมพ์ซ้ำหรือการตีพิมพ์เกินความจำเป็น

1.2.3 การแบ่งซอยงานออกเป็นส่วน ๆ (Salami slicing) หมายถึง การนำผลงานของตนเองที่ได้รับการตีพิมพ์แล้วมาแบ่งซอยย่อยเป็นงานเขียนใหม่หลายชิ้นแล้วส่งงานที่แบ่งซอยไปตีพิมพ์แหล่งเดียวกันหรือหลายแหล่งให้ดูเสมือนว่าเป็นงานใหม่หลายชิ้น โดยเขียนเป็นบทความเพื่อส่งตีพิมพ์ได้หลายฉบับ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่าบทความแต่ละฉบับนั้นประกอบด้วยข้อมูลที่มาจากคนละแหล่งกันหรือหากเนื้อหาของบทความนั้นได้ตีพิมพ์รวมกันจะทำให้บทความมีความสมบูรณ์มากขึ้น เช่น การส่งบทความเรื่องผลของรังสีที่มีต่อโรคถุงน้ำตัวอ่อนตัวดีที่สุดในสมองตีพิมพ์ในวารสารเกี่ยวกับรังสีและแยกส่งบทความเรื่องการทำศัลยกรรมประสาทที่มีต่อโรคถุงน้ำตัวอ่อนตัวดีตีพิมพ์ในวารสารเกี่ยวกับศัลยกรรมประสาท การส่งบทความเกี่ยวกับสารก่อมะเร็งชนิดที่หนึ่งไปยังวารสารหนึ่งและส่งบทความเกี่ยวกับสารก่อมะเร็งชนิดที่สองที่มาจากพยาธิกลุ่มเดียวกันไปตีพิมพ์ในวารสารอีกรายการหนึ่ง เป็นต้น ทั้งนี้การแบ่งซอยงานอาจกระทำได้ในกรณีที่เป็นโครงการวิจัยขนาดใหญ่หรือเป็นโครงการวิจัยที่ตอบโจทย์สำคัญเกี่ยวกับศาสตร์ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนและไม่เป็นการตีพิมพ์ซ้ำงานเดิมที่เคยเผยแพร่ไปแล้ว

2. การลอกเลียนวรรณกรรมแบ่งประเภทตามเจตนา มี 2 ประเภท ดังนี้ (กัญจนานุกถเกียรติ. 2554: 12-13; Enger; & Pull. 2011:1)

2.1 การลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจ (Deliberated plagiarism) หมายถึง การที่บุคคลมีเจตนาหรือตั้งใจลอกเลียนงานวรรณกรรมของผู้อื่นทั้งที่ทราบว่าเป็นการประพฤติผิดทางวิชาการ แล้วเสนอว่าเป็นงานของตนเองโดยปราศจากการอ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูลรวมถึงการอ้างอิงที่เป็นเท็จเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือต่อผลงานของตนเองด้วย

2.2 การลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ (Unintentional plagiarism) หมายถึง การที่บุคคลไม่มีเจตนาจะลอกเลียนวรรณกรรมของผู้อื่นแล้วนำมาเป็นของตนเอง แต่เป็นเพราะไม่มีความเข้าใจถึงขอบเขตของการลอกเลียนวรรณกรรม และขาดความรู้เรื่องหลักเกณฑ์การอ้างอิงที่ถูกต้อง

3. การลอกเลียนวรรณกรรมแบ่งประเภทการอ้างอิง มี 2 ประเภท ดังนี้ (กัญจนานุกถเกียรติ. 2554: 13; iParadigms Co. 2002: Online)

3.1 การไม่อ้างอิงแหล่งที่มา (Source not cited) คือ การนำบางส่วนหรือทั้งหมดของผลงานหรือความคิดของผู้อื่นมาใช้ในผลงานของตนโดยไม่อ้างอิงแหล่งที่มา ทำให้ดูเหมือนเป็นผลงานหรือความคิดของตนเองทั้งนี้การเขียนเกี่ยวกับความรู้ทั่วไป (Common knowledge) ที่เป็นที่ยอมรับกันดีอยู่แล้วนั้นไม่จำเป็นต้องอ้างอิง เช่น ปรากฏการณ์ธรรมชาติโดยทั่วไป สูตรคณิตศาสตร์พื้นฐาน นิทาน นิยายปรัมปรา เรื่องราวในประวัติศาสตร์ที่ไม่ใช่บันทึกประวัติศาสตร์ของผู้ใดผู้หนึ่ง เป็นต้น แต่ถ้าเป็นผลงานที่เกิดจากการคิดค้นหรือวรรณกรรมของผู้อื่นต้องอ้างอิงเสมอ

3.2 การอ้างอิงแหล่งที่มาไม่สมบูรณ์ (Source cited, but still plagiarized) คือ มีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล แต่ไม่ถูกต้องหรือครบถ้วนจึงยังจัดอยู่ในข่ายการลอกเลียนวรรณกรรม ได้แก่

3.2.1 การปกปิดข้อมูล คือ การอ้างอิงแต่ชื่อผู้แต่ง แต่ปกปิดข้อมูลแหล่งที่มาของเอกสารต้นฉบับหรือไม่ปรากฏในรายการบรรณานุกรม ทำให้ผู้อ่านไม่สามารถสืบค้นต้นฉบับได้

3.2.2 การให้ข้อมูลของแหล่งที่มาไม่ถูกต้อง คือ การให้รายละเอียดของแหล่งข้อมูลไม่ถูกต้อง เช่น ชื่อวารสารผิด หมายเลขหน้าผิด เป็นต้น ทำให้ผู้อ่านไม่สามารถสืบค้นต้นฉบับได้

3.2.3 การอ้างอิงไม่ครบถ้วน ซึ่งอาจกระทำโดยเจตนาหรือไม่เจตนาโดยมักอ้างอิงในส่วนที่เป็นข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่ในส่วนของการวิเคราะห์หรือบทสรุปที่นำมาจากผลงานของผู้อื่นนั้นไม่อ้างอิงเพื่อทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นความคิดของตนเอง

3.2.4 การไม่ใช้รูปแบบัญประกาศ โดยละเลยในการใช้อัญประกาศหรือการใส่เครื่องหมายัญประกาศ “...” ในส่วนของเนื้อความที่คัดลอกแบบคำต่อคำจากผลงานของผู้อื่น ถึงแม้มีการระบุแหล่งอ้างอิงถูกต้องก็ตาม

3.2.5 การระบุแหล่งอ้างอิงถูกต้องแต่ไม่มีเนื้อหาเป็นของตนเอง กล่าวคือ มีการดำเนินการถูกต้องตามหลักการเขียนเชิงวิชาการทุกประการ แต่ผลลัพธ์จากการทบทวนเอกสารนั้น ไม่ก่อให้เกิดความรู้ใหม่ใด ๆ เลย

นอกจากนี้การลอกเลียนวรรณกรรมยังหมายรวมถึงพฤติกรรมอื่น เช่น การส่งผลงานที่มีผู้เขียนร่วมไปตีพิมพ์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียนร่วม การลอกการบ้านหรือรายงานของเพื่อนถึงแม้เพื่อนจะอนุญาตก็ตาม การนำภาพ ตาราง แผนภูมิและกราฟจากเว็บไซต์มาใช้โดยไม่อ้างอิง เป็นต้น การนำเอารูปภาพ ภาพวาด และแผนภูมิ จากเอกสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ จะต้องขออนุญาตเจ้าของเป็นลายลักษณ์อักษรเสมอ จึงจะถือว่าเหมาะสมที่สุด งานวรรณกรรมไม่ว่าสาขาใดเกิดจากความคิดและปัญญาของผู้เขียนเป็นหลัก และไม่ว่าอยู่ในรูปแบบใด ๆ เช่น สิ่งตีพิมพ์ สื่อโสตทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น จัดเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่ได้รับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ การลอกเลียนด้วยความตั้งใจหรือไม่ก็ตามจัดว่าเป็นพฤติกรรมที่ฉ้อฉลเข้าข่ายการเป็นโจรกรรมทรัพย์สินประเภทหนึ่ง (กัญจน บุนยเกียรติ. 2554: 14) ผู้เขียนสามารถอาศัยผลงานของผู้อื่นเพื่อเป็นฐานต่อยอดความคิดหรือเป็นจุดเริ่มต้นที่จำเป็นได้ แต่พึงอ่านและทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของงานของผู้อื่น

ก่อนแล้วนำมาเขียนด้วยรูปแบบและภาษาของตนเองโดยมีการอ้างอิงอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

สาเหตุของการลอกเลียนวรรณกรรม

ปัจจุบันพบว่ามีความเกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งในสถานศึกษาและสถาบัน การเมือง ซึ่งในสถานศึกษาผลงานวิชาการของนิสิตนักศึกษา อาจารย์ นักวิชาการ และนักวิจัย มี ผลต่อการศึกษาและการเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการ จากการศึกษาของนักวิชาการและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่าปัจจัยและสาเหตุของการลอกเลียนวรรณกรรมในสถานศึกษา มีดังนี้ (กัญญา บุญเกียรติ. 2554: 29; สักกมน เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2551: ออนไลน์; เจริญ ตรีศักดิ์. 2549: 73; ปรีชา ช้างขวัญยืน. 2548: 109; Devlin; & Gray. 2007: 182; Smith; Ghazali; & Minhad. 2007: 127; Ramzan; et al. 2012: 73)

1. ขาดทักษะทางด้านภาษา เกิดจากผู้เรียนขาดทักษะและความรู้ในการใช้ภาษาทั้ง ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะการอ่านและการเขียน สำหรับการอ่านเป็นทักษะทาง ภาษาที่สำคัญสำหรับการเข้าใจ การวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิดจากผลงานของผู้อื่นเพื่อนำมาใช้ ในงานของตน ส่วนการเขียนเป็นการนำความคิดของผู้อื่นมาเรียบเรียงด้วยสำนวนภาษาของตนเอง ในบริบทของผลงานของตน หากขาดทักษะทั้งการอ่านและการเขียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่ มั่นใจในการนำเสนอความคิดด้วยการเขียนเรียบเรียงกลับกรองจากความเข้าใจด้วยตนเองทั้งหมด หรือไม่แน่ใจว่าเนื้อหาที่ตนเรียบเรียงถูกต้องหรือไม่ ผู้เรียนจึงสร้างผลงานทางลัดด้วยการคัดลอก ข้อความหรือภาพจากผลงานของผู้อื่นมาทั้งหมด

2. ขาดความรู้เรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม เกิดจากผู้เรียนไม่มีความรู้หรือเข้าใจ เกี่ยวกับการกระทำที่เข้าข่ายการลอกเลียนวรรณกรรมและการปฏิบัติที่ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงการ ลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งการศึกษาทั้งในระดับโรงเรียนและมหาวิทยาลัยควรสอนหรือปลูกฝังความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้แก่ผู้เรียนรวมทั้งการสร้างบรรยากาศทางวิชาการที่ถูกต้องและการปฏิบัติเป็น ตัวอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน

3. ขาดความรู้เรื่องของการเขียนการอ้างอิงและบรรณานุกรม เกิดจากผู้เรียนไม่ทราบ วิธีการเขียนการอ้างอิงและบรรณานุกรมที่ถูกต้องทำให้อ้างอิงผิด อ้างอิงแหล่งที่มาไม่สมบูรณ์ หรือ เขียนการอ้างอิงผิดตำแหน่งของข้อความที่ต้องการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

4. ขาดความเข้าใจความหมายของแหล่งอ้างอิง บางครั้งผู้เรียนไม่ได้อ้างอิงจาก ต้นฉบับ หรืออ้างอิงจากแหล่งสารสนเทศสุจริตโดยใช้รูปแบบ “อ้างอิงจาก....” ซึ่งผู้เรียนควร แสวงหาต้นฉบับเพื่อเข้าใจถึงต้นตอของความรู้ที่นำมาใช้ในงานของตน และแหล่งอ้างอิงที่ถูกต้อง คือ ต้นตอของความรู้ นั่น เพราะทำให้ผู้อ่านสามารถหาความรู้เพิ่มเติมได้ หากอ้างอิงจากแหล่งที่ ไม่ใช่ต้นตอจะทำให้ความน่าเชื่อถือของผลงานลดลง ยกเว้นกรณีที่หาต้นตอของความรู้ไม่ได้ เช่น

หนังสือต้นฉบับเก่าแก่มากและไม่มีการตีพิมพ์แล้วในปัจจุบัน ต้นฉบับเป็นภาษาที่มีคนรู้จักน้อยมาก หรือหาคนแปลได้ยาก เป็นต้น อาจต้องอ้างอิงจากแหล่งทุติยภูมิหรือจากฉบับแปล โดยเลือกฉบับแปลซึ่งเป็นที่ยอมรับในทางวิชาการ

5. ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ เกิดจากการที่ผู้เรียนมีภาระงานมากไม่ทุ่มเทเวลาให้กับ การเรียน หรือมีการลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนนั้น ๆ มากเกินไป จึงทำให้แรงจูงใจในการเรียน ลดลง ขาดความกระตือรือร้นในการค้นคว้าวิจัยผู้เรียนจะคัดลอกผลงานของผู้อื่นเพื่อส่งอาจารย์โดยไม่อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล ทำให้อาจารย์เข้าใจผิดว่าเป็นความคิดของผู้เรียนเอง

6. ขาดคำชี้แนะจากอาจารย์ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนรายวิชา หรืออาจารย์ที่ปรึกษา ผลงานวิชาการหรือปริญญาานิพนธ์ กล่าวคืออาจารย์ต้องแนะนำนิสิตในเรื่องการทำผลงานวิชาการ เพื่อไม่ให้เกิดการลอกเลียนวรรณกรรม โดยช่วยแนะนำการเขียนที่ถูกต้องและการอ้างอิงจากแหล่ง อ้างอิงที่เหมาะสม รวมทั้งการกวดขันให้ผู้เรียนปฏิบัติตามอย่างถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงการลอกเลียน วรรณกรรม โดยการหักคะแนน ผลการประเมินไม่ผ่าน หรือลงโทษทางวินัย

7. ความสะดวกสบายในการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ปัจจุบันเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตถูกใช้ อย่างแพร่หลายและเป็นแหล่งสารสนเทศขนาดใหญ่ที่คนส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงและใช้สารสนเทศ บนอินเทอร์เน็ตได้อย่างสะดวกและทันต่อความต้องการ จึงมีการคัดลอกข้อความ ภาพ และผลงาน อื่น ๆ ที่ปรากฏบนเว็บไซต์ นำมาเขียนเป็นผลงานของตนเองหรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า การตัด-ปะ (Cut & paste) เช่น การค้นข้อมูลจากเว็บกูเกิ้ลหรือเว็บวิกิพีเดียแล้วคัดลอกข้อความมาใส่ใน รายงาน โครงการงาน หรือปริญญาานิพนธ์เพื่อใช้ส่งอาจารย์ โดยไม่อ้างอิงเจ้าของผลงานทำให้ผู้อื่นเชื่อ ว่าเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตนเอง เป็นต้น การลอกเลียนวรรณกรรมเช่นนี้มีชื่อเรียกว่า การ ลอกเลียนวรรณกรรมผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต (Cyber plagiarism)

8. ความกดดันในเรื่องเวลา เนื่องจากว่ามีเวลาในการทำผลงานทางวิชาการไม่มากพอ หรือนิสิตไม่รู้จักการบริหารเวลาจึงทำให้เกิดแรงกดดัน กล่าวคือ การส่งงานภายในเวลาที่กำหนด หากพ้นจากกำหนดอาจส่งผลกระทบตามมา เช่น เรียนไม่จบ หรือถูกปรับตกในรายวิชานั้น ๆ ดังนั้นเมื่อเวลาไม่เพียงพอ การลอกเลียนวรรณกรรมจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่มักนิยมใช้กันโดยการ คัดลอกและปะเพื่อให้มีงานส่งทันตามเวลาที่กำหนด

9. การนำตัวชี้วัดผลการปฏิบัติงาน หรือที่คำภาษาอังกฤษเรียกว่า “Key Performance Indicator” หรือ KPI ซึ่งสถาบันอุดมศึกษานำตัวชี้วัดดังกล่าวมาใช้จึงทำให้เกิดการ วิจัยและพัฒนาเกิดขึ้นอย่างมากมาย และงานวิจัย หรือผลงานทางวิชาการเป็นตัวชี้วัดหนึ่ง ดังนั้นจึง มีความกดดันต้องผลิตผลงานไม่เช่นนั้นอาจทำให้ไม่ก้าวหน้าในอาชีพ หรือความมั่นคงในการทำงาน

ลดลง จึงทำให้การลอกเลียนวรรณกรรมมากเพราะความต้องการในการผลิตผลงานทางวิชาการมีมากขึ้น

การหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม

ในการเขียนผลงานวิชาการผู้เขียนจำเป็นต้องค้นคว้าข้อมูลจากหลายแหล่ง โดยนำข้อมูลข้อเท็จจริง ความรู้และความคิดของผู้อื่นมาประกอบการศึกษาค้นคว้าเพื่อสร้างสรรค์งานวิชาการ ซึ่งหากไม่ใช่ความรู้โดยทั่วไปที่เป็นข้อยกเว้นไม่ต้องอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล การระบุแหล่งที่มาของความคิดหรือข้อความที่นำมาเรียบเรียงในผลงานของตน เป็นการแสดงถึงจริยธรรมของผู้เขียนในการเคารพและให้เกียรติผู้เขียนเดิมและมีประโยชน์สำหรับผู้อ่านทำให้ทราบแหล่งข้อมูลที่จะศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้ งานเขียนที่มีการอ้างอิงอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการจะเป็นที่ยอมรับและน่าเชื่อถือ ทั้งนี้การไม่อ้างอิงเจ้าของงานเขียนต้นฉบับหรือแสดงให้ผู้อ่านได้ทราบแหล่งที่มาของข้อมูลถือว่าการลอกเลียนวรรณกรรมและอาจเกิดปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์วรรณกรรม นอกจากนี้การอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลทำให้ผู้อ่านและนักวิชาการได้ตรวจสอบความถูกต้องและคุณภาพของข้อมูลที่นำมาประกอบการเขียนรวมทั้งใช้ประเมินค่าความพยายามและความตั้งใจของผู้เขียน โดยปริมาณและลักษณะข้อมูลที่นำมาอ้างอิงจะเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพได้อย่างชัดเจน (พวา พันธุ์เมฆา; และ พัชรา สุทธิสำแดง. 2548: 156; อัญชลี กล่ำเพ็ชร; และ จุฑารัตน์ ปานผดุง. 2553: 144; ประภาส พาวินันท์. 2553: 126-127) ดังนั้นผู้เขียนผลงานวิชาการจึงควรให้ความสำคัญกับการอ้างอิงแหล่งข้อมูลและเขียนอ้างอิงให้ถูกต้องตามมาตรฐานที่สถาบันกำหนดไว้

การหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรมนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลซึ่งกระทำใน 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนการอ้างอิง การเขียนอัญประกาศ และการเขียนบรรณานุกรม ดังนี้

1. การเขียนการอ้างอิง (Citation) คือ การบอกแหล่งของข้อความที่ผู้เขียนนำมาอ้างอิงประกอบการเรียบเรียงผลงานวิชาการ รูปแบบการอ้างอิงในเอกสารทางวิชาการมี 2 แบบ ดังนี้ (พวา พันธุ์เมฆา; และ พัชรา สุทธิสำแดง. 2548: 156; ประภาส พาวินันท์. 2553: 127-128)

1.1 การอ้างอิงที่แยกจากเนื้อหา ซึ่งแบ่งออกเป็น

1.1.1 การอ้างอิงที่อยู่ตอนล่างของหน้า ซึ่งเรียกว่าเชิงอรรถหรือการอ้างแบบเชิงอรรถ (Footnote reference) เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาความไม่ต่อเนื่องของเนื้อหา เช่น การอ้างอิงแบบในวงเล็บ จึงได้มีการเขียนรายการอ้างอิงไว้ด้านล่างของแต่ละหน้า โดยใส่เครื่องหมายดอกจันทน์ (*) หรือตัวเลข (1) แทรกไว้ในเนื้อหาเพื่อโยงไปยังรายการอ้างอิงแบบเชิงอรรถด้านล่างของแต่ละหน้า

1.1.2 การอ้างอิงที่อยู่ท้ายบท หรือแบบท้ายบท หรือรายการโน้ตอ้างอิงท้ายเอกสาร (Endnote Reference) จุดมุ่งหมายในการอ้างอิงแบบท้ายบทเหมือนกันกับการอ้างอิงเหมือนแบบเชิงอรรถทุกประการ ต่างกันที่อยู่สุดท้ายหลังจบแต่ละบทของบทนิพนธ์ และตัวเลขจะเรียงลำดับไปเรื่อย ๆ จนจบบท เมื่อขึ้นบทใหม่ให้นับ 1 ใหม่ ซึ่งแยกได้ 2 ลักษณะ

(1) การอ้างอิงที่อยู่ท้ายบท เรียงตามลำดับการอ้างอิงสำหรับบทนิพนธ์ที่มีการแบ่งบทเป็นหลาย ๆ บท

(2) การอ้างอิงที่อยู่ท้ายบท เรียงตามลำดับการอ้างอิงสำหรับบทนิพนธ์ที่ไม่มีการแบ่งบท เช่น รายงานการวิจัย บทความวิชาการ เป็นต้น

1.2 การอ้างอิงแทรกในเนื้อหา (In-text citation) หรือการอ้างอิงแบบในวงเล็บ (Parenthetical and author-date citation) โดยการแทรกการอ้างอิงไว้ในเนื้อหาทุกครั้งที่น่าข้อมูลประกอบการค้นคว้า การอ้างอิงรูปแบบนี้ทำให้ผู้อ่านทราบที่มาของข้อมูลทันที แต่ทำให้อ่านเนื้อหาที่นำเสนอไม่ต่อเนื่องและสร้างความรำคาญให้แก่ผู้อ่านได้ ดังนั้นเพื่อลดปัญหาดังกล่าวจึงได้เฉพาะรายการผู้แต่ง ปีที่พิมพ์และเลขหน้าไว้ในวงเล็บเท่านั้น ส่วนรายละเอียดให้ไปดูยังบรรณานุกรม ซึ่งการอ้างอิงแบบนี้เป็นที่นิยมมากเนื่องจากเขียนสั้นและสะดวก

2. การเขียนอัญประกาศ (Quotation) คือ ข้อความที่ลอกมา แปลถอดความ หรือสรุปความมาจากคำพูดหรือข้อเขียนของบุคคลอื่นเพื่อนำมาประกอบในการเรียบเรียงผลงานวิชาการ เมื่อศึกษาหาความรู้จากทรัพยากรสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อนำมาถ้อยแถลงเป็นเนื้อหาของผลงานวิชาการ บางครั้งอ่านพบข้อความสำคัญมาก ควรคัดลอกมาไว้ในส่วนเนื้อหา หรือพบข้อความที่เขียนอธิบายไว้อย่างดี หากเรียบเรียงเป็นคำพูดของตนเองอาจไม่ดีเท่า หรือเป็นข้อความที่ต้องการนำมาอ้างอิงเพื่อสนับสนุนความคิดเห็นของตนหรือเพื่อการวิเคราะห์วิจารณ์ ลักษณะดังกล่าวควรจัดทำเป็นอัญประกาศ เพื่อเป็นการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรม การเขียนอัญประกาศมี 2 รูปแบบได้แก่

2.1 อัญประกาศตรง (Direct quotation) คือ ข้อความที่คัดลอกมาตรงตามฉบับเดิมทุกประการในการเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม ผู้เขียนจะต้องใช้เครื่องหมายคำพูด “...” คร่อมข้อความที่คัดลอกมานั้น หรือในกรณีที่ข้อความยาวมากกว่า 4 บรรทัด ให้เขียนแยกจากย่อหน้าบนและล่าง 2 ช่วงบรรทัดพิมพ์ปกติและต้องย่อหน้าเข้ามา 3 ช่วงตัวอักษรทุกบรรทัด และให้ห่างจากขอบหลังสามช่วงตัวอักษร ถ้าต้องการละข้อความบางตอนในอัญประกาศตรง ให้ใส่จุดไข่ปลาสามจุดแทนไว้พร้อมทั้งเว้นระยะหนึ่งช่วงตัวอักษรทั้งตอนต้นและตอนท้ายของจุดไข่ปลา

2.2 อัญประกาศรอง (Indirect Quotation) คือ ข้อความที่แปล เก็บความ ถอดความ หรือสรุปความมาจากต้นฉบับ ซึ่งการถอดความ (Paraphrase) เป็นการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ ดังเช่นในกรณีต้นฉบับเป็นภาษาต่างประเทศหรือบทร้อยกรองต้องแปลหรือตีความหมายก่อน ซึ่งไม่ต้องไม่แปลประโยคต่อประโยคหรือทั้งย่อหน้า จากนั้นผู้เขียนจึงนำมาเรียบเรียงเนื้อหาด้วยสำนวนภาษาของตนเอง โดยข้อความที่เรียบเรียงใหม่นั้นต้องถูกต้องและได้ใจความครบถ้วนตามต้นฉบับเดิม ส่วนการสรุปความ (Summarizing) เป็นการถ่ายทอดโดยย่อความเฉพาะเนื้อหาสาระสำคัญของข้อความใน ต้นฉบับเดิมด้วยถ้อยคำของตนเอง มีลักษณะคล้ายกับวิธีถอดความ แต่ข้อความที่สรุปมาจะสั้นและกระชับกว่าข้อความเดิมมาก ทั้งการเขียนอัญประกาศรองต้องมีการอ้างอิงตามรูปแบบการเขียนการอ้างอิงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งทุกครั้ง

3. การเขียนบรรณานุกรม (Bibliography) หมายถึง รายการทรัพยากรสารสนเทศที่นำมาอ้างอิงทั้งหมด ได้แก่ หนังสือ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ สื่อโสตทัศน และแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นการรวบรวมแหล่งข้อมูลและผู้เขียนใช้ประกอบการค้นคว้าและใช้อ้างอิงในการเขียนรายงาน ภาคนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และบทนิพนธ์ทุกชนิด บรรณานุกรมจะเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนได้มีการค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ และหากผู้อ่านต้องการค้นคว้าเพิ่มเติมก็จะทราบแหล่งที่จะหาความรู้เหล่านั้นได้ทันที (พวา พันธุ์เมฆา; และ พัทธา สุทธิสำแดง. 2548: 167; ประภาส พาวินันท์. 2553: 128; อัญชลี กล้าเพชร; และ จุฑารัตน์ ปานผดุง. 2553: 149) บรรณานุกรมเป็นการอ้างอิงที่อยู่ท้ายเล่มของผลงานวิชาการ บางครั้งเรียกว่า “การอ้างอิงท้ายเล่ม” ซึ่งมีรูปแบบเดียวกันกับ เอกสารอ้างอิง ต่างกันที่คำว่า “เอกสารอ้างอิง” หมายถึง การรวบรวมเฉพาะรายการที่ถูกอ้างไว้ในส่วนเนื้อเรื่องเท่านั้น ดังนั้น จำนวนรายการเอกสารที่อ้างอิงในส่วนท้ายเรื่องจึงต้องมีจำนวนเท่ากับรายการที่ถูกอ้างไว้ในส่วนเนื้อเรื่อง แต่บรรณานุกรมมีรายการเท่ากับหรือมากกว่ารายการที่ถูกอ้างไว้ในส่วนเนื้อเรื่อง

รูปแบบการเขียนบรรณานุกรมมีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานศึกษาที่ผู้เรียนสังกัด และนโยบายการจัดพิมพ์ของสำนักพิมพ์ แหล่งเงินทุน องค์กรที่สังกัดหรือการประชุม ซึ่งรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมต้องสอดคล้องกับรูปแบบการเขียนการอ้างอิง และต้องเป็นรูปแบบเดียวกันทั้งผลงาน หากไม่มีการกำหนดรูปแบบการเขียนที่แน่นอน ผู้เขียนสามารถเลือกรูปแบบที่เป็นมาตรฐานรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง รูปแบบบรรณานุกรมตามสาขาวิชาที่นิยมใช้และเป็นมาตรฐานสากล ได้แก่ (ประภาส พาวินันท์. 2553: 240; อัญชลี กล้าเพชร; และ จุฑารัตน์ ปานผดุง. 2553: 149; iParadigms Co. 2002: Online)

1. รูปแบบเอพีเอ (American Psychological Association: APA style) กำหนดโดยสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน และเป็นรูปแบบการลงรายการบรรณานุกรมที่ได้รับความนิยมมากในวรรณกรรมทางด้านสังคมศาสตร์ เช่น สาขาจิตวิทยาการศึกษา ศึกษาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เป็นต้น

2. รูปแบบเอ็มแอลเอ (Modern Language Association: MLA style) กำหนดโดยสมาคมภาษาศาสตร์ใหม่เป็นรูปแบบการลงรายการบรรณานุกรมที่ได้รับความนิยมใช้มากในวรรณกรรมสาขาการศึกษา ภาษาอังกฤษ วรรณคดีเปรียบเทียบวรรณกรรมวิจารณ์ และบางสาขาในหมวดมนุษยศาสตร์

3. รูปแบบมหาวิทยาลัยชิคาโก (Chicago style) กำหนดโดยมหาวิทยาลัยชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นรูปแบบการลงรายการบรรณานุกรมที่ได้รับความนิยมใช้มากในวรรณกรรมสาขามนุษยศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วรรณกรรม และศิลปะ ปัจจุบันรูปแบบนี้ได้ปรับปรุงและพัฒนาเป็นครั้งที่ 15

4. รูปแบบฮาร์วาร์ด (Harvard style) กำหนดโดยหน่วยงานบริการสิ่งพิมพ์รัฐบาลออสเตรเลีย (Australian Government Publishing Service: AGPS) เป็นรูปแบบการลงรายการ

บรรณานุกรมที่ได้รับความนิยมใช้มากในสาขาวิทยาศาสตร์

5. รูปแบบแวนคูเวอร์ กำหนดโดย หอสมุดแพทย์แห่งชาติอเมริกัน (National Library of Medicine: NLM) เป็นรูปแบบการลงรายการบรรณานุกรมที่ได้รับความนิยมใช้มากในสาขา แพทยศาสตร์และวิทยาศาสตร์การแพทย์

ปัจจุบันมีโปรแกรมสำหรับจัดทำบรรณานุกรม (Bibliography software) หลาย โปรแกรม ซึ่งทำให้การเขียนการอ้างอิงและบรรณานุกรมสะดวกและผิดพลาดน้อยลง เช่น โปรแกรม เอ็นดีโน้ต (EndNote) หรือโปรแกรมโซเทโอ (Zotero) เป็นต้น เมื่อผู้เขียนค้นคว้าข้อมูลจากแหล่ง สารสนเทศหรือฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ก็สามารถจัดเก็บรายการบรรณานุกรมเหล่านั้นไว้ใน ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Library) ของโปรแกรกดังกล่าว และเรียกใช้สำหรับอ้างอิงใน งานเขียนได้ตามต้องการทั้งการอ้างอิงและบรรณานุกรม ซึ่งช่วยให้การทำงานง่ายและสะดวกยิ่งขึ้น

เทคนิคการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม

การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถตรวจจับได้จากประสบการณ์ของ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้อ่านหรือผู้สอน และการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการตรวจสอบ ซึ่งวิธีการ ตรวจจับมีหลายวิธี โดยทั่วไปมักใช้ทั้งสองวิธีควบคู่กันเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพในการตรวจสอบที่ ถูกต้องและเที่ยงตรง วิธีการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมที่นิยมใช้ มี 2 วิธี ดังนี้ (กัญญา บัญญเกียรติ. 2554: 76)

1. การตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยใช้บุคคล

1.1 การใช้สามัญสำนึก (Common sense) วิธีนี้เหมาะกับอาจารย์ผู้สอนและ ผู้ทรงคุณวุฒิเฉพาะสาขาวิชาซึ่งมีความรู้และคุ้นเคยกับสาขาวิชาที่ตนเองสอนหรือเชี่ยวชาญอยู่แล้ว ใช้การประเมินจากความรู้สึก ความรู้ และประสบการณ์ของตนในการตรวจจับงานที่ได้มีการลอกมา โดยความเชื่อว่าคุณสอนมีประสบการณ์ในการอ่านงานของผู้เรียนและผู้ทรงคุณวุฒิที่ผ่านการอ่านงาน ในสาขาที่เชี่ยวชาญมานาน สามารถประเมินได้ว่าผลงานดังกล่าวได้มีการลอกเลียนวรรณกรรมจาก ผลงานผู้อื่นมากน้อยเพียงใด

1.2 การวิเคราะห์ทางด้านภาษา (Linguistic analysis) เป็นวิธีการสืบจับการลอก เลียนวรรณกรรมโดยการตรวจสอบคุณภาพของลักษณะภาษาที่ใช้ในเชิงปริมาณ โดยหลักคิดที่ว่า ผู้เขียนแต่ละคนมีรูปแบบการเขียนเป็นของตนเอง หากผู้ตรวจสอบอ่านและรู้สึกสะดุดในรูปแบบการ เขียนในบางตอนที่ผิดแผกแตกต่างไปจากลักษณะรูปแบบการเขียนโดยภาพรวมของเอกสารนั้น ซึ่ง สามารถสงสัยได้ว่าอาจมีการลอกเลียนวรรณกรรมเกิดขึ้นในผลงานชิ้นนั้น

2. การตรวจจับโดยใช้ซอฟต์แวร์ (Software detection) เป็นการตรวจสอบด้วยเครื่อง คอมพิวเตอร์โดยการนำไฟล์ผลงานที่ต้องการตรวจจับโหลดใส่บนซอฟต์แวร์สำหรับตรวจจับ แล้วให้ ซอฟต์แวร์นั้นตรวจสอบข้อความทั้งหมด ซอฟต์แวร์จะแบ่งเอกสารออกเป็นส่วนย่อย แล้วนำไป ตรวจสอบกับเว็บไซต์หรือฐานข้อมูล จากนั้นจะรายงานความเหมือนกันของข้อความกับผลงานอื่น โดยคำนวณเป็นค่าอัตราร้อยละของความเหมือนของข้อความ ซึ่งผู้ใช้ซอฟต์แวร์ต้องนำมาพิจารณา

ว่าข้อความนั้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือมีการอ้างอิงที่ถูกต้องหรือไม่

ปัจจุบันซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมมีเพิ่มมากขึ้น มีทั้งซอฟต์แวร์ที่ใช้ได้ฟรี (Freeware) และซอฟต์แวร์เชิงพาณิชย์ที่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ซึ่งอาจเป็นรายครั้งหรือรายปีตัวอย่างเช่น

1. โปรแกรมเทอร์นอิทอิน (Turn it in) พัฒนาโดย ดร. จอห์น บาร์รี่ (Dr. John Barrie) อาจารย์สาขาชีวฟิสิกส์ มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียเบิร์กลีย์ (California Berkeley University) โปรแกรมนี้ใช้ตรวจจับการคัดลอกผลงานการเขียนทางวิชาการที่เป็นสิ่งพิมพ์ออนไลน์และครอบคลุมบทความวารสารและเอกสารการประชุม พร้อมทั้งชี้แหล่งข้อมูลที่ปรากฏซ้ำและแสดงรายการดังกล่าวเป็นแถบสีและระดับร้อยละของความคล้ายคลึงกัน (Similarity index) วิธีใช้โดยการอัปโหลดไฟล์ผลงานที่เป็นงานเขียนเข้าไปในฐานข้อมูลของโปรแกรมเทอร์นอิทอิน จากนั้นระบบจะตรวจสอบกับข้อมูลที่ดึงมาจากหน่วยความจำแคช (Cache) ทั้งหมดที่มีบนอินเทอร์เน็ตตรวจสอบกับไฟล์ผลงานของผู้อื่นทั้งหมดที่มีอยู่เดิมในฐานข้อมูลของโปรแกรมเทอร์นอิทอิน รวมทั้งตรวจสอบกับฐานข้อมูลครอสเรฟ (www.crossref.org) ซึ่งเป็นแหล่งรวมบทความวารสารจากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ จำนวนมาก รวมถึงสำนักพิมพ์ที่มีชื่อเสียงระดับต้น ๆ เช่น Wiley, Elsevier เป็นต้นโดยใช้หลักการเทียบคำคำต่อคำ (Word-by-word) จากนั้นโปรแกรมจะรายงานผลลัพธ์ของการตรวจสอบ (Originally report) สำหรับผู้อ่านหรือผู้สอนว่ามีการซ้ำกับผลงานอื่นเป็นจำนวนร้อยละ ซึ่งทำให้ผู้ตรวจสอบสามารถตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมได้สะดวกขึ้น ทั้งนี้ผู้ตรวจสอบต้องใช้วิจารณญาณประกอบในการประเมินผลงานชิ้นนั้นด้วย เพราะการตรวจสอบด้วยโปรแกรมเทอร์นอิทอินเป็นเพียงการตรวจสอบความเหมือนของข้อความเท่านั้น การตัดสินใจว่าผลงานนั้นเป็นการคัดลอกผลงานหรือละเมิดลิขสิทธิ์หรือไม่ขึ้นกับวิจารณญาณของผู้ตรวจสอบและมาตรฐานของหน่วยงานที่กำหนดไว้ (สุนันทา วงษ์ชาติ. 2553: 3; กัญจนนา บุญเกียรติ. 2554: 78-79) โปรแกรมเทอร์นอิทอินจะแสดงผลข้อความทางด้านซ้ายมือมีการลอกเลียนวรรณกรรมร้อยละ 35 และข้อความทางขวาแสดงให้เห็นว่ามีความคล้ายคลึงของเอกสารที่มาจากแหล่งต่าง ๆ เช่น โครงการนักศึกษาอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ดังภาพ

Overall Similarity Index: 35% [exclude quoted](#) [exclude bibliography](#) mode: show highest matches together

The libraries provide about 1,100 study spaces and they are equipped with PC workstations, photocopiers and microfilm reader/printers. The entire stock of the library is included in its online catalogue 2

which is available 24 hours a day and can be accessed in the library or via the web. The library is a member of CURL (Consortium of University Research Libraries) and the US-based RLG (Research Libraries Group). The Sydney Jones Library will benefit from a £20 million expansion, to be completed in 2008, which will further improve the excellent library collections and study environments. The library currently has seating for 600 readers and approximately 240 PCs. It houses

the main collections in the Arts and Social Sciences, except for Archaeology, Civic Design, Law and Music, which are housed in departmental libraries in the respective buildings. This library also contains the Special Collections and Archives and the library of the Science Fiction Foundation. The 4

Harold Cohen Library, with seating for 480 readers and 260 PCs,

contains the main collections in Dentistry, Engineering, Life Sciences, Medicine, Veterinary Science and Mathematics. The main collections in Chemistry and Physics are housed in departmental libraries in the respective buildings. There is also a branch library at the Veterinary Teaching Hospital on the Wirral. 3

1 23% match (student papers from 03/29/07)
[Submitted to University of Liverpool](#)

2 4% match (internet from 01/29/04)
<http://www.aimhigher.ac.uk>

3 4% match (internet from 10/01/05)
<http://www.physics.liv.ac.uk>

4 3% match (internet from 02/15/07)
<http://dbweb.liv.ac.uk>

ภาพประกอบ 1 การแสดงผลการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมของโปรแกรมเทิร์นอิทอิน
ที่มา: <http://www.liv.ac.uk/csd/plagiarism/turnitin>. Retrieved June 10, 2013

โปรแกรมเทิร์นอิทอินจัดให้มีบริการนอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้นเพื่อให้สมาชิกเลือกใช้
ดังนี้

1. การตรวจสอบการละเมิดลิขสิทธิ์สิ่งพิมพ์ออนไลน์ (Plagiarism prevention)

เป็นบริการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นโดยให้บริการผ่านเว็บไซต์ของบริษัท

2. การให้คะแนนออนไลน์ (Grade mark digital assessment) เป็นบริการคิด

คะแนนผลงานของผู้เรียนโดยผู้สอนตรวจและบันทึกคะแนนผ่านเว็บของโปรแกรม ผู้เรียนสามารถอ่าน

ผลวิจารณ์ คำอธิบายต่าง ๆ คะแนนและเกรดได้จากแฟ้มข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เรียนแต่ละคนผ่านเว็บของโปรแกรมโดยการลงทะเบียนเข้าใช้งานในระบบ

3. ระบบประเมินอิสระ (Peer review) การให้บริการนี้ ชิ้นงานของนิสิตจะถูกกำหนดให้รองรับคำวิจารณ์จากผู้ประเมิน (Peers) ซึ่งขึ้นอยู่กับรูปแบบหัวข้อ การตั้งคำถามของผู้สอน ซึ่งการประเมินอิสระนี้สามารถวิจารณ์โดยปกปิดชื่อ หรือระบุชื่อผู้วิจารณ์ก็ได้

4. ระบบให้เกรดออนไลน์ (Grade book) การให้บริการเครื่องมือออนไลน์สำหรับการให้เกรด เพื่อติดตามความสามารถของนิสิตในรายวิชานั้น ๆ และสามารถให้ข้อมูลดังกล่าวแก่

นิติต

2. โปรแกรมแพลจเจียริซึม ดีเท็คเตอร์ (Plagiarism- Detector) ใช้ตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม โดยสามารถใช้กับโปรแกรมปฏิบัติการ Microsoft Windows ตั้งแต่เวอร์ชัน XP ขึ้นไป โดยนำผลงานที่ต้องการตรวจสอบเปรียบเทียบกับฐานข้อมูลของโปรแกรมค้นหา (Search engine) ต่าง ๆ และระบุปริมาณของข้อความที่มีส่วนตรงกัน จุดเด่นของโปรแกรมนี้คือสามารถตรวจว่ามีการลอกเลียนวรรณกรรมที่มาจากเว็บไซต์ต่าง ๆ หรือไม่ โดยออกแบบให้ใช้กับฐานข้อมูลโปรแกรมค้นหา จึงสามารถใช้ตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมที่เกิดจากการตัดแปะหรือการลอกเลียนวรรณกรรมผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตได้ดี

วิธีการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมของโปรแกรมแพลจเจียริซึม ดีเท็คเตอร์กระทำโดยการแยกบทความออกเป็นวลี และนำแต่ละวลีไปสืบค้นเพื่อเปรียบเทียบกับบทความในโปรแกรมค้นหา จากนั้นวิเคราะห์ผลการสืบค้นโปรแกรมค้นหาแต่ละโปรแกรมและรายงานผล

3. ฐานข้อมูลเดจาวู (Deja vu) คือ ฐานข้อมูลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารจากฐานข้อมูล Medline ที่ผ่านการคัดกรองโดยโปรแกรมตรวจจับความเหมือนที่เรียกว่า อีทีเบลสต์ (eTBLAST) มีจำนวนประมาณ 70,000 เรื่อง มีคณะทำงานปรับปรุงฐานข้อมูลให้มีความทันสมัยตลอดเวลา ทั้งฐานข้อมูลเดจาวูและโปรแกรมอีทีเบลสต์มีวัตถุประสงค์เพื่อรวมบทความวิจัยจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ โดยเฉพาะฐานข้อมูล PubMed เพราะมีหลายกรณีที่สามารถตีพิมพ์ซ้ำและมีโอกาสเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม การทำงานของฐานข้อมูลเดจาวูทำโดยตรวจสอบข้อความของเอกสารที่อัปโหลดขึ้นไปบนเว็บไซต์ของฐานข้อมูล และเปรียบเทียบกับข้อความของบทความต่าง ๆ ที่อยู่ในฐานข้อมูลว่ามีความคล้ายคลึงกันหรือไม่เมื่อได้รับบทความจะสามารถนำไปเปรียบเทียบกับฐานข้อมูลที่มีอยู่และบอกได้ถึงความซ้ำซ้อนเพื่อประกอบการพิจารณาก่อนการพิมพ์เผยแพร่ (ชมพูนุช บุญญวรรณ. 2552: 3; กัญจนานุญเกียรติ. 2554: 84)

Deja vu
A study of scientific publication ethics

Home Browse Report Help Statistics Contact Us Team References

Powered by eTBLAST
Innovation Labs
Virginia Bioinformatics Institute

Deja Vu: a Database of Highly Similar Citations*

Click [this link](#) to begin browsing entries, or click the "Browse" button above and follow the instructions. To access the entries discovered by the SIP method, click [SIP entries](#)

We value your feedback. Please take one minute to take a brief survey ([Click here](#)). We appreciate your support.

Join the discussion of scientific publication ethics on [COPE](#).

Deja vu is a database of extremely similar [Medline](#) citations. Many, but not all, of which contain instances of duplicate publication and potential plagiarism. Deja vu is a dynamic resource for the community, with manual curation ongoing continuously, and we welcome input and comments.

In the scientific research community plagiarism and multiple publications of the same data are considered unacceptable practices and can result in tremendous misunderstanding and waste of time and energy. Our peers and the public have high expectations for the performance and behavior of scientists during the execution and reporting of research. With little chance for discovery and decreasing budgets, yet sustained pressure to publish, or without a clear understanding of acceptable publication practices, the unethical practices of duplicate publication and plagiarism can be enticing to some. Until now, discovery has been through serendipity alone, so these practices have largely gone unchecked.

Latest News

2013-01-30 - Nature article
Garner Lab work in research funding is published in Nature and covered in a Nature News article and a Nature Editorial.

2012-01-19 - Skip Garner on The Leonard Lopate Show
Skip Garner is a guest on The Leonard Lopate Show on WNYC talking about plagiarism in scholarly journals.

2012-01-04 - Nature article
Skip Garner discusses duplications in a Comment titled "How to stop plagiarism" in Nature.

2010-12-08 - Dejavu in spotlight
Nature news: Self-plagiarism case prompts calls for agencies to tighten rules. [View the news](#)

2010-01-27 - Dejavu in Clinical Chemistry
An article about Dejavu has

ภาพประกอบ 2 หน้าเว็บไซต์ฐานข้อมูลเดจาวู

ที่มา: <http://dejavu.vbi.vt.edu/dejavu> Retrieved June 13, 2013.

eTBLAST: a text-similarity based search engine

Home ARGH Deja Vu Pair Comparison For clients My eTBLAST APIs Quick Guide

Search eTBLAST

Enter your query text:

Swine influenza (also called swine flu, or pig flu) is an infection by any one of several types of swine influenza virus. Swine influenza virus (SIV) is any strain of the influenza family of viruses that is endemic in pigs. As of 2009, the known SIV strains include influenza C and the subtypes of influenza A known as H1N1, H1N2, H3N1, H3N2, and H2N3.

Swine influenza virus is common throughout pig populations worldwide. Transmission of the virus from pigs to humans is not common and does not always lead to human influenza, often resulting only in the production of antibodies in the blood. If transmission does cause human

–OR upload file– (a "text only" file)
Browse

Search for Similar Text [A quick guide](#)

Select database
 MEDLINE
 CRISP
 NASA
 Medical Cases
 PMC Full Text
 PMCMETHODS
 PMC
 INTRODUCTION
 PMC RESULTS
 PMC (paragraphs)
 PMC Medical Cases
 Clinical Trials
 Arxiv
 Wikipedia
 VT Courses

News

- January 30, 2013
Garner Lab work in research funding is published in [Nature](#) and covered in a [Nature News](#) article and a [Nature Editorial](#).
- January 19, 2012
Skip Garner is a guest on [The Leonard Lopate Show](#) on WNYC talking about plagiarism in scholarly journals.
- January 4, 2012
Skip Garner discusses duplications in a Comment titled "How to stop plagiarism" in [Nature](#).

Publications

Full text similarity in PMC
[File One](#)

Scientific Integrity: Responding to Possible Plagiarism. [Science](#)

Plagiarism findings spotlighted
[Nature](#)

Database of Duplicate Citation
[Nucleic Acids Res.](#)
[Study of Duplicate Citations](#)

ภาพประกอบ 3 โปรแกรมตรวจจับความเหมือนที่เรียกว่าอีทีเบลสท์(eTBLAST)

ที่มา: <http://etest.vbi.vt.edu/etblast3>. Retrieved June 13, 2013.

4. โปรแกรมแอนตี้-ก๊อปแปะ (Anti-Kobpae) พัฒนาโดย ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) (2555: ออนไลน์) เป็นโปรแกรมบนเว็บสำหรับตรวจสอบความเหมือนและคล้ายคลึงของไฟล์เอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และสามารถตรวจสอบเอกสารในรูปแบบของ Plain Text (*.txt) ที่รองรับทั้ง UTF-8 และ ANSI, Microsoft Word (doc, docx) และ Open Office Writer (odt) โดยนำไฟล์เอกสารที่ต้องการตรวจสอบอัปโหลดไปยังเว็บไซต์ <http://www.anti-kobpae.in.th/> ซึ่งให้บริการโปรแกรมดังกล่าว โปรแกรมจะเปรียบเทียบไฟล์เอกสารที่อัปโหลดกับไฟล์เอกสารที่จัดเก็บไว้ในคลังข้อมูลและเอกสารออนไลน์บนอินเทอร์เน็ต โดยตรวจสอบความคล้ายกันของเอกสารทำสรุปเป็นเปอร์เซ็นต์ความคล้ายกันของเอกสารที่ตรวจสอบได้สามารถแสดงผลการเปรียบเทียบความคล้ายกันระหว่างเอกสารทั้ง 2 เอกสาร และทำแถบสีที่ข้อความที่คล้ายกันได้ โปรแกรมนี้ช่วยลดเวลาในการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมของเอกสาร เพื่อช่วยแก้ปัญหาในกรณีนี้ที่ผู้เขียนเอกสารบางรายหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจากระบบโดยเพียงแค่เพิ่มคำ ลบคำ บางส่วนในเนื้อหา หรือมีการสลับประโยค ระบบสามารถตรวจสอบได้เช่นกัน

ภาพประกอบ 4 การใส่ข้อความในกล่องข้อความเพื่อตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม
ที่มา: http://www.nectec.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=2711:anti-kobpae-&catid=124:2009-04-03-05-38-42&Itemid=1065.

สืบค้นเมื่อ 9, มีนาคม 2556

ผลการทดสอบการคัดลอกข้อความ

ข้อมูลต้นฉบับ

การวัดเจตคติเพื่อหาทางป้องกันในสังคมหนึ่งบุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไรนั้นเป็นอิทธิพลของแต่ละบุคคล แต่การที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขในสังคมย่อมเป็นไปได้เมื่อประชาชนมีเจตคติต่อสิ่งเดียวกันคล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นแนวทางทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจและไม่เกิดความแตกแยกขึ้นในสังคม การประกอบอาชีพบางประเภทมีความจำเป็นจะต้องได้ผู้มีเจตคติเหมาะสมมาปฏิบัติ เช่น นักวิจัย ครู เป็นต้น

ไม่พบข้อมูลความคล้าย

© สงวนลิขสิทธิ์ ตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ และ ศูนย์ความรู้เฉพาะด้านวิศวกรรมความรู้และวิศวกรรมภาษา

ภาพประกอบ 5 ผลการทดสอบการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม

ที่มา: http://www.nectec.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=2711:anti-kobpae-&catid=124:2009-04-03-05-38-42&Itemid=1065. สืบค้นเมื่อ 9, มีนาคม 2556

5. โปรแกรมอักขราวิสุทธิ์ พัฒนาโดย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สามารถตรวจสอบข้อความที่เหมือนหรือคล้ายกัน ซึ่งในอนาคตจะพัฒนาโปรแกรมให้รองรับการตัดต่อหรือสลับข้อความ รวมถึงการคัดลอกข้อความโดยการหลีกเลี่ยงใช้คำภาษาไทยอื่น ๆ ที่มีความคล้ายคลึงกันได้ด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.อมร เพชรสม กล่าวว่า “บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะเริ่มใช้โปรแกรมอักขราวิสุทธิ์ ตั้งแต่ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ซึ่งคาดว่าจะมีวิทยานิพนธ์ประมาณ 700-800 เล่มที่จะต้องถูกตรวจสอบ โดยฐานข้อมูลปัจจุบันของโปรแกรมนี้ประกอบด้วย วิทยานิพนธ์ 15,000 เล่ม ย้อนหลังตั้งแต่ปีการศึกษา 2548 สารนิพนธ์ 2,000 รายการ วารสาร รายงานวิจัย และหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ของจุฬาฯ ทั้งนี้ในอนาคตจะเพิ่มจำนวนวิทยานิพนธ์ประมาณ 2,500 เล่มต่อปี และสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งหมดของจุฬาฯ รวมถึงในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จุฬาฯ จะพัฒนาโปรแกรมให้เชื่อมต่อฐานข้อมูลวิกิพีเดียและฐานข้อมูลอื่นๆ เพื่อช่วยให้การตรวจสอบดียิ่งขึ้น ในเบื้องต้นการคัดลอกผลงานกันเองในจุฬาฯ จะทำไม่ได้แล้ว เพราะในโปรแกรมมีฐานข้อมูลทั้งหมด และในอนาคตหากมหาวิทยาลัยอื่นๆ เข้ามาร่วมใช้ฐานข้อมูลเดียวกัน จะสามารถตรวจสอบวิทยานิพนธ์ได้ทั่วประเทศ” สามารถเข้าไปที่เว็บไซต์

<http://www.akarawisut.com/>

6. โปรแกรมดูพลิ เช็คเกอร์ (Dupli Checker) เป็นโปรแกรมที่สามารถตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมที่สามารถใช้ได้ฟรีผ่านทางออนไลน์ ใช้ฐานข้อมูลของโปรแกรมค้นหา โดยสามารถเข้าไปที่เว็บไซต์ www.duplichecker.com

7. โปรแกรมสมอลล์ เอสอีโอ ทูลส์ (Small SEO Tools) เป็นโปรแกรมที่สามารถตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมที่สามารถใช้ได้ฟรีผ่านทางออนไลน์ เมื่อใส่ข้อความที่ต้องการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมเข้าไปในกล่องแล้วโปรแกรมจะตรวจจับข้อความที่มีการลอกเลียนวรรณกรรม ใช้ฐานข้อมูลของโปรแกรมค้นหา โดยสามารถเข้าไปที่เว็บไซต์ <http://smallseotools.com/plagiarism-checker>

ตาราง 1 การเปรียบเทียบโปรแกรมตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม

ชื่อโปรแกรม	โปรแกรมเชิงพาณิชย์	โปรแกรมฟรี	วิธีการตรวจจับ		บริการเสริม
			การลอกเลียนวรรณกรรม มีฐานข้อมูล ของตนเอง	ใช้ฐานข้อมูลของ โปรแกรมค้นหา	
1. Turn it in	✓		✓		✓
2. Plagiarism– Detector		✓		✓	
3. Deja vu		✓	✓	✓	
4. Anti-kobpae		✓	✓	✓	
5. อักษรวิสุทธิ์		✓	✓		
6. Dupli Checker		✓		✓	
7. Small SEO Tools		✓		✓	

จากการเปรียบเทียบในตาราง 1 เห็นได้ว่าโปรแกรมตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมที่เป็นโปรแกรมเชิงพาณิชย์จะมีฐานข้อมูลของตนเองในการตรวจสอบและมีโปรแกรมเสริมสำหรับอำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้ เช่น การให้คะแนนผู้เรียน การกำหนดเกรด เป็นต้น ส่วนโปรแกรมฟรีจะใช้ฐานข้อมูลของโปรแกรมค้นหาในการตรวจสอบ ยกเว้นโปรแกรม Déjà vu Anti-kobpae และ อักษรวิสุทธิ์

นโยบายและการส่งเสริมความตระหนักรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาต่างๆ โดยผ่านกระบวนการวิจัยเพื่อให้สามารถแสวงหาและสร้างความรู้ใหม่ได้อย่างมี

อิสระและจรรยาบรรณความก้าวหน้าทางวิชาการ สามารถเชื่อมโยงและบูรณาการกับศาสตร์ที่ตนเชี่ยวชาญหรือศาสตร์อื่นได้อย่างมีคุณธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการและวิชาชีพ หลักสูตรการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันการศึกษาส่วนใหญ่กำหนดให้ผู้เรียนทำวิจัยและนำเสนอในรูปแบบของวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์เพื่อให้ผู้เรียนได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ในการทำวิจัยอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2552: 1) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีนโยบายการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับปรัชญาของมหาวิทยาลัย คือ “การศึกษา คือ ความเจริญงอกงาม” ที่มุ่งพัฒนานิสิตให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมจริยธรรม (อัตลักษณ์นิสิต มศว. 2550: 8) การไม่ลอกเลียนวรรณกรรมจัดว่าเป็นคุณธรรมจริยธรรมในการใช้สารสนเทศตามมาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้ความสำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งนี้ได้กำหนดข้อบังคับสำหรับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สามารถสรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ดังนี้ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. 2554)

1. หลักสูตรปริญญาตรีบัณฑิต เป็นหลักสูตรที่เน้นการวิจัยเพื่อพัฒนานักวิชาการ และนักวิชาชีพชั้นสูงโดยมีการวิทยานิพนธ์ที่ก่อให้เกิดความรู้ใหม่ และมีคุณภาพสูงในทางวิชาการ ทั้งยังก่อให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการและวิชาชีพ

2. นิสิตที่เจตนาหรือทำการทุจริตใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือการสอบอาจได้รับโทษอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้ 1) ตกในรายวิชานั้น 2) ตกในรายวิชานั้น และพักการเรียนในภาคการศึกษาถัดไป หรือเลื่อนชื่อขอรับปริญญาไปอีก 1 ปีการศึกษา 3) พ้นจากสภาพนิสิต

3. นิสิตที่ทำการลอกเลียนปรากฏในวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ จะเสนอให้มีการเพิกถอนปริญญาได้แม้จะตรวจพบในภายหลัง

นอกจากนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ยังได้จัดให้มีบริการวิชาการเกี่ยวกับส่งเสริมการตระหนักรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งนี้เพื่อให้ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาได้เข้าร่วมรับฟัง เพื่อนำความรู้ ความคิด และประสบการณ์มาใช้ในการทำวิจัยของตนเอง ได้แก่ การจัดบรรยายวิชาการ เรื่อง “Plagiarism” โดย ศาสตราจารย์กิตติคุณ แพทย์หญิงธาดา สืบหลินวงศ์ วันศุกร์ ที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2556 นอกจากนี้ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีการจัดโปรแกรมแนะนำเพื่อการศึกษาค้นคว้า ซึ่งมีโปรแกรมที่ส่งเสริมในเรื่องการหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม คือ การใช้โปรแกรมเอ็นดโน้ต (EndNote) แนะนำวิธีการใช้โปรแกรมเอ็นดโน้ต

โน้ตเพื่อจัดการรายการบรรณานุกรมและการอ้างอิงสำหรับโครงการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ และสารนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สำนักหอสมุดกลาง. 2557: ออนไลน์)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

ความหมายของการรับรู้

การศึกษาการรับรู้เป็นวิธีการศึกษาซึ่งใช้อย่างแพร่หลายในสาขาวิชาจิตวิทยา เพื่ออธิบายการตอบสนองพื้นฐานของมนุษย์ต่อสิ่งเร้าโดยผ่านการแสดงออกทางเจตคติ หรือพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ในระดับหนึ่ง ปัจจุบันมีการนำเอาการรับรู้มาประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวางในหลายสาขาวิชา เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์และหาหนทางในการปรับเปลี่ยนเจตคติของมนุษย์ และมีผู้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้ดังนี้

เบิร์นสไตน์และคณะ (Bernstein; et al. 1999: 72) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นหลังจากการกระตุ้นด้วยสิ่งเร้า โดยใช้ความรู้ประสบการณ์และความเข้าใจของบุคคลในการแสดงความรู้สึกและตีความหมายต่อสิ่งเร้า นั้น ซึ่งการรับรู้ นั้นเกิดจากการเรียนรู้ หากขาดการเรียนรู้หรือประสบการณ์จะเป็นเพียงการสัมผัสเท่านั้น

โซโลมอน (Solomon. 2007: 49) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่ประสาทสัมผัสมีการเลือก จัดระบบ และแปลความหมาย โดยขึ้นอยู่กับการเรียนรู้และภูมิหลังของแต่ละบุคคล

อักเนส และกูราลนิค (Agnes; & Guralnik. 2009: 1068) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตใจตนเอง

พจนานุกรมแคมบริดจ์ (Cambridge University Press. 2013: Online) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึงความเชื่อหรือความคิดเห็นที่เกิดจากบุคคลจำนวนหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่พวกเขาพบเห็น

ลูชา จันท์เนอม (2544: 119) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่า หมายถึง การตีความหมายจากการรับสัมผัส (Sensation) ในการรับรู้ นั้น ไม่เพียงแต่มองเห็น ได้ยิน หรือได้กลิ่น แต่ต้องรับรู้ได้ว่า วัตถุหรือสิ่งที่เรารับรู้คืออะไร มีรูปร่างอย่างไร อยู่ทิศใด ไกลกว่าเรามากน้อยเพียงใด เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดที่เรารับรู้ได้นี้เป็นการใส่ความหมายให้กับสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในการรับสัมผัสในแง่ของพฤติกรรม การรับรู้จึงเป็นกระบวนการที่เกิดแทรกอยู่ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองสิ่งเร้า

เดมส์คัต คทวนิช (2550: 127) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายที่เกิดขึ้นภายหลังร่างกายเกิดการรับสัมผัสจากสิ่งเร้าทั้งหลาย ในการแปลความหมายของสมองจะถูกต้อง ละเอียดยิ่ง และชัดเจนมากน้อยเพียงใดจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความรู้ที่สะสม ความจำ ความเชื่อ เจตคติ และค่านิยมซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

กล่าวโดยสรุป การรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายจากสิ่งเร้าที่สัมผัสหรือพบเห็น

โดยขึ้นกับประสบการณ์เดิม ความรู้ที่สะสม ความจำ ความเชื่อ เจตคติ และค่านิยมซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลในการตัดสินใจความหมายของสิ่งเร้านั้น ๆ และทำให้เกิดการตอบสนองในรูปแบบของความนึกคิดหรือการกระทำต่าง ๆ ในภายหลังต่อมา

ความสำคัญของการรับรู้

การรับรู้ที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ เพราะบุคคลจะมีความคิด ความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ดีนั้น ต้องเริ่มจากการรับรู้ที่ดีก่อน กันยา สุวรรณแสง (2536: 150) กล่าวถึงความสำคัญของการรับรู้ไว้ ดังนี้

1. การรับรู้มีความสำคัญต่อแนวโน้มพฤติกรรม อารมณ์ และเจตคติ เมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึก และมีอารมณ์พัฒนาเป็นเจตคติและพฤติกรรมตามมา
2. การรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้ การเรียนรู้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ในทำนองเดียวกัน การเรียนรู้มีผลต่อการรับรู้ครั้งใหม่เนื่องจากความรู้ ความจำเดิม จะช่วยแปลความหมายให้รู้ว่าเป็นอะไร

การวัดการรับรู้

การวัดการรับรู้เป็นการวัดความสามารถในการแปลความหมายต่อสิ่งเร้าซึ่งอาจเป็นข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ และนำไปสู่การตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น ๆ หรือเป็นการวัดการระลึกประสบการณ์เดิมที่บุคคลได้รับคำสอน การบอกกล่าว การฝึกฝนของผู้สอน รวมทั้งจากตำราจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ด้วยคำถามวัดความรู้ การวัดการรับรู้ในความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง เครื่องมือที่นิยมใช้ในการวัด ได้แก่ แบบทดสอบ ซึ่งเป็นข้อเขียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 96-97; จำนง พรายแยมแซ. 2545: 96-104)

1. แบบปรนัย แบ่งเป็น

1.1 แบบเติมคำหรือเติมข้อความให้สมบูรณ์ (Paper-pencil test/Completion)

แบบทดสอบนี้เป็นการวัดความสามารถในการหาคำหรือข้อความเติมลงในช่องว่างของประโยคที่กำหนดให้ถูกต้องแม่นยำ โดยไม่มีคำตอบใดขึ้นมาก่อน มีคำตอบภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดให้อย่างจำกัด

1.2 แบบถูก-ผิด (True-False) แบบทดสอบนี้วัดความสามารถในการพิจารณา

ข้อความที่กำหนดให้ว่าถูกหรือผิด ใช่หรือไม่ใช่ จากความสามารถที่เรียนรู้มาแล้ว โดยเป็นการวัดความจำและความคิด ในการออกแบบทดสอบควรพิจารณาถึงข้อความที่ชัดเจน ถูกหรือผิดเพียงเรื่องเดียว สั้น กระชับได้ใจความ และไม่ควรรใช้คำปฏิเสธซ้อน

1.3 แบบจับคู่ (Matching) แบบทดสอบนี้เป็นลักษณะการวางข้อเท็จจริง เงื่อนไข คำ

ตัวเลข หรือสัญลักษณ์ไว้ 2 ด้านขนานกัน เป็นแถวตั้ง 2 แถว แล้วให้อ่านดูข้อเท็จจริงในแถวตั้งด้านหนึ่งว่ามีความเกี่ยวข้อง จับคู่ได้พอดีกับข้อเท็จจริงในอีกแถวตั้งหนึ่ง โดยทั่วไปกำหนดให้ตัวเลือกใน

แถวตั้งด้านหนึ่งน้อยกว่าอีกด้านหนึ่ง เพื่อให้ได้ใช้ความสามารถในการจับคู่มากขึ้น

1.4 แบบเลือกตอบ แบบทดสอบแบบนี้เป็นข้อสอบที่นิยมใช้กันในปัจจุบัน เนื่องจากสามารถวัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์และตรวจให้คะแนนได้แน่นอน ลักษณะของข้อสอบประกอบด้วย ส่วนข้อคำถามและตัวเลือก โดยตัวเลือกจะมีตัวเลือกที่เป็นตัวถูก และตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ส่วนข้อคำถามต้องชัดเจนไม่ควรถามคำถามแบบท่องจำ ส่วนตัวเลือกควรมีคำตอบถูกเพียงคำตอบเดียว

2. แบบอัตนัย หรือแบบความเรียง (Essay type) ให้เขียนตอบเป็นข้อความสั้น ๆ ไม่เกิน 1-2 บรรทัด หรือเป็นข้อ ๆ ตามความเหมาะสม

แนวคิดพฤติกรรมด้านความรู้

พฤติกรรมด้านความรู้ (Cognitive Domain) จัดเป็นพฤติกรรมส่วนหนึ่งของมนุษย์โดยจำแนกพฤติกรรมส่วนหนึ่งของมนุษย์โดยจำแนกพฤติกรรมนี้ ได้แก่ บลูม (Bloom, 1967: 272)

1. ความรู้ (Knowledge) หมายถึง พฤติกรรมในด้านความสามารถการเรียนรู้ในลักษณะการจำหรือระลึกได้ แต่ไม่ใช่การวัดความเข้าใจไปตีความหมายเรื่องนั้น ๆ แบ่งเป็นลักษณะย่อย ๆ 3 ลักษณะ ดังนี้

- 1.1 ความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง ซึ่งเป็นข้อเท็จจริง
- 1.2 ความรู้เกี่ยวกับวิธีดำเนินงาน
- 1.3 ความรู้เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี โครงสร้างและหลักการ

2. ความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง พฤติกรรมในความสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องราวต่าง ๆ ทางด้านภาษา รหัส สัญลักษณ์ ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.1 การแปลความ หมายถึง การแปลความหมาย สิ่งที่สื่อความหมายได้ถูกต้อง หรือเรียกว่าจับใจความได้ถูกต้อง

2.2 การตีความ หมายถึง การเก็บใจความเรียบเรียงใหม่ แต่ความหมายยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

2.3 การขยายความ หมายถึง พฤติกรรมในเรื่องการนำข้อเท็จจริงในปัจจุบันไปพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคตหรือนำไปขยายให้กว้างหรือลึกลงไป

3. การนำไปใช้ (Application) หมายถึง พฤติกรรมในด้านความสามารถในการนำสิ่งที่ได้ประสมมา เช่น แนวความคิดหรือทฤษฎีต่าง ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์หรือนำไปใช้แก้ปัญหาตามสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้

4. การวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง พฤติกรรมในด้านความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวออกเป็นส่วนประกอบย่อยเพื่อความสัมพันธ์ และหลักการหรือทฤษฎี เพื่อเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ได้ แบ่งออกเป็น

- 4.1 การวิเคราะห์ความสำคัญ หมายถึง การใช้ความคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ส่วนประกอบของสิ่งต่าง ๆ เพื่อหาคำตอบที่ถูกที่สุด สมเหตุสมผลที่สุด
- 4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ หมายถึง การใช้ความสามารถในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ ตั้งแต่สองสิ่งขึ้นไปเพื่อใช้เป็นหลักในการแก้ปัญหา
- 4.3 การวิเคราะห์หลักการ เป็นความสามารถในการมองเห็นวิธีรวมองค์ประกอบต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ

5. การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง พฤติกรรมในด้านความสามารถในการนำเอาเรื่องราวหรือส่วนประกอบย่อยมาเป็นเรื่องราวเดียวกัน โดยมีการดัดแปลง ริเริ่ม สร้างสรรค์ ปรับปรุงของเก่าให้มีคุณค่ามากขึ้น

- 5.1 การสังเคราะห์ข้อความ เป็นการพูดหรือเขียนเพื่อสื่อความคิด ความรู้สึกไปยังบุคคล
- 5.2 การสังเคราะห์แผนงาน เป็นการเสนอแผนการทำงานของงานที่รับผิดชอบหรือที่คิดขึ้น
- 5.3 การสังเคราะห์ความสัมพันธ์ เป็นการสร้างชุดความสัมพันธ์ขึ้นเพื่ออธิบายข้อมูลหรือสิ่งต่าง ๆ

6. การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง พฤติกรรมในด้านการวินิจฉัยหรือการตีราคาอย่างมีหลักเกณฑ์ เป็นการตัดสินว่าอะไรดีไม่อย่างไร โดยใช้หลักเกณฑ์ที่เชื่อถือได้ แบ่งเป็น

- 6.1 การประเมินค่าโดยอาศัยข้อเท็จจริงภายใน เป็นการประเมินโดยใช้ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องเป็นหลักในการพิจารณาอย่างสมเหตุสมผล
- 6.2 การประเมินค่าโดยอาศัยข้อเท็จจริงภายนอก เป็นการตีคุณค่า ราคา ของสิ่งต่าง ๆ โดยใช้เกณฑ์อื่น ๆ ที่อยู่นอกเรื่องที่กำหนด แต่มีความสัมพันธ์กับเรื่องเป็นหลักในการพิจารณา

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ

ความหมายของเจตคติ

คำว่า “เจตคติ” เป็นศัพท์บัญญัติจากคำภาษาอังกฤษ Attitude ซึ่งมาจากคำว่า “Aptus” ในภาษาลาติน ตรงกับคำว่า ความเหมาะสม (Fitness) เดิมใช้ศัพท์บัญญัติคำว่า “ทัศนคติ” ต่อมา

คณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของกระทรวงศึกษาธิการโดยความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถานให้ใช้คำว่า “เจตคติ” (ศักดิ์ สุนทรเสถียร. 2531: 1) และราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติศัพท์คำว่า “Attitude” เป็นคำภาษาไทยว่า เจตคติ ทศนคติ ท่าที (ราชบัณฑิตยสถาน.2542: 9) และมีผู้ให้ความหมายของเจตคติไว้ ดังนี้

อนาสตาซี (Anastasi. 1990: 558) ได้ให้ความหมายของเจตคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อกลุ่มของสิ่งเร้าในทางชอบหรือไม่ เจตคติไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง แต่สามารถอ้างอิงจากพฤติกรรมภายนอกที่แสดงออกทางภาษาและท่าทาง

เทอร์สโตน (Thurstone: 1992: 531) ได้ให้ความหมายของเจตคติ หมายถึง ผลรวมทั้งหมดของมนุษย์เกี่ยวกับความรู้สึก อคติ ความคิด ความกลัวต่อบางสิ่งบางอย่าง การวัดสามารถทำได้โดยการวัดความคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เพราะเจตคติเป็นระดับความมากน้อยของความรู้สึกในด้านบวกและลบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2548: 44-45) ได้ให้ความหมายของเจตคติ หมายถึง 1) ความรู้สึกและการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หลังจากทีบุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น ความรู้สึกแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ ความรู้ในทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ และสนับสนุน ความรู้ในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะที่ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ และไม่สนับสนุน ความรู้สึกที่เป็นกลาง คือไม่มีความรู้สึกใดทั้งนี้บุคคลจะแสดงความรู้สึกออกทางด้านพฤติกรรม ใน 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมภายนอกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ มีการกล่าวสนับสนุน ท่าทางหน้าตาบอกความพึงพอใจ พฤติกรรมภายในซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นไม่ได้ว่าชอบ ไม่ชอบหรือเฉย ๆ ก็ไม่แสดงออกเป็นความรู้สึกที่เป็นกลาง

สุรางค์ โค้วตระกูล (2554: 365) ได้ให้ความหมายของเจตคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า อาจเป็นคน วัตถุ สิ่งของ หรือความคิด เจตคติอาจเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติในทางบวกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะเผชิญกับสิ่งนั้นถ้ามีเจตคติทางลบก็จะหลีกเลี่ยง เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้และเป็นการแสดงออกถึงค่านิยมและความเชื่อของบุคคล

พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2553: 17) ได้ให้ความหมายของเจตคติ ใน 2 ความหมาย คือ 1) แนวโน้มของการมีพฤติกรรมตอบสนองอันเนื่องมาจากการเรียนรู้ มี 3 องค์ประกอบ คือ การรู้จัก อารมณ์ และพฤติกรรม 2) แบบแผนพฤติกรรมตอบสนองต่อบุคคลและสิ่งของในแนวทางที่แน่นอน ซึ่งเป็นผลมาจากการรู้จัก อารมณ์ และพฤติกรรม

กล่าวโดยสรุปเจตคติ หมายถึง อารมณ์ ความรู้สึก ความเชื่อที่มีต่อประสบการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคลได้รับโดยแสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ ได้แก่ ความรู้สึกด้านบวก ด้านลบของแต่ละบุคคลที่มีต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด นอกจากนี้เจตคติอาจแสดงในลักษณะความเป็นกลางได้ เช่น รู้สึกเฉย ๆ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ เป็นต้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคลจากการเรียนรู้และสภาพแวดล้อม

ความสำคัญและลักษณะของเจตคติ

เจตคติจะช่วยให้สามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้ ทำให้บุคคลเข้าใจและสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่ง ซีรุคซี เอกะกุล (2549: 20) กล่าวถึงความสำคัญของเจตคติดังนี้

1. เจตคติทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยการจัดรูปหรือจัดระบบสิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว
2. เจตคติทำให้มีการเข้าข้างตนเอง (Self-Esteem) โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่าง ซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตัวบุคคล
3. เจตคติช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิกริยาตอบโต้ หรือการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไปนั้นส่วนมากจะทำในสิ่งที่นำความพอใจมาให้ หรือเป็นบ่าเห็นจรรยาวัธจากสิ่งแวดล้อม
4. เจตคติทำให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่าเจตคตินั้นนำความพอใจมาให้บุคคลนั้น
5. เจตคติช่วยเตรียมบุคคลเพื่อให้พร้อมต่อการปฏิบัติงาน
6. เจตคติช่วยให้บุคคลได้คาดคะเนล่วงหน้าว่าอะไรจะเกิดขึ้น
7. เจตคติทำให้บุคคลได้รับความสำเร็จตามหลักชัยที่วางไว้

เจตคติของบุคคลสามารถแบ่งได้หลายลักษณะ ดังนี้ (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2546: 249-250; สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2553: 397)

1. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ สิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัวบุคคล การอบรมเลี้ยงดู รวมถึงขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ แม้จะมีการเรียนรู้และประสบการณ์เหมือนกัน แต่จะมีเจตคติที่แตกต่างกันไปด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สติปัญญา อายุ เป็นต้น
2. เจตคติเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลเตรียมความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือหลีกเลี่ยง เป็นการเตรียมความพร้อมภายในจิตใจมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตได้ ดังนั้น เจตคติจึงมีทั้งทางบวกและลบ
3. เจตคติมีทิศทางของการประเมินทิศทางการประเมินคือลักษณะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นความรู้สึกหรือการประเมินว่าชอบพอใจเห็นด้วยก็คือเป็นทิศทางในทางที่ดี เรียกว่าเป็นทิศทางในทางบวก ถ้าการประเมินออกมาในทางที่ไม่ดีเช่นไม่ชอบไม่พอใจก็มีทิศทางในทางลบ เจตคติทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรมีเจตคตินั้นแต่เป็นเพียงความรู้สึกในทางไม่ดี
4. เจตคติมีความเข้มคือมีปริมาณมากน้อยของความรู้สึกถ้าชอบมากหรือไม่เห็นด้วยอย่างมากก็แสดงว่ามีความเข้มสูงถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง
5. เจตคติมีความคงทนเปลี่ยนแปลงตามชุมชนหรือสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก เนื่องจากชุมชนหรือสังคมหนึ่ง ๆ อาจจะมีค่านิยมที่เป็นอุดมการณ์พิเศษเฉพาะเจตคติเป็นสิ่งที่

บุคคลยึดมั่นถือมั่นและมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้น การยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใดทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก

6. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายในเป็นสภาวะทางจิตใจซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถจะรู้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้น เจตคติที่เป็นพฤติกรรมภายนอกจะแสดงออกเนื่องจากถูกกระตุ้นและการกระตุ้นนี้ยังมีสาเหตุอื่น ๆ ร่วมอยู่ด้วย เช่นบุคคลแสดงความไม่ชอบด้วยการดูตาคคนอื่นนอกจากไม่ชอบคนนั้นแล้วอาจจะเป็นเพราะถูกทำร้ายก่อน

7. เจตคติจะต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้นแต่ก็ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออกจากพฤติกรรมภายในพฤติกรรมภายนอกจะตรงกันเพราะก่อนแสดงออกบุคคลนั้นต้องปรับปรุงให้เหมาะกับบรรทัดฐานของสังคมแล้วแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

การวัดเจตคติ

รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์ (2533: 17-29) กล่าวถึง วิธีการวัดเจตคติ 6 วิธีดังนี้

1. การสังเกต (Observation) หมายถึง การศึกษาคุณลักษณะและพฤติกรรมของบุคคลรวมถึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อค้นหาความจริงโดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้าของผู้สังเกตโดยตรง ทำให้ได้ข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary Data)

2. การสัมภาษณ์ (Interview) หมายถึง การสนทนาหรือพูดคุยกันอย่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า การสัมภาษณ์ประกอบด้วยผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์นอกจากได้ข้อมูลตามต้องการแล้วยังได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ถูกสัมภาษณ์ในด้านปฏิภาณ ไหวพริบ ท่วงทีวาจา อุปนิสัย

3. การสอบถาม (Questionnaire) หมายถึง ชุดข้อคำถาม ที่ตั้งขึ้นเพื่อใช้รวบรวมข้อเท็จจริงเรื่องใดเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับความคิดเห็น ความสนใจ ความรู้สึกต่าง ๆ ซึ่งเป็นเครื่องมือวัดด้านความรู้สึก (Affective Domain) รวมทั้งเป็นแบบสำรวจ (Inventory) และแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

4. การรายงานตนเอง (Self-report) หมายถึง การให้บุคคลรายงานความรู้สึกที่มีต่อเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้นออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบอย่างไร ด้วยการพูดหรือการเขียนบรรยายความรู้สึกของตนเองจากประสบการณ์ที่ผ่านมา

5. การระบายความในใจ (Projective technique) เป็นการใช้สิ่งเร้าที่มีลักษณะไม่ค่อยชัดเจนกระตุ้นให้บุคคลระบายความรู้สึกออกมา เครื่องมือนี้จะไปกระตุ้นให้เขาแสดงปฏิกิริยาความรู้สึกความคิดเห็นออกมา เพื่อจะได้สังเกตดูว่าเขามีความรู้สึกอย่างไร

6. สังคมมิติ (Sociometry) เป็นวิธีการแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคลที่อยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ โดยให้บุคคลอื่นประเมินค่าตัวเราและเราประเมินค่าบุคคลอื่น

องค์ประกอบของเจตคติ

เจตคติของบุคคล ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้ (Feldman. 1998: 331)

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive Component) เป็นเรื่องการรับรู้ของบุคคล เรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการรับรู้เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ บุคคล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ว่ารู้สึกต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นได้อย่างไร รู้ในทางดีหรือไม่ดี ทางบวกหรือทางลบ ซึ่งก่อให้เกิดเจตคติขึ้น ถ้าเรารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดี เราก็จะมีเจตคติต่อสิ่งนั้นในทางที่ดี และถ้ารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ไม่ดี เราก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย ถ้าเราไม่รู้จักสิ่งใดเลย เจตคติก็ไม่เกิดขึ้น และเราจะไม่เกิดเจตคติต่อสิ่งใด ๆ เลย

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component or Feeling Component) เป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึกซึ่งถูกเร้าจากความรู้ที่นั้น เมื่อเราเกิดรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว จะทำให้เราเกิดความรู้สึกในทางที่ดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่ดีเราก็จะไม่ชอบไม่พอใจในสิ่งนั้น ซึ่งความรู้สึกนี้จะทำให้เกิดเจตคติในทางใดทางหนึ่ง คือชอบ หรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก ไม่เหมือนความจริงต่าง ๆ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าถ้ามีเหตุผลเพียงพอ

3. องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มในเชิงพฤติกรรมหรือการกระทำ (Behavioral Component or Action Tendency Component) เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้น ๆ ในทางใดทางหนึ่ง คือพร้อมที่จะสนับสนุน ส่งเสริม ช่วยเหลือหรือทำลาย ขัดขวาง ต่อสู้ เป็นต้น

ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (A Theory of Reasoned Action)

ทฤษฎีทางจิตวิทยาสังคมที่อธิบายถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อเจตนาของบุคคลที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของบุคคลและพฤติกรรมของบุคคล คือ ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของไอเซนและฟิชไบน์ (Ajzen; & Fishbein. 1980: 5) พวกเขาได้เริ่มต้นศึกษาทฤษฎีนี้มาตั้งแต่เมื่อปี ค.ศ. 1967 ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลมีสมมติฐานว่าบุคคลเป็นผู้มีเหตุผลและมีการใช้ข้อมูลของตนที่มีอยู่แล้วอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง รวมทั้งบุคคลจะพิจารณาผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำก่อนที่จะตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น

แนวคิดทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

แนวคิดที่เป็นหลักสำคัญของทฤษฎีนี้ ตั้งอยู่บนสมมติฐานว่ามนุษย์เป็นผู้มีเหตุผล และจะใช้ข้อมูลที่มีอยู่อย่างระมัดระวังเป็นระบบ มนุษย์จะพิจารณาถึงผลจากการกระทำก่อนที่จะกระทำพฤติกรรมใด ๆ การจะเกิดพฤติกรรมใดย่อมจะต้องมีที่มา ต้องมีเหตุผลที่จะกระทำและจะต้องกระทำจากเจตนา พฤติกรรมของบุคคลส่วนมากจะขึ้นอยู่กับเจตนาที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคลนั้นคือทฤษฎีนี้เป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจ อธิบาย ทำนายพฤติกรรม เจตนาของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรม หรือไม่กระทำพฤติกรรมและจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า พฤติกรรมจะอยู่ภายใต้การควบคุมของเจตนา เรียกว่า เจตนาเชิงพฤติกรรม (Behavioral intention หรือ I) ซึ่งมี 2 ตัวแปรหลักเป็นตัวกำหนด ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล (Personal factor) หรือ เจตนาต่อการกระทำพฤติกรรม (Attitude toward the behavioral) คือการที่บุคคลพิจารณาแล้วว่าการจะกระทำพฤติกรรมนั้นดีหรือไม่ต่อเขา และเขาจะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น เป็นการประเมินพฤติกรรมทางบวก-ลบ ของบุคคลต่อการกระทำนั้นว่าเขาควรกระทำ หรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมดังกล่าว เรียกว่า เจตคติต่อพฤติกรรม เจตคติต่อการกระทำพฤติกรรมขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับผลการกระทำพฤติกรรม หากบุคคลมีความเชื่อว่าการกระทำพฤติกรรมนั้นจะนำไปสู่ผลที่เป็นบวก เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และจะกระทำพฤติกรรมดังกล่าว ในทางตรงกันข้ามหากบุคคลมีความเชื่อว่า การกระทำนั้นจะนำไปสู่ผลที่เป็นลบ เขาก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้นและจะไม่กระทำพฤติกรรมดังกล่าว เจตคติต่อการกระทำพฤติกรรมยังขึ้นอยู่กับการประเมินผลการกระทำเป็นการประเมินว่า หากเขาทำพฤติกรรมนั้น ผลของการกระทำจะออกมาดีหรือเลว ผลจะเป็นบวกหรือลบ ฟังพอใจหรือไม่ ฟังพอใจ ดังนั้นหากเขาได้ประเมินแล้วว่าดีมีผลดี ฟังพอใจ เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และจะกระทำพฤติกรรมดังกล่าว ในทางตรงข้ามหากบุคคลได้ประเมินแล้วว่าผลจะออกมาไม่ดี ไม่ฟังพอใจ เขาก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้นและไม่กระทำพฤติกรรมดังกล่าว โดยเจตคติต่อพฤติกรรมจะต่างกันไปในแต่ละบุคคล (Ajzen and Fishbein. 1980: 6-7)

2. ปัจจัยทางสังคม หรือ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norms) ถือว่าเป็น ปัจจัยทางสังคม (Social Factor) คือ การที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลรอบข้างมีอิทธิพลต่อการกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมของบุคคลหนึ่ง การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นตัวแปรภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ สิ่งแวดล้อมทางสังคมหรือบุคคลแวดล้อมอิทธิพลที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคลหนึ่ง เป็นการประมาณของบุคคลว่า ตนจะมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง กลุ่มอ้างอิง หมายถึง บุคคลใกล้ชิดที่มีความสำคัญต่อบุคคลนั้น เป็นความรู้สึกของบุคคลว่าสังคมและคนรอบข้างของเขามีความต้องการให้เขากระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น หากเขาคิดว่าสังคมหรือคนรอบข้างต้องการให้เขากระทำพฤติกรรม เขาควรมีเจตนาที่จะกระทำพฤติกรรมดังกล่าว การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นผลมาจากความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง เป็นความเชื่อบุคคลรอบข้างที่มีความสำคัญต่อเขา มีความต้องการให้กระทำพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นระดับความเข้มของอิทธิพลจากบุคคลรอบข้างที่สำคัญต่อเขา อยากให้กระทำพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด (Ajzen and Fishbein. 1980: 6-7)

สรุปแนวคิดของทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

1. ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นปัจจัยที่เกิดจากเจตคติของตัวเอง หมายถึง บุคคลจะมีเจตคติต่อพฤติกรรมเป็นอย่างไร เป็นผลมาจากความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะได้รับเกิดจากการกระทำ

พฤติกรรม และคุณค่าของผลลัพธ์ที่คาดหวัง ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อของบุคคลที่ว่า ถ้ากระทำพฤติกรรมนั้นแล้วจะทำให้เกิดผลดีและมีคุณค่ามาก บุคคลก็จะมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น

2. ปัจจัยทางสังคม เป็นปัจจัยที่บุคคลได้รับอิทธิพลจากกลุ่มอ้างอิง บุคคลมีความคิดว่าแรงกดดันทางสังคม ทำให้เขากระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งเป็นระดับของการจูงใจให้บุคคลปฏิบัติตามหรือไม่ปฏิบัติตามความรู้สึกของบุคคลอื่น ๆ

3. ปัจจัยภายนอก จะมีผลต่อพฤติกรรมทางอ้อม ได้แก่ ตัวแปรลักษณะทางประชากรศาสตร์ เช่น เพศ อายุ การศึกษา เป็นต้น เจตคติต่อเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้น ๆ เช่น เจตคติต่อบุคคล เจตคติต่อสถาบัน เป็นต้น และบุคลิกภาพส่วนบุคคลซึ่งตัวแปรเหล่านี้จะส่งผลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรม ต่อเมื่อความสัมพันธ์กับเจตนาต่อพฤติกรรมหรือการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อพฤติกรรม

ทฤษฎีระบุว่าพฤติกรรมอยู่ภายใต้การควบคุมของจิตหรือเจตนาโดยมีความเชื่อว่าบุคคลตัดสินใจทำพฤติกรรมโดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ซึ่งประกอบด้วยความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมและความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญต่อเขา หรืออาจเรียกว่าความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง ซึ่งความเชื่อนี้ส่งผลต่อพฤติกรรมโดยผ่านเจตคติต่อการทำพฤติกรรมการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และความเจตนาเชิงพฤติกรรม เนื่องจากทฤษฎีมีข้อตกลงเบื้องต้นว่าพฤติกรรมอยู่ภายใต้การควบคุมเจตนา ดังนั้นการให้เจตนาเชิงพฤติกรรมเป็นตัวแปรที่ทำนายว่าพฤติกรรมจะเกิดขึ้นหรือไม่ ซึ่งคาดหวังว่าอาจพบความสัมพันธ์หรือความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงพฤติกรรมและเจตนาที่จะกระทำพฤติกรรม

ทฤษฎีนี้กล่าวว่าเจตนาเชิงพฤติกรรมถูกกำหนดโดยเจตคติต่อการทำพฤติกรรมซึ่งอาจถือว่าเป็นปัจจัยส่วนบุคคล และการคล้อยตามกลุ่มและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงซึ่งเป็นปัจจัยทางสังคม ปัจจัยส่วนบุคคลเป็นการแสดงความรู้เชิงประเมินคุณค่า เห็นประโยชน์ หรือโทษของการกระทำนั้น ๆ วัตต์ได้จากเจตคติต่อการทำพฤติกรรมนั้น เช่น เจตคติต่อการประหยัดน้ำว่าดีหรือเลว ส่วนปัจจัยทางสังคมสังเกตได้จากการคล้อยตามของกลุ่มอ้างอิง ซึ่งเป็นการรับรู้ว่าคุณค่าของเขามีความต้องการให้เขาทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้น เช่น การรับรู้ว่าคุณค่าพ่อแม่ หรือ พี่และน้อง ต้องการให้เขาประหยัดน้ำหรือไม่ โดยปกติเราคาดหวังว่าถ้าบุคคลมีความรู้สึกว่าการกระทำพฤติกรรมประหยัดน้ำเป็นสิ่งที่ดีงาม บุคคลก็จะกระทำพฤติกรรมดังกล่าว แต่หากบุคคลมีความรู้สึกว่าการกระทำพฤติกรรมประหยัดน้ำเป็นสิ่งไม่ดีแต่สังคมและบุคคลรอบข้างต้องการให้เขากระทำ เขาจะต้องชั่งน้ำหนักตัวแปรทั้งสองก่อนที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

อลัม (Alam. 2004: Online) ศึกษาการรับรู้ความตั้งใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม เป็นการวิจัยแบบผสมผสานโดยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณและวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยแคนเบอร์รา จำนวน 99 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ โดยตรวจสอบการรับรู้และเข้าใจผิดเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมที่กำหนดไว้ในนโยบาย มหาวิทยาลัย และการรายงานการกระทำเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่อายุน้อยและเกรดเฉลี่ยต่ำมีการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม มากกว่านักศึกษาที่อายุมากกว่าและเกรดเฉลี่ยที่สูงกว่า

บาร์ชชัน-อาร์บิบ และยาริ (Baruchson-Arbib; & Yaari. 2004) ศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออินเทอร์เน็ตของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษา จำนวน 284 คน ที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบาร์ไอ-ลาน ประเทศอิสราเอล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม โดยนักศึกษาที่อายุมากกว่ามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า

มาร์แชล และการ์รี่ (Marshall; & Garry. 2005: Online) ศึกษาเจตคติและการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยขนาดกลางในประเทศนิวซีแลนด์แบ่งออกเป็นนักศึกษาที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จำนวน 115 คน และที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จำนวน 66 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามซึ่งข้อคำถามเป็นสถานการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการรับรู้และเจตคติเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการวิจัย พบว่าตัวแปรอายุ นักศึกษาที่อายุน้อยกว่ามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่า นักศึกษาที่มีอายุมากกว่า ตัวแปรเพศต่างกันมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีแนวโน้มในการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่า นักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

ฟา'อิซาร์ห์ (Fa'iezah. 2009) ศึกษาการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาวาอินโดนีเซีย และเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรด้านเพศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาวาอินโดนีเซียจำนวน 51 คน ที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเพิร์ธ รัฐเวสเทิร์น ประเทศออสเตรเลีย โดยใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ และเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า

นักศึกษาเพศชายมีการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่าเพศหญิง

ไรอันและคนอื่น ๆ (Ryan; et al. 2009) ศึกษาเพื่อประเมินการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมและความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยซิดนีย์ ซึ่งแบ่งออกเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 823 คน และระดับบัณฑิตศึกษาจำนวน 74 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามวัดระดับการตระหนักรู้นโยบายของมหาวิทยาลัยที่เกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และใช้การอ่านเพื่อในการเขียนงานที่ได้รับมอบหมาย รวมถึงวิธีการเรียนของนักศึกษาเพื่อใช้ในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งมีระดับขอบเขตของการยอมรับได้ในการลอกเลียนวรรณกรรมและความไม่ซื่อสัตย์ต่อการทำแบบฝึกหัด โดยมีทางเลือกที่มีเหมาะสมในการลงโทษสำหรับเหตุการณ์การลอกเลียนวรรณกรรมที่เกิดขึ้นครั้งหนึ่งและครั้งที่สอง รวมถึงทางเลือกของพฤติกรรมในการตอบสนองต่อสถานการณ์การลอกเลียนวรรณกรรมและความไม่ซื่อสัตย์ในการทำแบบฝึกหัดคือผลการวิจัยพบว่าข้อบกพร่องในความรู้ของนักศึกษา และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งนักศึกษาไม่มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในฐานะที่เป็นประเด็นความร้ายแรง การใช้กลยุทธ์ในการหาแหล่งสารสนเทศและการได้มาของเนื้อหาซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา การศึกษาครั้งนี้เน้นถึงความสำคัญของความสมดุลระหว่างการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรม การตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมและการลงโทษ นักศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่รับรู้ถึงนโยบายของมหาวิทยาลัยที่เกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ แต่การรับรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของนโยบายที่เกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ และความรู้ของนักศึกษาไม่สามารถทำนายได้ว่าพวกเขาจะรับรู้ถึงนโยบายที่เกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ซิงซ็อกลาว (Tsintzoglou. 2011) ศึกษาการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาญี่ปุ่น ในระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศออสเตรเลีย ใช้การวิจัยแบบผสมผสานทั้งวิธีวิจัยเชิงปริมาณและวิธีวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้นักศึกษา 4 คน แบ่งเป็นนักศึกษา 4 คน เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม และ 3 คนของนักศึกษากลุ่มเดียวกันในการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม โดยนักศึกษาเริ่มศึกษามาจากประเทศญี่ปุ่นโดยประกอบด้วยการเรียนการสอนเกี่ยวกับเทคนิคในเรื่องการอ้างอิงแหล่งที่มา และกฎระเบียบต่าง ๆ ยังไม่มีความเข้มงวด เมื่อนักศึกษาญี่ปุ่นไปศึกษาต่างประเทศออสเตรเลียแล้วพบว่ามีกฎระเบียบที่เข้มงวด มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และเน้นไปทำงานเขียนเรียงความ ซึ่งนักศึกษาญี่ปุ่นส่วนมากยังมีปัญหาเรื่องความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมหรือการเรียนรู้เทคนิคที่มีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้นหรือความเป็นเจ้าของผลงาน แต่อย่างไรก็ตาม นักศึกษาญี่ปุ่นยังแสดงความต้องการการเรียนการสอนเกี่ยวกับรูปแบบการอ้างอิงเพื่อความชัดเจนมากขึ้น

โอริม (Orim. 2011: Online) ศึกษาความตระหนัก การรับรู้ และเจตคติของนักศึกษาในจอร์เจียเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมซึ่งเป็นโครงการนำร่องขนาดใหญ่เกี่ยวกับการศึกษาการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาในประเทศในจอร์เจียที่ขยายไปยังโครงการนโยบายผลกระทบของการลอกเลียนวรรณกรรมในสถาบันอุดมศึกษาข้ามทวีปยุโรป โดยเป็นการศึกษาในลักษณะกว้าง ๆ ของ 32 สถาบันอุดมศึกษาในทวีปยุโรป ซึ่งเน้นนโยบายและคู่มือสำหรับการลดสิ่งที่กระตุ้นและทำให้เกิดการลอกเลียนวรรณกรรมซึ่งวัตถุประสงค์ของโครงการศึกษานำร่องคือทดสอบวิธีการวิจัยก่อนการศึกษาขนาดใหญ่ คือความตระหนักรู้ การรับรู้ และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาในจอร์เจียบางคนที่กำลังเรียนในมหาวิทยาลัยโคเวนทรี (Coventry University) ประเทศสหราชอาณาจักรในการศึกษานำร่องจัดกลุ่มสัมภาษณ์และแจกแบบสอบถามกับนักศึกษาระดับปริญญาโท การศึกษานำร่องนี้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเขียนเชิงวิชาการสำหรับนักศึกษาในจอร์เจียที่ได้เข้ามาศึกษาในประเทศสหราชอาณาจักรครั้งแรก จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจถึงความจำเป็นในการเขียนและอ้างอิงอย่างเหมาะสม และได้รับทักษะที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสรุปความและการถอดความซึ่งเป็นสิ่งที่จะช่วยให้พวกเขาหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม

รัมเซนและคนอื่น ๆ (Ramzan; et al. 2012) ศึกษาเรื่องการตระหนักรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศปากีสถาน มีวัตถุประสงค์คือการเน้นความรุนแรงของการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาในประเทศปากีสถาน นอกจากนี้ยังสำรวจระดับของการตระหนักรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย ซึ่งนักศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาทั้งสิ้น 365 คน มาจากการสุ่มเลือกมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ที่มีส่วนร่วมในการศึกษาเชิงประจักษ์ ใช้แบบสอบถามในการสำรวจโดยการรายงานตนเองเพื่อใช้ในการจัดเก็บข้อมูลปฐมภูมิ ผลการวิจัยพบว่าความตระหนักรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และนโยบายของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และกระบวนการของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำ และนักศึกษาจำนวนมากยังไม่เข้าใจว่าการลอกเลียนวรรณกรรมคืออะไร

เดวิส (Davis. 2012) ศึกษาเรื่องประสบการณ์เกี่ยวกับการศึกษาการลอกเลียนวรรณกรรมในประเทศสหราชอาณาจักรของนักศึกษาต่างชาติระดับบัณฑิตศึกษา: การรับรู้ของนักศึกษา อาจารย์และผู้เชี่ยวชาญ โดยทำการศึกษากับนักศึกษาจำนวน 8 คน ที่มีส่วนร่วมในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งมาจากประเทศจีน ญี่ปุ่น ศรีลังกา และแอลจีเรีย ซึ่งได้เรียนหลักสูตรปูพื้นฐานก่อนเข้าเรียนในระดับปริญญาโทของโปรแกรมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการตามหลักสูตรปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจ เทคโนโลยี หรือสังคมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยประเทศสหราชอาณาจักร งานวิจัยเน้นการสัมภาษณ์ข้อมูลหลังจากจบปริญญาโท ได้แสดงให้เห็นบางส่วนของปัญหาในปัจจุบันของการศึกษาการลอกเลียนวรรณกรรมตามการรับรู้ของนักศึกษาต่างชาติระดับปริญญาโทอาจารย์และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาการลอกเลียนวรรณกรรมได้แสดงให้เห็นช่องว่างระหว่างนักศึกษาและอาจารย์

ทางด้านความเข้าใจนิยามการลอกเลียนวรรณกรรมของมหาวิทยาลัย และทางด้านประสบการณ์ของการเรียนรู้และการสอนการศึกษาเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ยังแสดงให้เห็นปัญหาบางอย่างในความสัมพันธ์กับความต้องการของครูในการใช้แหล่งสารสนเทศและการเชื่อมโยงที่ทำการระหว่างครูและนักศึกษาต่างชาติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

หยาง (Yang, 2012) ศึกษาเรื่องเจตคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมการสำรวจนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาชาวไต้หวัน ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการจากนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาไต้หวันจำนวน 586 คน ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการและการรับรู้ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ รวมทั้งการตัดสินใจเกี่ยวกับความรุนแรงของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลเรื่องความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาชาย และสิ่งที่คล้ายกันคือในเรื่องของการฉ้อโกง การลอกเลียนวรรณกรรม การปลอมแปลงงานนักศึกษาชายแสดงให้เห็นถึงการตระหนักรู้มากในเรื่องของการปลอมแปลงงานมากกว่านักศึกษาหญิง เมื่อพิจารณารายด้านการรับผิดชอบต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการแตกต่างกัน พบว่านักศึกษาปริญญาเอกมีการตระหนักรู้มากในเรื่องการตัดสินใจการเคารพต่อการกระทำผิดจรรยาบรรณในเรื่องการฉ้อโกง การลอกเลียนวรรณกรรม และการปลอมแปลงงานมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาโท

งานวิจัยในประเทศ

ณัฐพร ศรีสติ (2548) ศึกษาความรู้ ทักษะคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณจำนวน 400 คน และการวิจัยเชิงคุณภาพจำนวน 27 คนใช้การวิจัยแบบผสมผสานทั้งวิธีวิจัยเชิงปริมาณและวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม และข้อคำถามในการสนทนากลุ่ม พบว่า ด้านชั้นปีที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ด้านชั้นตอนการศึกษามีความสัมพันธ์กับทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความรู้ ทักษะคติ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานทั่วไป มีความสัมพันธ์กับความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ความรู้ และตระหนักเกี่ยวกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญามีความสัมพันธ์ กับความรู้ ทักษะคติที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการ

กรกฎ เจริญสุข (Korrakot Charoensook. 2006) ศึกษาความเข้าใจและเจตคติเกี่ยวกับแนวคิดการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก จำนวน 65 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมระดับปานกลาง 2) นักศึกษาส่วนใหญ่โดยทั่วไปคิดว่าพฤติกรรมเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม เกือบทั้งหมดที่อยู่ในแบบสอบถาม เช่น พฤติกรรมการคัดลอกสองสามคำโดยปราศจากการคัดลอกความคิดหรือแนวความคิด เป็นต้น นักศึกษาคิดว่ามันเป็นโอกาสน้อยที่จะลอกเลียนวรรณกรรม 3) นักศึกษาส่วนใหญ่ขาดความชำนาญเรื่องภาษาอังกฤษและการลอกเลียนวรรณกรรมด้วย เมื่อพิจารณาเหตุผลหลักทำไมนักเรียนไทยส่วนใหญ่มักจะลอกเลียนวรรณกรรม เหตุผลหลักคือสิ่งสำคัญที่จะหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรมการรับรู้ของคนส่วนใหญ่เพราะถือว่าเป็นศีลธรรม และกลยุทธ์ที่พบบ่อยที่สุดที่ใช้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคือ การฝึกแสดงความคิดเห็นของตนเอง และฝึกการเขียน การถอดความ การย่อความ และทักษะการอ้างอิง นอกจากนี้ยังแนะนำว่าความจำเป็นของสถาบันการศึกษาในการให้การศึกษานำมาซึ่งแนวคิดของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้หลักสูตรที่เร่งรัดทางด้านการศึกษาเชิงวิชาการที่มีตัวอย่างที่ชัดเจนของการลอกเลียนวรรณกรรมและคำอธิบายที่เกี่ยวกับการทำให้การอ้างอิงมีความเหมาะสม

สมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) ศึกษาจริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัยของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เปรียบเทียบจริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัย จำแนกตามระดับการศึกษา และเพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัย และเจตคติจริยธรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตที่เรียนในระดับบัณฑิตศึกษา ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ทุกศูนย์บริการการศึกษา ปีการศึกษา 2549 จำนวน 500 คน จำแนกเป็นปริญญาเอก จำนวน 66 คน และปริญญาโท จำนวน 434 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดจริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัย จำนวน 30 ข้อ เมื่อพิจารณารายข้อ ในด้านความรู้เชิงจริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัย พบว่า การนำผลงานของผู้อื่นมาดัดแปลง หรือเปลี่ยนชื่อผู้เขียนเป็นของตนเองอาจจะนำมาทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตามโดยไม่มีการอ้างอิงผู้เป็นเจ้าของ การนำข้อมูลที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อกลุ่มตัวอย่างไปเปิดเผยต่อสาธารณชนทราบ และควรระบุชื่อผู้ร่วมงานในงานวิจัยที่มีผู้ร่วมงานหลายคน นิสิตระดับปริญญาเอกมีความรู้เชิงจริยธรรมสูงกว่านิสิตระดับปริญญาโท

พัชรี เขตต์จ๊ะไ้ปะ (2552) ศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาภาคปกติ ปีการศึกษา 2551 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 63 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเรื่องความเข้าใจและการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเอง พบว่า

นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในบริบททั่วไปและผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต และมีความคิดเห็นไม่เห็นด้วยระดับมากเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับน้อย ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนโดยให้ความหมายในทิศทางเดียวกัน คือ การนำผลงานผู้อื่นมาใช้โดยไม่ระบุแหล่งที่มาของข้อมูล มีเจตนาทำให้ผู้อ่านเชื่อว่าตนเป็นเจ้าของผลงานหรือแนวคิดนั้น ถือเป็น การเอาเปรียบและไม่ให้เกียรติเจ้าของผลงาน สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะเขียนอ้างอิงเพราะช่วยสนับสนุนในหางานของตนมีความน่าเชื่อถือ การตัดสินใจคัดลอกผลงานหรือไม่คัดลอกกลุ่มตัวอย่างมักจะตัดสินใจจากพิจารณาและประสบการณ์ส่วนตัวมากกว่าพิจารณาจากกฎระเบียบของทางสถาบันหรือข้อกำหนดทางกฎหมายซึ่งในบางกรณีอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจและการรับรู้ที่ไม่ถูกต้อง กลุ่มตัวอย่างบางคนเลือกที่จะนำผลงานของผู้อื่นที่ไม่มีชื่อเสียงหรือไม่เป็นที่รู้จักมาอ้างเป็นงานของตนเพราะคิดว่า ตนเองสามารถเอาตัวรอด และไม่ถูกจับได้ ข้อจำกัดของเวลาและแรงกดดันที่จะต้องทำงานให้เสร็จในเวลาอันสั้นอาจนำไปสู่การคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนได้เช่นกัน สำหรับสาเหตุที่นักศึกษาส่วนใหญ่ตัดสินใจไม่คัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน ได้แก่ นึกถึงใจเขาใจเรา ความรู้สึกผิด การกระทำความผิดโดยการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน มีการกำหนดขอบเขตการใช้งานและบทลงโทษทางกฎหมายและบทลงโทษของทางสถาบันที่ชัดเจน แต่ยังไม่มีการควบคุมการตรวจสอบที่ชัดเจน ไม่มีการดำเนินคดีกับผู้ที่กระทำผิดอย่างจริงจัง จึงทำให้มีแนวโน้มให้เกิดพฤติกรรมคัดลอกจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีลักษณะพิเศษคือสามารถปิดบังตัวตนที่แท้จริงของผู้ใช้ได้ ไม่สามารถระบุได้ว่าใครเป็นใครในชีวิตจริง รวมไปถึงความสะดวกและง่ายต่อการนำข้อมูลมาใช้ด้วยวิธีการทำซ้ำ และตัดแปะจึงทำให้เกิดการลอกเลียนวรรณกรรมที่ขาดจิตสำนึก

ศรียา ดวงบรรเทา (2554) ศึกษาความเข้าใจในเรื่องจริยธรรมการอ้างอิงของนักศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในประเด็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม การอ้างอิงเอกสาร และการใช้ข้อมูลโดยธรรม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2553 จำนวน 238 คน โดยใช้แบบวัดความเข้าใจเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีผู้ตอบแบบวัดความเข้าใจจำนวน 170 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าทางสถิติร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการรับรู้จริยธรรมการอ้างอิงคิดเป็นร้อยละ 92.35 โดยแหล่งสารสนเทศที่ทำให้รับรู้จริยธรรมการอ้างอิงส่วนใหญ่คืออาจารย์ผู้สอนมากที่สุด รองลงมาคือบทความทางเว็บไซต์ ส่วนแหล่งที่ทราบน้อยที่สุดคือบล็อก (Blog) รองลงมาคือวิทยุ และบรรณารักษ์ นอกจากนี้ยังพบว่าแหล่งสารสนเทศอื่นที่นักศึกษารับรู้จริยธรรมการอ้างอิงคือการอบรมและสัมมนาที่ทางสาขาวิชาจัดขึ้น ส่วนในด้านความเข้าใจเรื่องจริยธรรมการอ้างอิง ในประเด็นความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมและการอ้างอิงเอกสาร และประเด็นด้านการใช้ข้อมูลโดยธรรม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจใน

ประเด็นดังกล่าวเป็นอย่างดี

วิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ศึกษาความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชน จำนวน 611 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่ต่างกันจะมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่อง การลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านโดยรวม ด้านบางส่วน และด้านความคิด ประเภทของมหาวิทยาลัยและระดับการศึกษาที่ต่างกันมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่อง การลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันในด้านทั้งหมด ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง ประเภทของมหาวิทยาลัยและสาขาวิชาที่ต่างกันมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่อง การลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันในด้านอ้างอิงไม่ถูกต้อง และระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่ต่างกันมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่อง การลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันในด้านทั้งหมด การถอดความอย่างไม่เหมาะสม การอ้างอิงไม่ถูกต้อง และการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

สมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) ศึกษาการรับรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 280 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบเพื่อวัดการรับรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตมีระดับการรับรู้สารสนเทศในด้านความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศซึ่งในงานวิจัยนี้ ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ หมายถึง การอธิบายประเด็นทางด้านลิขสิทธิ์ การใช้งานโดยธรรม และการลอกเลียนวรรณกรรม มีการรู้อยู่ในระดับต่ำ และนิสิตเพศหญิงมีระดับการรับรู้สารสนเทศในด้านความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศมากกว่านิสิตชาย และนิสิตที่เรียนกลุ่มสาขาวิชา ต่างกันมีระดับการรับรู้สารสนเทศในด้านความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศแตกต่างกัน โดยนิสิตที่เรียนกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติมีระดับการรับรู้สารสนเทศสูงกว่านิสิตที่เรียนกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จากการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศและในประเทศที่เกี่ยวกับการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมสรุปประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ได้แก่ ผลการวิจัยของณัฐพร ศรีสติ (2548) กรกฎ เจริญสุข (Korrakot Charoensook. 2006) สมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) พบว่า นักศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับน้อย กล่าวคือ มีการนำผลงานผู้มาใช้โดยไม่ระบุแหล่งที่มาของข้อมูล ซึ่งมีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม นอกจากนี้งานวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้แก่ งานวิจัยของสมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) การอธิบายประเด็นทางด้านลิขสิทธิ์ การใช้งานโดยธรรม และการลอกเลียนวรรณกรรม มีการรู้อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของพัชรี เขตต์จ๊ะโป๊ะ

(2552) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในบริบททั่วไปและผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ นิสิตมีความคิดเห็นไม่เห็นด้วยในระดับมากเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับน้อย และงานวิจัยของครिया ดวงบรรเทา (2554) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจเป็นอย่างดีในเรื่องจริยธรรมการอ้างอิง ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมและการอ้างอิงเอกสาร รวมถึงการใช้ข้อมูลโดยธรรม

2. การเปรียบเทียบการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยจำแนกตามตัวแปรด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ด้านเพศ ได้แก่ งานวิจัยของฟาอิซาร์ห์ (Fa'iezah. 2009) พบว่า นักศึกษาเพศชายมีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านักศึกษาเพศหญิง และงานวิจัยของสมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) พบว่า นิสิตเพศหญิงมีทักษะการรู้สารสนเทศในด้านความสามารถในการใช้สารสนเทศมากกว่านิสิตเพศชาย

2.2 ด้านระดับการศึกษา ได้แก่ งานวิจัยของสมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) พบว่า นิสิตระดับปริญญาเอกมีความรู้ด้านจริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัยสูงกว่านิสิตระดับปริญญาโท และงานวิจัยของหยาง (Yang. 2012) พบว่า นักศึกษาปริญญาเอกมีการตระหนักรู้ในเรื่องการเคารพต่อการกระทำผิดจรรยาบรรณในเรื่องการฉ้อโกง การลอกเลียนวรรณกรรม และการปลอมแปลงงานมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาโท

2.3 ด้านกลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ งานวิจัยของสมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) พบว่า นิสิตที่เรียนกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศในด้านความสามารถในการใช้สารสนเทศแตกต่างกัน งานวิจัยของวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันในด้านการอ้างอิงไม่ถูกต้อง การถอดความอย่างไม่เหมาะสม และการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง และงานวิจัยของณัฐพร ศรีสติ (2548) ที่พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมที่เกี่ยวกับลอกเลียนวรรณกรรมผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน

2.4 ด้านอายุ ได้แก่ งานวิจัยของอลัม (Alam. 2004) และงานวิจัยของบาร์ชชัน-อาร์บิบ และยารี (Baruchson-Arbib; & Yaari. 2004) พบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีอายุมากกว่ามีการรับรู้และเจตคติสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของมาร์แชล และการ์รี่ (Marshall; & Garry. 2005: Online) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่ามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านักศึกษาที่มีอายุมากกว่า

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2556 จำนวน 3,288 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งสุ่มจากประชากรในข้างต้น ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 432 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นโควตา (Quota stratified random sampling) ตามกลุ่มสาขาวิชา และระดับการศึกษา ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้ไม่น้อยกว่าจำนวนขั้นต่ำ 357 คน จากการคำนวณตามสูตรกรณีทราบจำนวนประชากรของยามานะ (Yamane, 1967: 886-887) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n= จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

N= จำนวนรวมของประชากรทั้งหมด

e= ค่าความผิดพลาดที่ยอมรับได้ (กำหนดให้ 5 %)

$$n = \frac{3288}{1 + 3288(0.05)^2}$$

$$n = 356.61 \text{ หรือ } 357$$

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถามการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมซึ่งมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. สร้างข้อคำถาม โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามแบบปลายปิด มีหลายคำตอบให้เลือกและให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบปลายปิด เป็นลักษณะคำถามที่มีคำตอบให้เลือกตอบแบบ 2 ตัวเลือก ได้แก่ ใช่ และไม่ใช่ และให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว จำนวนทั้งหมด 30 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิดมีหลายคำตอบให้เลือกและให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว โดยข้อคำถามเป็นข้อความที่บ่งบอกถึงเจตคติเชิงบวกและเจตคติเชิงลบ มีข้อคำถามจำนวนทั้งหมด 35 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert scale) ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. นำแบบแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ภาษา และความชัดเจนในคำถาม จากนั้นจึงนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4. นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบสอบถามจำนวน 5 ท่าน ซึ่งได้แก่ คณาจารย์สถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และการวิจัยเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และนำแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้วมาคำนวณหาค่าความตรงตามเนื้อหา (Content validity) ด้วยวิธีการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยพิจารณาเลือกเฉพาะข้อคำถามที่ได้คะแนน IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งได้ข้อคำถามที่มีคะแนน IOC ระหว่าง 0.60 – 1.00 มี จำนวนทั้งสิ้น 63 ข้อ โดยแบ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม จำนวน 30 ข้อ และข้อคำถามเกี่ยวกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม จำนวน 33 ข้อ

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามบางข้อให้มีความชัดเจน และใช้สำนวนภาษาให้กระชับขึ้น ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ได้แก่

ข้อ 2 “ฉันยกอ้างคำพูดของประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น “จงทำลายศัตรูของท่าน

ด้วยการทำให้เขาเป็นมิตร” มาอ้างอิงในรายงาน โดยใส่เครื่องหมายอัฒประกาศพร้อมคำพูดดังกล่าว และอ้างอิงเจ้าของคำพูด” แก้ไขเป็น “การยกอ้างคำพูดของผู้มีชื่อเสียงมาเรียบเรียงในผลงานของ นิสิต หากไม่ใช่เครื่องหมายอัฒประกาศ “...” คร่อมคำพูดที่ยกอ้าง ต้องมีการอ้างอิงผู้พูดนั้น”

ข้อ 3 “การถอดความจากผลงานผู้อื่น โดยนำมาเรียบเรียงประโยคใหม่ เปลี่ยนแปลง ความหมายหรือใจความสำคัญเล็กน้อย และมีการอ้างอิงถึงเจ้าของผลงาน ถือว่าไม่เป็นการลอก เลียนวรรณกรรม” แก้ไขเป็น “การถอดความจากผลงานผู้อื่น โดยเปลี่ยนแปลงความหมายหรือ ใจความสำคัญเล็กน้อย และมีการอ้างอิงถึงเจ้าของผลงาน ถือว่าไม่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม”

ข้อ 4 “การนำเนื้อหาของบทความต่างประเทศมาอ้างอิงในผลงาน ผู้เขียนแปลและ ตีความหมายให้เข้าใจก่อน จากนั้นจึงนำมาเรียบเรียงด้วยสำนวนภาษาของตนเอง” แก้ไขเป็น “การ นำเนื้อหาของบทความต่างประเทศมาอ้างอิงในผลงาน ผู้เขียนควรแปลและตีความหมายให้เข้าใจ ก่อน จากนั้นจึงนำมาเรียบเรียงด้วยสำนวนภาษาของตนเอง เป็นต้น”

ข้อ 5 “การแปลบทความต่างประเทศเป็นภาษาไทยเพื่อนำมาเรียบเรียงในผลงาน ไม่ จำเป็นต้องอ้างอิงต้นฉบับ” แก้ไขเป็น “การแปลบทความต่างประเทศเป็นภาษาไทยเพื่อนำมาเรียบ เรียงในผลงาน ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงบทความต่างประเทศนั้น”

ข้อ 26 “รูปแบบการลงรายการบรรณานุกรมแบบ APA (American Psychological Association) เป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยมมากในวรรณกรรมสาขาสังคมศาสตร์” แก้ไขเป็น “การลง รายการบรรณานุกรมแบบ APA (American Psychological Association) เป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยม มากในวรรณกรรมสาขาสังคมศาสตร์”

ข้อคำถามเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ได้แก่

ข้อ 25 “บุคคลรู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำการลอกเลียนวรรณกรรมแม้ไม่มีใครจับได้ก็ ตาม” แก้ไขเป็น “บุคคลควรรู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำการลอกเลียนวรรณกรรมแม้ไม่มีใครจับได้ก็ ตาม”

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 40 คน ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 10 คน และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 30 คน เพื่อนำผลการทดลองใช้แบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่า ความยากง่าย (Difficulty) ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

6.1 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นลักษณะคำถามที่มีคำตอบให้เลือกตอบแบบ 2 ตัวเลือกและให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว นำมาตรวจสอบหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น โดยขอบเขตของค่าความยากง่ายที่ยอมรับได้ คือ ระหว่าง 0.20-0.79 ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกที่ยอมรับได้ คือ 0.20 ขึ้นไป และขอบเขตของความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ ตามสูตรของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน 20 (KR-20) คือ 0.75 ขึ้นไป (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2536: 168, 180) แบบสอบถามนี้วิเคราะห์ผลค่าความยาก ได้ 0.68-0.80 ค่าอำนาจจำแนก ได้

0.20-0.40 และค่าความเชื่อมั่น ได้ 0.78 ซึ่งมากกว่าขอบเขตที่ยอมรับ จึงนับว่าแบบสอบถามดังกล่าวมีคุณภาพและสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้จริง

6.2 แบบสอบถามตอนที่ 3 ซึ่งคำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า ใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าระดับความเชื่อมั่น 0.71 ทั้งนี้ตามเกณฑ์หากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ถือว่านำไปใช้ได้ ดังนั้นแบบสอบถามนี้จึงสามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลได้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้วิจัยดำเนินการแจกและเก็บแบบสอบถามด้วยตัวเองจากนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในระหว่างวันที่ 7 กันยายน 2556 ถึง วันที่ 6 ตุลาคม 2556 และในวันที่ 4 พฤศจิกายน 2556 ถึง 22 พฤศจิกายน 2556 ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 436 ฉบับ นำมาตรวจสอบและคัดเลือกเอาเฉพาะแบบสอบถามที่มีคำตอบสมบูรณ์ ได้จำนวนทั้งสิ้น 432 ฉบับ

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมด โดยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical package for the social/personal computer plus) ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของคำตอบ ดังนี้

ใช่	กำหนดให้	1	คะแนน
ไม่ใช่	กำหนดให้	0	คะแนน

จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนคำตอบแต่ละด้านและผลรวมทั้งหมด โดยแปลผลของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์การแบ่งตามความกว้างอันตรภาคชั้น (บุญเรียง ขจรศิลป์. 2542: 12-13) ดังนี้

- 2.1 ด้านอัญญาประภาช มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 6 ข้อ คะแนนสูงสุด คือ 6 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน แบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้ช่วงละ 2 คะแนน ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอินตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{6-0}{3} = 2$$

4.01–6.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับมาก
2.01–4.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับปานกลาง
0.00–2.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับน้อย

2.2 ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อ คะแนนสูงสุด คือ 15 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้ช่วงละ 5 คะแนน ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอินตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{15-0}{3} = 5$$

10.01–15.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับมาก
5.01–10.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับปานกลาง
0.00–5.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับน้อย

2.3 ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 9 ข้อ คะแนนสูงสุด คือ 9 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้ช่วงละ 3 คะแนน ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอินตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{9-0}{3} = 3$$

6.01–9.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับมาก
3.01–6.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับปานกลาง
0.00–3.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับน้อย

2.4 ผลรวมทั้งหมด มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 30 ข้อ คะแนนสูงสุด คือ 30 คะแนน คะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน และแบ่ง 3 ช่วง ได้ช่วงละ 10 คะแนน ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอินตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{30-0}{3} = 10$$

20.01–30.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับมาก
10.01–20.00	คะแนน	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับปานกลาง

0.00–10.00 คะแนน หมายถึง มีการรับรู้ระดับน้อย

3. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 3 เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของคำตอบ ดังนี้

3.1 ข้อความที่บ่งบอกถึงเจตคติเชิงบวก ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	5	คะแนน
เห็นด้วย	เท่ากับ	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	เท่ากับ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	เท่ากับ	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	1	คะแนน

3.2 ข้อความที่บ่งบอกถึงเจตคติเชิงลบ ให้คะแนนดังนี้

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	5	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	เท่ากับ	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	เท่ากับ	3	คะแนน
เห็นด้วย	เท่ากับ	2	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	1	คะแนน

จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบแต่ละข้อและผลรวมทั้งหมด การแปลผลของค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์การแบ่งตามความกว้างของอันตรภาคชั้น (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2542: 12-13) แบ่งได้ 3 ช่วง ได้ช่วงละ 1.33 คะแนน ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

3.67–5.00	คะแนน	หมายถึง	มีเจตคติระดับสูง
2.34–3.66	คะแนน	หมายถึง	มีเจตคติระดับปานกลาง
1.00–2.33	คะแนน	หมายถึง	มีเจตคติระดับต่ำ

4. เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา และอายุ โดยใช้ค่าสถิติ t-test แบบ Independent

5. เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรกลุ่มสาขาวิชา โดยใช้ค่าสถิติ F-test หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการ LSD (Least Significant Difference)

6. เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา และอายุ โดยใช้ค่าสถิติ t-test แบบ Independent

7. เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา โดยใช้ค่าสถิติ F-test หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการ LSD (Least Significant Difference)

8. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการรับรู้กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ซึ่งใช้การกำหนดเกณฑ์ ในการแปลความหมาย ดังนี้ (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2544: 437)

0.81	หรือสูงกว่า	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
0.61	ถึง 0.80	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันสูง
0.41	ถึง 0.60	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันปานกลาง
0.21	ถึง 0.40	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ
0.01	ถึง 0.20	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และแปลผลข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา F (F-distribution)
วท	แทน	กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
วส	แทน	กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ
มส	แทน	กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
a	แทน	สัญลักษณ์กำกับค่าเฉลี่ยที่มีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยที่มี b กำกับ
b	แทน	สัญลักษณ์กำกับค่าเฉลี่ยที่มีค่าน้อยกว่าค่าเฉลี่ยที่มี a กำกับ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. การเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ
4. เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. การเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ
6. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับ

การลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัย มีดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวน (N)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	194	44.90
หญิง	238	55.10
รวม	432	100.00
ระดับการศึกษา		
ปริญญาโท	218	50.50
ปริญญาเอก	214	49.50
รวม	432	100.00
กลุ่มสาขาวิชา		
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	149	34.50
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	142	32.90
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	141	32.60
รวม	432	100.00
อายุ		
20 - 35 ปี	223	51.60
มากกว่า 35 ปี	209	48.40
รวม	432	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 432 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 238 คน (ร้อยละ 55.10) กำลังศึกษาในระดับปริญญาโท จำนวน 218 คน (ร้อยละ 50.50) และ ระดับปริญญาเอก จำนวน 214 คน (ร้อยละ 49.50) กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา คือ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 149 คน (ร้อยละ 34.50) วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 142 คน (ร้อยละ 32.90) และ วิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 141 คน (ร้อยละ 32.60) และมีอายุระหว่าง 20-35 ปี จำนวน 223 คน (ร้อยละ 51.60)

2. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ปริญญาตั้ง

ตาราง 3

ตาราง 3 การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านอัญประภาษ	4.28	1.14	มาก
2. ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม	10.07	2.09	มาก
3. ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	4.94	1.13	ปานกลาง
รวม	20.58	3.03	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 20.58$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับมากในด้านอัญประภาษ ($\bar{X} = 4.28$) และด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม ($\bar{X} = 10.07$) และมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับปานกลางในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ($\bar{X} = 4.94$)

3. การเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ ปริญญาตั้งตาราง 4-7

ตาราง 4 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ

การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	เพศ				t
	ชาย		หญิง		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านอัญประภาษ	3.89	1.10	4.59	1.08	0.00
2. ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม	10.27	2.19	9.91	2.01	-0.08
3. ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	4.72	1.19	5.12	1.04	0.00
รวม	20.23	3.44	20.87	2.61	-0.03

t (.05; df 432 = 1.96)

จากตาราง 4 แสดงว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1

ตาราง 5 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา

การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	ระดับการศึกษา				t
	ปริญญาโท		ปริญญาเอก		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านอัญประกาศ	4.32	1.20	4.23	1.08	0.84
2. ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม	9.94	2.34	10.21	1.80	-1.36
3. ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	4.83	1.06	5.05	1.19	-1.96*
รวม	20.32	2.93	20.85	3.11	-1.84

$$t_{(.05; df 432) = 1.96}$$

จากตาราง 5 แสดงว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 2 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม นิสิตระดับปริญญาเอกมีการรับรู้มากกว่านิสิตระดับปริญญาโทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
จำแนกตามตัวแปรกลุ่มสาขาวิชา

การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	กลุ่มสาขาวิชา			F
	มส	วท	วส	
	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	
1. ด้านอัญประกาศ	4.42	4.13	4.26	2.36
2. ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม	10.31 ^a	10.18 ^b	9.71 ^b	3.30*
3. ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	4.84 ^b	4.79 ^b	5.20 ^a	5.70*
รวม	20.90	20.49	20.33	1.36

F_(.05; df 2, 429) = 3.02

จากตาราง 6 แสดงว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมและด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบเป็นรายคู่ พบว่า ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมนั้น นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีการรับรู้มากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ส่วนด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมนั้น นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการรับรู้มากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ตาราง 7 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
จำแนกตามตัวแปรอายุ

การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	อายุ				t
	20-35 ปี		มากกว่า 35 ปี		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านอัญประกาศ	4.31	1.10	4.23	1.19	0.72
2. ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม	10.13	2.25	10.00	1.92	0.64
3. ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	4.94	1.16	4.94	1.10	0.04
รวม	20.65	3.11	20.50	2.94	0.52

t (.05; df 432 = 1.96)

จากตาราง 7 แสดงว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 4

4. เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปรากฏดังตาราง 8

ตาราง 8 เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

สถานการณ์	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. การกระทำลอกเลียนวรรณกรรมถือว่าเป็นเรื่องปกติในวงการการศึกษา*	4.11	1.22	สูง
2. การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเรื่องที่ไม่ผิดเพราะเป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ได้กระทบกับผู้อื่น*	4.47	0.94	สูง
3. การลอกเลียนวรรณกรรมจากผลงานของตนเองที่เคยเขียนไว้ ถือว่าไม่ผิด*	3.29	1.25	ปานกลาง
4. การลอกเลียนวรรณกรรมโดยการคัดลอกจากสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นวิธีสะดวกสบายที่สุดและไม่มีใครจับได้*	4.20	0.96	สูง

*(เป็นข้อความเชิงลบ)

ตาราง 8 (ต่อ)

สถานการณ์	\bar{X}	S.D.	แปลผล
5. ข้อดีของการใช้ข้อมูลจากเว็บไซต์ คือ ไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าคัดลอกข้อมูลมาจากที่ใด*	4.26	0.87	สูง
6. การแปลเนื้อหาจากบทความต่างประเทศผิดไปจากความหมายเดิมแต่ได้อ้างอิงต้นฉบับไว้ ถือว่าไม่เป็นความผิด*	3.44	0.91	ปานกลาง
7. ในการเขียนผลงานทางวิชาการ บางครั้งต้องลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อให้งานสมบูรณ์มากขึ้น*	3.73	1.12	สูง
8. การซื้อรายงานจากเว็บไซต์ หรือจ้างบุคคลอื่นทำ ไม่ใช่เรื่องผิด*	4.41	0.99	สูง
9. บุคคลไม่จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม*	4.31	0.98	สูง
10. การเขียนผลงานทางวิชาการจำเป็นต้องใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์เสมอ	4.15	1.26	สูง
11. หากภาษาอังกฤษไม่ดี สามารถคัดลอกจากงานอื่นที่มีผู้แปลไว้ได้*	3.45	1.05	ปานกลาง
12. การส่งงานที่คัดลอกจากผลงานของผู้อื่นและนำมาปะติดปะต่อจนอาจารย์จับไม่ได้ แสดงว่าฉันมีทักษะในการเขียน*	4.23	0.91	สูง
13. การส่งงานทันกำหนดเวลาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และต้องไม่ลอกผลงานของผู้อื่นมาส่ง*	4.15	1.00	สูง
14. ฉันมักแสวงหาต้นฉบับเพื่อเข้าใจถึงต้นตอของความรู้ที่นำมาใช้ในงานของฉัน	4.24	0.70	สูง
15. ฉันมักนำความคิดของหลาย ๆ คนมาเขียนในงานของฉัน และวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นแนวคิดของตนเอง	4.09	0.83	สูง
16. ฉันเคยลอกรายงานหรือการบ้านจากเพื่อน*	2.73	1.23	ปานกลาง
17. งานเขียนที่มีการอ้างอิงและบรรณานุกรมไม่ตรงตามรูปแบบ ถือว่าเป็นที่ยอมรับและเชื่อถือได้*	3.55	1.08	ปานกลาง
18. หากหาเอกสารต้นฉบับที่ใช้อ้างอิงไม่ได้ ฉันจะอ้างแหล่งข้อมูลอื่นที่ใกล้เคียงแทน*	3.30	1.25	ปานกลาง
19. บุคคลที่มีจริยธรรมต้องระบุแหล่งที่มาของความคิดหรือข้อความที่นำมาเรียบเรียงในผลงานของตนเสมอ	2.84	1.65	ปานกลาง
20. การไม่ได้อ้างอิงในบางข้อความ เนื่องจากผู้เขียนสะเพร่าตกหล่นในบางรายการ ถือว่าไม่เจตนาและไม่เป็นความผิด*	3.20	0.94	ปานกลาง

*(เป็นข้อความเชิงลบ)

ตาราง 8 (ต่อ)

สถานการณ์	\bar{X}	S.D.	แปลผล
21. การนำรายงานของเพื่อนไปแก้ไขเล็กน้อยเพื่อส่งอาจารย์ ถือว่าไม่ผิด เพราะเพื่อนอนุญาตแล้ว*	3.89	1.05	สูง
22. ฉันมักหาความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเสมอ เพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำดังกล่าว	3.78	1.19	สูง
23. ทุกคนต้องเคยกระทำลอกเลียนวรรณกรรม ดังนั้นผู้ที่กระทำผิด คือผู้ที่ถูกจับได้เท่านั้น	3.85	1.09	สูง
24. การทำปฏิญญาสิทธิบัตร ต้องให้ความสำคัญและระมัดระวังเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	4.36	1.24	สูง
25. บุคคลควรรู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำการลอกเลียนวรรณกรรมแม้ไม่มีใครจับได้ก็ตาม	4.49	0.92	สูง
26. หากงานวิจัยนั้นเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ถึงแม้มีการลอกเลียนวรรณกรรมบ้าง ไม่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ*	3.77	1.11	สูง
27. การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสามัญสำนึกของทุกคน จึงไม่จำเป็นต้องมีกฎระเบียบหรือข้อบังคับในเรื่องนี้	2.41	1.22	ปานกลาง
28. นิสิตจำเป็นต้องตัดลอบทความจากอินเทอร์เน็ตในกรณีที่มีเวลาในการทำรายงานน้อย*	3.69	1.08	สูง
29. บุคคลควรหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม โดยเขียนรายงานเอง และไม่นำผลงานของผู้อื่นมาใช้อ้างอิง	3.34	1.25	ปานกลาง
30. บุคคลไม่ได้ตระหนักถึงกฎระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม*	3.05	1.18	ปานกลาง
31. มหาวิทยาลัยควรมีการสอนเป็นรายวิชาหรือจัดอบรมเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	4.15	1.02	สูง
32. มหาวิทยาลัยควรมีบทลงโทษที่รุนแรงสำหรับนิสิตที่กระทำลอกเลียนวรรณกรรม	3.83	0.89	สูง
33. มหาวิทยาลัยควรยึดปฏิญญาบัตรคืน เมื่อตรวจพบว่าผู้วิจัยได้ตัดลอกผลงานของผู้อื่น	3.67	1.05	สูง
รวมทั้งหมด	3.77	0.43	สูง

*(เป็นข้อความเชิงลบ)

จากตาราง 8 แสดงว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม โดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.77$)

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีค่าเฉลี่ยคะแนนในระดับมากที่สุดตั้งแต่ 4.20 ขึ้นไป มีจำนวน 9 ข้อ ได้แก่

1. บุคคลควรรู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำการลอกเลียนวรรณกรรมแม้ไม่มีใครจับได้ก็ตาม ($\bar{X} = 4.49$)
2. การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเรื่องที่ไม่ผิดเพราะเป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ได้กระทบกับผู้อื่น ($\bar{X} = 4.47$)
3. การซื้อรายงานจากเว็บไซต์ หรือจ้างบุคคลอื่นทำ ไม่ใช่เรื่องผิด ($\bar{X} = 4.41$)
4. การทำปริญญานิพนธ์ ต้องให้ความสำคัญและระมัดระวังเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ($\bar{X} = 4.36$)
5. บุคคลไม่จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ($\bar{X} = 4.31$)
6. การลอกเลียนวรรณกรรมโดยการคัดลอกจากสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นวิธีสะดวกสบายที่สุดและไม่มีใครจับได้ ($\bar{X} = 4.31$)
7. ข้อดีของการใช้ข้อมูลจากเว็บไซต์ คือ ไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าคัดลอกข้อมูลจากที่ใด ($\bar{X} = 4.26$)
8. การส่งงานที่คัดลอกจากผลงานของผู้อื่นและนำมาปะติดปะต่อจนอาจารย์จับไม่ได้ แสดงว่าฉันมีทักษะในการเขียน ($\bar{X} = 4.23$)
9. ฉันฉันมักแสวงหาต้นฉบับเพื่อเข้าใจถึงต้นตอของความรู้ที่นำมาใช้ในงานของฉัน ($\bar{X} = 4.24$)

ข้อคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีค่าเฉลี่ยคะแนนในระดับปานกลาง คือ 2.34-3.66 มีจำนวน 9 ข้อ ปานกลาง มีจำนวน 11 ข้อ ได้แก่

1. งานเขียนที่มีการอ้างอิงและบรรณานุกรมไม่ตรงตามรูปแบบ ถือว่าเป็นที่ยอมรับและเชื่อถือได้ ($\bar{X} = 3.55$)
2. หากภาษาอังกฤษไม่ดี สามารถคัดลอกจากงานอื่นที่มีผู้แปลไว้ได้ ($\bar{X} = 3.45$)
3. การแปลเนื้อหาจากบทความต่างประเทศผิดไปจากความหมายเดิมแต่ได้อ้างอิงต้นฉบับไว้ ถือว่าไม่เป็นความผิด ($\bar{X} = 3.44$)
4. การลอกเลียนวรรณกรรมจากผลงานของตนเองที่เคยเขียนไว้ ถือว่าไม่ผิด ($\bar{X} = 3.29$)
5. บุคคลควรหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม โดยเขียนรายงานเอง และไม่นำผลงานของผู้อื่นมาใช้อ้างอิง ($\bar{X} = 3.34$)
6. การไม่ได้อ้างอิงในบางข้อความ เนื่องจากผู้เขียนสะเพร่าตกหล่นในบางรายการ ถือว่าไม่เจตนาและไม่เป็นความผิด ($\bar{X} = 3.30$)

7. การไม่ได้อ้างอิงในบางข้อความ เนื่องจากผู้เขียนสะเพร่าตกหล่นในบางรายการ ถือว่าไม่เจตนาและไม่เป็นความผิด ($\bar{X} = 3.20$)

8. บุคคลไม่ได้ตระหนักถึงกฎระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ($\bar{X} = 3.05$)

9. บุคคลที่มีจริยธรรมต้องระบุแหล่งที่มาของความคิดหรือข้อความที่นำมาเรียบเรียงในผลงานของตนเสมอ ($\bar{X} = 2.84$)

10. ฉันทเคยลอกรายงานหรือการบ้านจากเพื่อน ($\bar{X} = 2.73$)

11. การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสามัญสำนึกของทุกคน จึงไม่จำเป็นต้องมีกฎระเบียบหรือข้อบังคับในเรื่องนี้ ($\bar{X} = 2.41$)

ข้อคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีความแตกต่างค่อนข้างสูง โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ตั้งแต่ 1.25 ขึ้นไป มีจำนวน 5 ข้อ ได้แก่

1. บุคคลที่มีจริยธรรมต้องระบุแหล่งที่มาของความคิดหรือข้อความที่นำมาเรียบเรียงในผลงานของตนเสมอ (S.D. = 1.65)

2. การเขียนผลงานทางวิชาการจำเป็นต้องใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์เสมอ (S.D.=1.26)

3. การลอกเลียนวรรณกรรมจากผลงานของตนเองที่เคยเขียนไว้ถือว่าไม่ผิด (S.D.=1.25)

4. หากหาเอกสารต้นฉบับที่ใช้อ้างอิงไม่ได้ ฉันทจะอ้างแหล่งข้อมูลอื่นที่ใกล้เคียงแทน (S.D.=1.25)

5. บุคคลควรหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม โดยเขียนรายงานเอง และไม่นำผลงานของผู้อื่นมาใช้อ้างอิง (S.D.=1.25)

5. การเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ ปรากฏดังตาราง 9-12

ตาราง 9 เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
จำแนกตามตัวแปรเพศ

เจตคติเกี่ยวกับ การลอกเลียนวรรณกรรม	เพศ				t
	ชาย		หญิง		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
รวม	3.77	0.42	3.77	0.44	0.16

t (.05; df 432 = 1.96)

จากตาราง 9 แสดงว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีเพศ
ต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการ
วิจัยข้อ 5

ตาราง 10 เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา

เจตคติเกี่ยวกับ การลอกเลียนวรรณกรรม	ระดับการศึกษา				t
	ปริญญาโท		ปริญญาเอก		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
รวม	3.74	0.43	3.81	0.43	-1.68

t (.05; df 432 = 1.96)

จากตาราง 10 แสดงว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีระดับ
การศึกษาต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตาม
สมมติฐานการวิจัยข้อ 6

ตาราง 11 การเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
จำแนกตามตัวแปรกลุ่มสาขาวิชา

เจตคติเกี่ยวกับ การลอกเลียนวรรณกรรม	กลุ่มสาขาวิชา			F
	มส	วท	วส	
	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	
รวม	3.76	3.81	3.73	1.26

$$F_{(.05; df 2, 429)} = 3.02$$

จากตาราง 11 แสดงว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 7

ตาราง 12 เปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
จำแนกตามตัวแปรอายุ

เจตคติเกี่ยวกับ การลอกเลียนวรรณกรรม	อายุ				t
	20-35 ปี		มากกว่า 35 ปี		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
รวม	3.74	0.46	3.80	0.40	-1.49

$$t_{(.05; df 432)} = 1.96$$

จากตาราง 12 แสดงว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีอายุต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 8

6. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ปรากฏดังตาราง 13

ตาราง 13 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม
1. ด้านอัญประกาศ	-0.02
2. ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม	0.03
3. ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	-0.04
รวม	0.02

$$r_{xy} (.05 ; df 432) = 0.098$$

จากตาราง 13 แสดงว่า การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำมากกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 9 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การรับรู้ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำมากกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การรับรู้ด้านอัญประกาศและด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำมากกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้สรุปผลตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานในการวิจัย
3. วิธีดำเนินการวิจัย
4. สรุปผลการวิจัย
5. อภิปรายผลการวิจัย
6. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อศึกษาเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตัวแปรตามเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ
4. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตัวแปรตามเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
2. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
3. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
4. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีอายุต่างกัน มีการรับรู้

เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

5. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีเพศต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

6. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

7. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

8. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีอายุต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

9. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีความสัมพันธ์กันในทางบวก

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2556 รวมจำนวนนิสิตทั้งสิ้น 3,288 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งสุ่มจากประชากรในข้างต้นได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 432 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นโควตา (Quota stratified random sampling) ตามกลุ่มสาขาวิชา และระดับการศึกษา ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้ไม่น้อยกว่าจำนวนขั้นต่ำ 357 คน จากการคำนวณตามสูตรกรณีทราบจำนวนประชากรของยามาเน่ (Yamane, 1967: 886-887)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ประกอบด้วยข้อคำถาม 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

ตอนที่ 3 เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

แบบสอบถามดังกล่าวผ่านการตรวจคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity) และนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 40 คน ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 10 คน และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคณะวารสารศาสตร์และ

สื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์คุณภาพของ

แบบสอบถามพบว่า แบบสอบถามตอนที่ 2 มีค่าความยาก 0.68-0.80 ค่าอำนาจจำแนก 0.20-0.40

และค่าความเชื่อมั่น 0.78 และแบบสอบถามตอนที่ 3 มีค่าความเชื่อมั่น 0.71 ซึ่งนับว่าแบบสอบถาม

ดังกล่าวมีคุณภาพ และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้จริง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากคณะตึกต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะพลศึกษา คณะวิทยาศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ สำนักเศรษฐศาสตร์ และนโยบายสาธารณะ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศูนย์วิทยาศาสตร์ศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา และสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ โดยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับกลุ่มตัวอย่างตามห้องเรียน อาคารเรียน และสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในช่วงวันที่ 7 กันยายน 2556 ถึงวันที่ 6 ตุลาคม 2556 และวันที่ 4 พฤศจิกายน 2556 ถึง 22 พฤศจิกายน 2556 ได้แบบสอบถาม จำนวน 436 ฉบับ และเป็นแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ จำนวน 432 ฉบับ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูปเพื่อจัดกระทำตามข้อมูล ดังนี้

5.1 ใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

5.2 ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาและเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

5.3 ใช้ค่าสถิติ t-test แบบ Independent วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา และอายุ

5.4 ใช้ค่าสถิติ F-test วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยจำแนกตามตัวแปรกลุ่มสาขาวิชา หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะดำเนินการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการ LSD (Least Significant Difference)

5.5 ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนใหญ่เป็นนิสิตเพศหญิง กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และมีอายุระหว่าง 20-35 ปี

2. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับมากในด้านอัญประกาศ และด้านการอ้างอิงและ

บรรณานุกรม และมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับปานกลางในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

3. การเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุดังนี้

3.1 นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1

3.2 นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 2 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม นิสิตระดับปริญญาเอกมีการรับรู้มากกว่านิสิตระดับปริญญาโทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมและด้านด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมนั้น นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีการรับรู้มากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ส่วนด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมนั้น นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการรับรู้มากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

3.4 นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 4

4. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีค่าเฉลี่ยคะแนนในระดับมากที่สุดตั้งแต่ 4.20 ขึ้นไป ในลำดับต้นจำนวน 3 ข้อ ได้แก่

“บุคคลควรรู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำการลอกเลียนวรรณกรรมแม้ไม่มีใครจับได้ก็ตาม”

“การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเรื่องที่ไม่ผิดเพราะเป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ได้กระทบกับผู้อื่น”

“การซื้อรายงานจากเว็บไซต์ หรือจ้างบุคคลอื่นทำ ไม่ใช่เรื่องผิด”

5. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีเพศระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 5-8

6) ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒผลการวิจัยพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 9

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตมีระดับการรับรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นปัญหาจริยธรรมทางวิชาการที่เป็นที่สนใจในสังคมปัจจุบัน ดังเห็นได้จากหน้าหนังสือพิมพ์และการจัดบรรยายเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ รวมทั้งบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งในปีการศึกษา 2556 มีการจัดกิจกรรมทางวิชาการในเรื่อง “การลอกเลียนวรรณกรรม” เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2556 นอกจากนี้ยังมีประกาศข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2554 ที่ระบุว่า “ข้อ 32.2 นิสิตที่ทำการลอกเลียนปรากฏในปริญญาณิพนธ์หรือสารนิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัยจะเสนอให้มีการเพิกถอนปริญญาได้ แม้จะตรวจพบในภายหลัง”(มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย.2554: ออนไลน์) จึงทำให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาจำเป็นต้องตระหนักรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบต่อตนเอง และได้สั่งสมเรื่องราวเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมจนเกิดเป็นความรู้และประสบการณ์ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวทำให้เกิดการรับรู้ของบุคคล (เดิมศักดิ์ คทวณิช. 2550: 127) ผลการวิจัยนี้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรี เขตต์จีปะ (2552) และครिया ดวงบรรเทา (2554) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของอลัม (Alam. 2004) บาร์ชชอน-อาร์บิบ และยารี (Baruchson-Arbib; & Yaari. 2004) มาร์แชล และการ์รี่ (Marshall; & Garry.2005) รัมเซนและคณะ (Ramzan; et al. 2012) หยาง (Yang: 2012) ญัฐพร ศรีสติ (2548) กรกฏ เจริญสุข (KorrakotCharoensook. 2006) สมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับปานกลางและระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวมีการศึกษาเฉพาะมหาวิทยาลัยที่มีบริบทแตกต่างกันและเป็นการศึกษาต่างช่วงเวลา ยกเว้นงานวิจัยของวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั่วประเทศ รวมทั้งข้อคำถามเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมที่แตกต่างกัน กล่าวคือ มีบริบทและช่วงเวลาที่แตกต่างกันจึงได้ผลการวิจัยที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังพบว่า ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) ซึ่งศึกษา ทักษะการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และพบว่า นิสิตมี ทักษะด้านจริยธรรมในการใช้สารสนเทศ ได้แก่ การอธิบายประเด็นทางด้านลิขสิทธิ์ การใช้งานโดย ธรรม และการลอกเลียนผลงานของผู้อื่นอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะช่วงเวลาในการศึกษาวิจัย และกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณารายด้าน ผลการวิจัยพบว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีการรับรู้เกี่ยวกับการ ลอกเลียนวรรณกรรมในระดับมากในด้านัญประภาษา และด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม และมึ การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับปานกลางในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการ ลอกเลียนวรรณกรรมทั้งนี้เนื่องจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้จัดทำคู่มือใน การจัดทำปริญญาณิพนธ์และสารนิพนธ์ แจกให้กับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนตั้งแต่วันแรกที่เข้า รับการศึกษาในมหาวิทยาลัย นิสิตสามารถใช้คู่มือดังกล่าวในการเขียนอัญประภาษา การอ้างอิงและ บรรณานุกรม จึงทำให้นิสิตมีการรับรู้ในประเด็นดังกล่าวค่อนข้างมาก แต่ในด้านความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งหมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ ข้อบังคับ การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง และรวมถึงการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการลอกเลียน วรรณกรรมนั้น มีขอบเขตเนื้อหากว้างกว่าด้านด้านัญประภาษา และด้านการอ้างอิงและ บรรณานุกรมซึ่งนิสิตไม่สามารถรับรู้ได้ทั้งหมด จึงทำให้มีการรับรู้ด้านนี้ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ ผลการวิจัยพบว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุต่างกัน มี การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกันทั้งนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาใน ระดับบัณฑิตศึกษา ถือเป็นการศึกษาในระดับสูง ซึ่งเป้าหมายไม่ได้มุ่งหวังเพียงการฝึกทักษะ แสวงหาความรู้ทั่วไป หรือเพื่อการประกอบอาชีพ หากเป็นการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ในเชิงลึก เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่หรือต่อยอดทางความรู้ให้เกิดขึ้น บัณฑิตวิทยาลัยจึงกำหนดให้นิสิตทำ ปริญญาณิพนธ์หรือสารนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. 2552: 1) และ นำเสนอต่อสาธารณชนทั้งในรูปแบบของบทความวารสาร การนำเสนอในที่ประชุมต่าง ๆ และ เว็บไซต์ซึ่งเผยแพร่ให้ทุกคนทั่วโลกสามารถสืบค้นและเข้าถึงได้ การตรวจจับการลอกเลียน วรรณกรรมสามารถตรวจจับได้ด้วยการใช้สามัญสำนึก (Common sense) และการวิเคราะห์ ทางด้านภาษา (Linguistic analysis) ที่ตรวจจับได้ทั้งโดยบุคคลและเครื่องคอมพิวเตอร์ (กัญจนา บุญยเกียรติ. 2554: 76) ซึ่งซอฟต์แวร์ที่ใช้ตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม (Software detection) มีหลากหลาย เช่น โปรแกรมเทิร์นอิทอิน (Turn it in) โปรแกรมแพลกเจียริซึม ดีเท็กเตอร์ (Plagiarism-Detector) โปรแกรมเดจาเวอ (Déjà vu) โปรแกรมดูพลิ เช็คเกอร์ (Dupli Checker) โปรแกรมอักขราวิสุทธิ์ โปรแกรมแอนตี้ ก๊อปปี้ (Anti-Kobpae) เป็นต้น เหล่านี้ล้วนทำให้ การตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถทำได้โดยง่าย นิสิตจึงตระหนักว่าต้องระมัดระวัง

เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาด ทำให้ทุกคนต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อมิให้มีผลกระทบต่อการศึกษาของตนเอง นอกจากนี้สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีส่วนร่วมในการสนับสนุนให้ความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ในบางรายวิชาของระดับบัณฑิตศึกษามีบรรณารักษ์เข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและการสืบค้นสารสนเทศ ซึ่งมักสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมด้วย และสำนักหอสมุดกลางยังให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้ซอฟต์แวร์เอ็นดีโน้ต(EndNote)สำหรับจัดการรายการบรรณานุกรมและการอ้างอิงสำหรับโครงการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สำนักหอสมุดกลาง. 2557: ออนไลน์) จึงทำให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทุกเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาและอายุต่างได้รับความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างต่อเนื่อง จึงไม่มีความแตกต่างด้านการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของฟา'อิซฮ์ (Fa'iezah. 2009) สมฤดี หัตถภาพษ์ (2547) และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่พบว่านักศึกษาเพศชายมีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตเพศหญิง รวมทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของอลัมAlam (2004) และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่พบว่านักศึกษาที่มีอายุมากกว่า มีการลอกเลียนวรรณกรรมน้อยกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า ทั้งนี้เนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวเป็นการวัดพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งต่างกับงานวิจัยนี้ที่วัดการรับรู้ที่หมายถึงการมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม แต่ไม่ได้มีการวัดในด้านพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

เมื่อพิจารณารายด้าน ผลวิจัยพบว่าด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม นิสิตระดับปริญญาเอกมีการรับรู้มากกว่านิสิตระดับปริญญาโท ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตระดับปริญญาเอกผ่านการเรียนในระดับปริญญาโทมาแล้ว และเคยมีประสบการณ์การตีพิมพ์และเผยแพร่บทความของตนเอง รวมทั้งข้อบังคับให้ต้องตีพิมพ์หรือเผยแพร่ในระดับนานาชาติจึงทำให้มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตระดับปริญญาโท ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) และงานวิจัยของหยาง (Yang. 2012) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาเอกมีความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาโทเช่นกัน

ผลการวิจัยยังพบว่า ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีการรับรู้มากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ทั้งนี้เนื่องจากรูปแบบการอ้างอิงและบรรณานุกรมของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใช้ตามรูปแบบของสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน (American Psychology Association: APA) ซึ่งเป็นที่นิยมใช้ในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ส่วนกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ นิยมใช้รูปแบบฮาร์วาร์ด (Harvard style) (ประกาศพาวินันท์. 2553: 240; อัญชลี กล้าเพชร; และ จุฑารัตน์ ปานผดุง. 2553: 149; iParadigms Co. 2002: Online) จึงทำให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่เรียนในกลุ่ม

สาขาวิชานี้รับรู้เกี่ยวกับการอ้างอิงและบรรณานุกรมสูงกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านการอ้างอิงแตกต่างกัน

ส่วนด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมนั้น ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการรับรู้มากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพทำวิจัยทางคลินิกหรือทำวิจัยเกี่ยวกับร่างกายมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความเป็นอยู่ของคน ในการทำวิจัยจำเป็นต้องใช้ทฤษฎีและผลงานของผู้อื่นมาต่อยอดหรือทดสอบใหม่ จึงมีงานวิจัยจำนวนมากและเกิดความซ้ำซ้อนของงานมากเช่นกัน ความเข้มงวดด้านจริยธรรมทางวิชาการโดยเฉพาะการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งจำเป็นเพราะหากมีความผิดและเกิดการฟ้องร้องทางกฎหมายอาจทำให้ไม่สำเร็จการศึกษา สูญเสียทรัพย์สินและตำแหน่งงานได้ ดังนั้นผู้ที่เรียนในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพต้องตระหนักและให้ความสำคัญเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างจริงจัง ควบคู่กับการปลูกฝังทางจริยธรรมในการทำวิจัย ทำให้นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาสุขภาพมีการรับรู้สูงกว่าสาขาอื่น

3. เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้เนื่องจากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับมาก โดยรับรู้ทั้งจากเอกสาร การเข้าร่วมการบรรยายทางวิชาการการฝึกอบรมและการเรียนการสอนในชั้นเรียน ซึ่งบัณฑิตวิทยาลัย และสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจัดให้เหล่านี้เป็นการสร้างการเรียนรู้และประสบการณ์แก่นิสิตภายในมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับจิตวิทยาการศึกษาที่กล่าวว่า การเรียนรู้และประสบการณ์เป็นสิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดเจตคติที่โน้มเอียงไปในทางที่ไม่ยอมรับหรือไม่ยอมรับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2546: 249-250; สุรางค์ โค้วตระกูล. 2553: 397) นอกจากนี้บลูม (Bloom. 1967: 272) ผู้พัฒนาทฤษฎีการเรียนรู้ได้อธิบายว่า บุคคลสามารถประเมินสิ่งใดได้จากกระบวนการเรียนรู้ตามขั้นตอนตั้งแต่การมีความรู้ การเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ ซึ่งการเรียนรู้และประสบการณ์ที่นิสิตได้รับอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดการเรียนรู้จนถึงขั้นการประเมิน และกลายเป็นเจตคติที่ทำให้บุคคลตัดสินใจและตระหนักว่าการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งถูกหรือสิ่งผิด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรี เขตต์จ๊ะเื้อ (2552) ที่พบว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษาไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมลอกเลียนวรรณกรรม

4. การเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกันทั้งนี้อาจเนื่องจากนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนได้รับความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมจากมหาวิทยาลัยอย่างทั่วถึง นอกจากนี้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของไอเซนและฟิชไบน์ (Ajzen; & Fishbein. 1980: 5-7) ที่กล่าวถึง ปัจจัยที่ทำให้เกิดเจตคติ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งบุคคลมีความเชื่อว่ากระทำพฤติกรรมนั้นจะนำไปสู่ผลที่เป็นบวก เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และจะกระทำพฤติกรรมในทางตรงข้ามหากบุคคลมีความเชื่อในทางลบต่อพฤติกรรมนั้น โดยเจตคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้นและจะไม่กระทำพฤติกรรมดังกล่าวทั้งนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้มงวดในเรื่องดังกล่าวโดยมีบทลงโทษที่รุนแรง ถึงแม้จะจบการศึกษาไปแล้ว แต่ถ้าพบความผิดดังกล่าวก็จะเพิกถอนปริญญาบัตร ย่อมทำให้นิสิตหลีกเลี่ยงที่จะกระทำความผิดดังกล่าว และปัจจัยทางสังคมซึ่งเกิดจากสภาพแวดล้อมสังคมของบุคคลนั้นมีความเชื่อหรือความนึกคิดอย่างไร ย่อมทำให้บุคคลคล้อยตามหรือมีเจตคติต่อสิ่งนั้นตามสังคมด้วย ซึ่งในสังคมไทยมีการเผยแพร่ข่าวบุคคลที่มีพฤติกรรมลอกเลียนวรรณกรรมในทางไม่ยอมรับ และข่าวผู้นำในต่างประเทศที่มีพฤติกรรมลอกเลียนวรรณกรรม เมื่อถูกจับได้ต้องรับผิดชอบการลาออกจากตำแหน่ง ซึ่งเป็นตัวอย่างทางสังคมให้เห็นเป็นรูปธรรมอย่างเด่นชัดเหล่านี้จึงทำให้นิสิตถึงแม้จะมีความแตกต่างด้านตัวแปรต่าง ๆ มีเจตคติที่ไม่เห็นด้วยกับการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพร ศรีสติ (2548) ที่พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีทัศนคติต่อการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฟา'อิซาห์ Fa'iezah (2009) ที่พบว่านิสิตเพศชายมีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านิสิตเพศหญิง งานวิจัยของสมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) ที่พบว่า นิสิตปริญญาเอกมีเจตคติเชิงจริยธรรมสูงกว่านิสิตระดับปริญญาโท งานวิจัยของสมิทธิ์ เดวิส และครอน (2009) พบว่า นิสิตที่ศึกษาสาขาวิชาบริหารธุรกิจมีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียน-วรรณกรรมสูงกว่านิสิตที่ศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และงานวิจัยของอลัม (Alam.2004) พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีอายุ 31-54 ปี มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านิสิตที่มีอายุน้อยกว่า

5. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒผลการวิจัยพบว่าการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งนี้อาจเนื่องจากข้อคำถามที่เป็นสถานการณ์และให้เลือกตอบแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ และสถานการณ์ที่นำมาใช้เป็นข้อคำถามส่วนใหญ่เป็นการเรียนรู้ขั้นสูง ได้แก่ ชั้นการประยุกต์และชั้นการประเมินตามหลักการเรียนรู้ของบลูม (Bloom. 1967: 272) มากกว่าข้อคำถามในขั้นความรู้และขั้นความเข้าใจ จึงอาจมีความยากในการตอบ ซึ่งจากผลการวิเคราะห์คะแนนเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่า ข้อคำถาม จำนวนทั้งสิ้น 33 ข้อ

ข้อที่มีผู้ตอบให้คะแนนในระดับสูง มีจำนวน 22 ข้อ และข้อที่ให้คะแนนในระดับปานกลาง มีจำนวน 11 ข้อ หรือน้อยกว่าประมาณกึ่งหนึ่งของผู้ที่ให้คะแนนระดับสูงในทางกลับกันการวิเคราะห์คะแนนการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่า ผู้ตอบถูก (ร้อยละ 68.79)มีจำนวนมากกว่าหรือเกินกึ่งหนึ่งของผู้ที่ตอบผิด (ร้อยละ 31.21) จึงอาจทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ของการรับรู้กับเจตคติดังกล่าว ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพร ศรีสติ (2548) ที่พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญามีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งอาจเนื่องมาจากการเป็นการศึกษาการรับรู้เฉพาะด้านกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ไม่ครอบคลุมบริบทที่เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด และเป็นการศึกษาเฉพาะการลอกเลียนสื่ออินเทอร์เน็ตเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1. ควรกำหนดนโยบายที่เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างชัดเจนโดยให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานิสิตระดับบัณฑิตศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม
2. ควรกำหนดนโยบายให้มีการบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในหลักสูตรการเรียนการสอน ทุก ๆ รายวิชา เพื่อให้ นิสิตตระหนักรู้ถึงการลอกเลียนวรรณกรรมและสามารถหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรมได้

ข้อเสนอแนะต่ออาจารย์ผู้สอน

1. ควรมีการบูรณาการการลอกเลียนวรรณกรรมกับการเรียนการสอน และให้ความรู้เกี่ยวกับจริยธรรมในการใช้สารสนเทศแก่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การกวดขันเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในการทำรายงาน/โครงการ การยกตัวอย่างการหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม การอ้างอิงที่เป็นรูปแบบมาตรฐานต่าง ๆ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะต่อบรรณารักษ์

1. ควรมีการประชาสัมพันธ์ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมผ่านช่องทางต่าง ๆ เช่น เว็บไซต์ห้องสมุด การบริการตอบคำถามและช่วยค้นคว้า การแนะนำการเรียบเรียงบทนิพนธ์ต่าง ๆ เป็นต้น
2. ควรจัดการบรรยายหรือการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม เช่น การเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรม การใช้ซอฟต์แวร์จัดการการอ้างอิงเอ็นดีโน้ต (EndNote) หรือไซเทโอ (Zetero) การใช้ซอฟต์แวร์ตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับผู้เรียนในกลุ่มต่าง ๆ เช่น นักเรียนมัธยมศึกษา นักศึกษาระดับปริญญาตรี นักเรียนหรือนักศึกษาสังกัดสถานศึกษาของรัฐ

หรือของเอกชน นักเรียนหรือนักศึกษาสังกัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ นักเรียนหรือนักศึกษา
สังกัดสถาบันอุดมศึกษาที่ติดอันดับ นักเรียนหรือนักศึกษาสังกัดมหาวิทยาลัยวิจัย เป็นต้น

2. ศึกษาการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับ
บัณฑิตศึกษา โดยใช้วิธีการวิจัยอื่นนอกเหนือจากวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ และ
วิธีวิจัยเชิงทดลอง

3. ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุทั้งปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมที่ทำให้เกิดการ
ลอกเลียนวรรณกรรมหรือการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรม

4. ศึกษารูปแบบการลอกเลียนวรรณกรรมโดยการสำรวจจากผลงานทางวิชาการ
ได้แก่ปริญาานิพนธ์ สารนิพนธ์ งานวิจัยอื่น ๆ บทความทางวิชาการ ตำรา และหนังสือ
ประกอบการเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กันยา สุวรรณแสง. (2536). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- กัญญา บุญยเกียรติ. (2554). *การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2544). *การวิเคราะห์สถิติ: สถิติเพื่อการตัดสินใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ครिया ดวงบรรเทา. (2554). *ความเข้าใจเรื่องจริยธรรมสารสนเทศของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. รายงานการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ศศ.ม. (การจัดการสารสนเทศ).
ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- จ้านง พรายแยมแซ. (2545). *เทคนิคการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามกระบวนการวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนา.
- เจริญ ตรีศักดิ์. (2549, มกราคม-เมษายน). การลอกเลียนวรรณกรรม: ความต่างพร้อมทางวิชาการ. *ไทยเภสัชศาสตร์และวิทยาการสุขภาพ*. 11(1): 71-78.
- ชมพูนุช บุญญวรรณ. (2552, เมษายน-มิถุนายน). Plagiarism. *สารชมรมจริยธรรมวิจัยในคนในประเทศไทย*. 9(2): 3.
- ณัฐพร ศรีสติ. (2548). *ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (วารสารสนเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เต็มศักดิ์ คทวนิช. (2550). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ธีระวุฒิ เอกะกุล. (2549). *การวัดเจตคติ. อุบลราชธานี: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี*.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2542). *สถิติวิจัย 1*. กรุงเทพฯ: พีเอ็นการพิมพ์.
- บุษบา มาตรฐานกุล. (2551). Plagiarism โจรกรรมทางวรรณกรรม. *ก้าวทันโลกวิทยาศาสตร์*. 8(2): 7-10.
- ประภาส พาวินนท์. (2553, กรกฎาคม-กันยายน). การอ้างอิงในงานวิชาการ (1): การอ้างอิงในเนื้อหา. *วารสารรามคำแหง*. 27(3): 126-139.
- (2553, ตุลาคม-ธันวาคม). การอ้างอิงในงานวิชาการ (1): เอกสารอ้างอิง. *วารสารรามคำแหง*. 27(4): 240-256.

- ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2548). **เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2548). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2553). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- พวา พันธุ์เมฆา; และ พัชรา สุทธิสำแดง. (2548). **อัญประภาษ การอ้างอิง และบรรณานุกรม. ใน
ทักษะการรู้สารสนเทศ**. หน้า 155-182. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชา
บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรี เขตต์จะโป๊ะ. (2552). **การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของ
ตนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**
การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. **บัณฑิตวิทยาลัย**. (2554). **ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2554**. สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน
2557, จาก <http://grad.swu.ac.th/pdf/ข้อบังคับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2554.pdf>
- **บัณฑิตวิทยาลัย**. (2552). **คู่มือการจัดทำปฏิญานิพนธ์และสารนิพนธ์**. พิมพ์ครั้งที่
ที่ 4. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฯ.
- **สำนักหอสมุดกลาง**. (2557). **โปรแกรมแนะนำเพื่อการศึกษาค้นคว้า**. สืบค้นเมื่อ
30 เมษายน 2557, จาก [http://lib.swu.ac.th/th/index.php?option=com_content&view=](http://lib.swu.ac.th/th/index.php?option=com_content&view=article&id=216&Itemid=129)
[article&id=216&Itemid=129](http://lib.swu.ac.th/th/index.php?option=com_content&view=article&id=216&Itemid=129)
- รวิวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. (2553). **การวัดทัศนคติเบื้องต้น**. ชลบุรี: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ราชบัณฑิต. (2556). **ศัพท์บัญญัติราชบัณฑิตสถาน**. สืบค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ 2556, จาก
<http://rirs3.royin.go.th/coinages/webcoinage.php>
- ราชบัณฑิตสถาน. (2542). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542**. กรุงเทพฯ:
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. (2536). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

- วิไลวรรณ ศรีสงคราม. (2554). การพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีบนพื้นฐานผลการวิจัยสำรวจและการวิเคราะห์เอกสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ สุนทรเสถียร. (2531). เจตคติ. กรุงเทพฯ: ดี.ดี. บุ๊คส์โตร์.
- ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ. (2555). **Anti-Kobpae : ระบบตรวจสอบความคล้ายกันของเอกสาร**. สืบค้นเมื่อ 9 มีนาคม 2556, จาก http://www.nectec.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=2711:anti-kobpae-&catid=124:2009-04-03-05-38-42&Itemid=1065
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2550). รายงานการวิจัยเรื่อง จริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัยของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม: ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมฤดี หัตถภาพงษ์. (2547). การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลักกมณ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2551). **Plagiarism in Academic Research**. สืบค้นเมื่อ 13 พฤศจิกายน 2555, จาก http://km.kmutt.ac.th/action/file/download?file_guid=423
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2552). **กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ และแนวทางการปฏิบัติ**. สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555, จาก <http://www.mua.go.th/users/tqf-hed>
- สุชา จันทน์เอม. (2544). **จิตวิทยาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2542). **จริยธรรมทางวิชาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุนันทา วงษ์ชาติ. (2553). Turnitin: เครื่องมือตรวจสอบการคัดลอกผลงาน. **ข่าวสารห้องสมุดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. 26(2): 3-10.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2554). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวานิช; และ วิไลวรรณ ศรีสงคราม. (2553). **การลอกเลียนงาน**. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- อริสา สำรอง. (2549). **จิตวิทยาการจัดการและบุคลากร**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อัญชลี กล้าเพชร; และ จุฑารัตน์ ปานผดุง. (2553). การอ้างอิงและการเขียนบรรณานุกรมในเอกสารทางวิชาการ. **วารสารวิทยบริการ**. 21(3): 144-156.

- อัตลักษณ์นิสิต มศว. (2550). กรุงเทพฯ: ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Agnes, Michael; & Guralnik, David Bernard. (2009). **Webster's New World College Dictionary**. 4th ed. Cleveland: Wiley.
- Ajzen, Icek.; Fishbein, Martin. (1980). **Understanding Attitude and Prediction Social Behavior Process**. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Alam, LubnaSheki. (2004). **Is Plagiarism More Prevalent in Some Forms of Assessment Than Others?**. Retrieved December 7, 2012, from <http://www.ascilite.org.au/conferences/perth04/procs/pdf/alam.pdf>
- Anastasi, Anne. (1990). **Psychology Testing**. 6th ed. New York: Macmillan.
- Association of College and Research Libraries. (2001). **Information Literacy Competency Standards for Higher Education**. Retrieved August 10, 2012, from <http://ala.org/acrl/ilstandlo.html>
- Baruchson-Arbib, Shifra; & Yaari, Eti. (2004, June). Printed Versus Internet Plagiarism: A Study of Students' Perception. **International Journal of Information Ethics**. 1: 1-6.
- Bernstein, Douglas A; et al. (1999). **Essentials of psychology**. Boston: Houghton Mifflin
- Bloom, Benjamin S. (1967). **Taxonomy of Educational Objective Handbook I: The Cognitive Domain**. New York: McKay.
- Cambridge University Press. (2012). **Cambridge Dictionaries Online**. Retrieved December 7, 2012, from http://dictionary.cambridge.org/dictionary/british/perception_1?q=perception
- Davis, Mary. (2008). **International postgraduate students' experience of plagiarism education in the UK: Student, Tutor and Expert Perspectives**. Retrieved September 7, 2012, from http://archive.plagiarismadvice.org/documents/conference2012/finalpapers/Davis_fullpaper.pdf
- Déjà vu: A Database of Highly Similar Citation**. (2013). Retrieved June 13, 2013, from <http://dejavu.vbi.vt.edu/dejavu>
- Devlin, Marcia; & Gray, Kathleen. (2007). In Their Own Words: A Qualitative Study of the Reasons Australian University Student Plagiarize. **Higher Education Research and Development**. 26(2): 181-198.

- Eastman, K.L., Eastman, J.K.; & Lyer, R. (2008). **Academic Dishonesty: An Exploratory Study Examining Whether Insurance Students are Different from Other College Students**. Retrieved September 7, 2012, from <http://www.insurancenewsnet.com/article.aspx?n=1&lnid=775397886>
- Enger, Jennie; & Pull, Mary. (2011). **Exposing the “Root” of Plagiarism**. Retrieved April 15, 2013, from http://www.ndsu.edu/fileadmin/cfwriters/Plagiarism_article_March2011.docx
- eTBLAST: A text-Similarity Based Search Engine**. (2013). Retrieved June 13, 2013, from <http://etest.vbi.vt.edu/etblast3>
- Fa'iezah, LilisUmni. (2009, November). Gender Difference in Plagiarism Attitudes Among Indonesian University Students in Perth Australia. **Journal of Education**. 1(2): 1-18.
- Feldman, R.S. (1998). **Social Psychology**. 2nd ed. New York: Prentice-Hall.
- Ibe, Bede C. (2011, January). Duplicate and Redundant Publications What Authors and Editors Need to Know?. **Nigeria Journal of Paediatrics**. 38(1): 1-3.
- iParadigms Co. (2002). **Types of Plagiarism**. Retrieved March 15, 2013, from https://turnitin.com/research_site/print.html
- John, C. Mowen. (1993). **Consumer Behavior**. 3rd ed. New York: Macmillan.
- Korrakot Chroensook. (2006). **Perspective on Plagiarism in Academic Writing: A Survey on Graduate Students' Attitude Towards the Concept of Plagiarism**. M.A. Dissertation (Language and Communication). Bangkok: National Institute of Development Administration. Photocopied.
- Marshall, Stephen; & Garry, Maryanne. (2005?). **NESB and ESB Students' Attitudes and Perceptions of Plagiarism**. Retrieved March 15, 2013, from <http://www.ojs.unisa.edu.au/index.php/ije/article/download/25/17>
- Orim, Stella-Maris Izebuga. (2011). **An Insight into The Awareness, Perception and Attitude of Nigerian Students to Plagiarism**. Retrieved March 15, 2013, from <http://iasig.files.wordpress.com/2012/01/orim-baal-sig-paper-2011.docx>
- Ramzan, Muhammad; et al. (2012, July). Awareness About Plagiarism Amongst University Students in Pakistan. **Higher Education**. 64(1): 73-84.

- Ryan, Greg: et al. (2009, October). Undergraduate and Postgraduate Pharmacy Students' Perceptions of Plagiarism and Academic Honesty. **American Journal of Pharmaceutical Education**. 73(6): 1-8.
- Smith, Malcolm; Ghazail, Noorlalia; & Minhad, Siti Fatimah Noor. (2007). Attitudes Towards Plagiarism Among Undergraduate Accounting Students: Malaysian Evidence. **Asian Review of Accounting**. 15(2): 122-146.
- Smyth, L. S.; Davis, J.R.; & Kroncke, C.O. (2009, March-April). Students' Perceptions of Business Ethics: Using Cheating As a Surrogate for Business Situations. **Journal of Education for Business**. 84(4): 229-238.
- So Sethaputra. (2553). **New Model English-Thai Dictionary**. Revised Edition. Bangkok: Prima.
- Solomon, Michael R. (2007). **Consumer Behavior: Buying, Having, and Being**. 7th ed. Upper Saddle River: Prentice-Hall.
- Taylor-Bianco, A; & Deepter-Schmelz, D. (2007). An Exploration of Gender and Cultural Difference in MBA Students' Cheating Behavior: Implications for the Classroom. **Journal of Teaching in International Business**. 18(4): 81-99.
- Thurstone, L. L. (1992). **The Measurement of Attitude: A Psychophysical Method and Some Experiments With a Scale for Measuring Attitude Toward the Church**. Chicago: University of Chicago Press.
- Tsintzoglou, Grammatiss. (2011). **Japanese Postgraduate Students' Perceptions of and Attitudes Towards Plagiarism**. Dissertation, M.A. (Teaching English to Speakers of Other Languages). Melbourne: Graduate School of Education. Photocopied.
- Turnitin UK is A Web-Based Plagiarism Detection Service**. (2013). Retrieved June 10, 2013, from <http://www.liv.ac.uk/csd/plagiarism/turnitin>
- Winkler, Anthony C; & McCuen, Jo Ray. (1979). **Writing the Research Paper: A Handbook**. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Yamane, T. (1967). **Statistics an Introductory Analysis**. 2nd ed. New York: Harper.
- Yang, ShuChing. (2012). Attitudes and Behaviors Related to Academic Dishonesty: A Survey of Taiwanese Graduate Students. **Ethics & Behavior**. 22(3):218-237.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประภาส พาวินันท์ Ph.D. (Library and Information Science)
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลวรรณ ศรีสงคราม ค.ด. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา)
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษัชกร ดร. เจริญ ตีร์ศักดิ์ Ph.D. (Social and Administrative Pharmacy)
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์
คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ดร. ขวัญหญิง ศรีประเสริฐภาพ กศ.ด. (เทคโนโลยีทางการศึกษา)
ตำแหน่ง อาจารย์ ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุษบา มาตระกูล วท.ม. (พยาบาลวิทยาคลินิก)
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาเทคนิคการแพทย์
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

งานวิจัยเรื่อง การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดระดับการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

ตอนที่ 3 เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ ถือเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพของท่าน การนำเสนอข้อมูลจะนำเสนอในภาพรวมเพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น จึงขอขอบพระคุณอย่างสูงที่ท่านได้สละเวลาให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นายหนั่น คุ้มวงศ์

นิสิตปริญญาโท

สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1. เพศ

หญิง

ชาย

2. ระดับการศึกษา

ปริญญาโท

ปริญญาเอก

3. อายุ.....ปี

4. คณะที่เรียน

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

- คณะมนุษยศาสตร์
- คณะสังคมศาสตร์
- คณะศิลปกรรมศาสตร์
- คณะศึกษาศาสตร์
- บัณฑิตวิทยาลัย
- สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
- สำนักงานวิชาเศรษฐศาสตร์

และนโยบาย

- คณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
- สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

- ศูนย์วิทยาศาสตร์
- คณะวิทยาศาสตร์
- คณะวิศวกรรมศาสตร์

วิทยาศาสตร์สุขภาพ

- คณะแพทยศาสตร์
- คณะทันตแพทยศาสตร์
- คณะเภสัชศาสตร์
- คณะสหเวชศาสตร์
- คณะพลศึกษา

ตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ของข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้การลอกเลียนวรรณกรรมต่อไปนี้ ตามความรู้ความเข้าใจของท่าน

ด้านอัญประกาศ

- การคัดลอกข้อความจากผลงานของบุคคลอื่นแบบคำต่อคำมีความยาวไม่เกิน 3 บรรทัด ไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “.....” คร่อมข้อความดังกล่าว แต่ต้องอ้างอิงแหล่งที่มา
 ใช่ ไม่ใช่
- การยกอ้างคำพูดของผู้มีชื่อเสียงมาเรียบเรียงในผลงานของนิสิต หากไม่ใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “...” คร่อมคำพูดที่ยกอ้าง ต้องมีการอ้างอิงผู้พูดนั้น
 ใช่ ไม่ใช่
- การถอดความจากผลงานผู้อื่น โดยเปลี่ยนแปลงความหมายหรือใจความสำคัญเล็กน้อย และมีการอ้างอิงถึงเจ้าของผลงาน ถือว่าไม่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม
 ใช่ ไม่ใช่

4. การนำเนื้อหาของบทความต่างประเทศมาอ้างอิงในผลงาน ผู้เขียนควรแปลและตีความหมายให้เข้าใจ ก่อน จากนั้นจึงนำมาเรียบเรียงด้วยสำนวนภาษาของตนเอง

ใช่ ไม่ใช่

5. การแปลบทความต่างประเทศเป็นภาษาไทยเพื่อนำมาเรียบเรียงในผลงาน ไม่จำเป็นต้องอ้างอิง บทความต่างประเทศนั้น

ใช่ ไม่ใช่

6. การตัดลอกข้อความทั้งหมดแบบคำต่อคำ หากข้อความยาวกว่า 3 ประโยคให้ย่อหน้าเพื่อให้เห็น เด่นชัดว่าเป็นข้อความของบุคคลอื่น

ใช่ ไม่ใช่

ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม

7. การตัดลอกข้อความจากผลงานของผู้อื่นมาเขียนในปฏิญญาสิทธิบัตร ไม่จำเป็นต้องอ้างอิง (Citation) แหล่งที่มาของข้อความนั้น แต่ต้องระบุในรายการบรรณานุกรม

ใช่ ไม่ใช่

8. การนำข้อความในผลงานของผู้อื่นมาเรียบเรียงในปฏิญญาสิทธิบัตร นิสิตต้องเขียนใหม่ด้วยสำนวน ภาษาของตนเองและยังคงสาระสำคัญของต้นฉบับเดิมไว้ ในกรณีนี้ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงแหล่งที่มา

ใช่ ไม่ใช่

9. การนำความคิดจากผลงานผู้อื่นมาเขียนใหม่และเพิ่มเติมเนื้อหาเพื่อให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้เขียนยังคง ต้องอ้างอิงแหล่งที่มา

ใช่ ไม่ใช่

10. การอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลผิดพลาด เช่น ให้ชื่อวารสารผิด ทำให้ผู้อ่านไม่สามารถสืบค้น ต้นฉบับที่อ้างอิงได้ ถือว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม

ใช่ ไม่ใช่

11. การนำข้อความจากหลายแหล่งมาปะติดปะต่อเป็นเนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่งในผลงาน นิสิตจำเป็นต้อง อ้างอิงที่มาของข้อความทั้งหมด

ใช่ ไม่ใช่

12. การนำภาพจากเว็บไซต์มาใช้ในปฏิญญาสิทธิบัตร ไม่จำเป็นต้องอ้างอิง เนื่องจากข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต เป็นสาธารณะ ทุกคนมีสิทธิใช้และเข้าถึงได้

ใช่ ไม่ใช่

13. การนำข้อความของผู้อื่นมาเรียบเรียงเขียนใหม่ด้วยสำนวนของตนเอง ไม่จำเป็นต้องอ้างอิง แหล่งที่มา

ใช่ ไม่ใช่

14. การนำสูตรคณิตศาสตร์พื้นฐานมาใช้ในผลงานของตนเอง ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงแหล่งที่มา
 ใช่ ไม่ใช่
15. การนำบทความที่เผยแพร่บนเว็บบล็อก (Blog) ของผู้ใดผู้หนึ่งมาใช้เขียนในปฏิญญาสิทธิบัตร ไม่จำเป็นต้องอ้างอิง เนื่องจากผู้เขียนบล็อกต้องการเผยแพร่ผลงานของตนสู่สาธารณะ
 ใช่ ไม่ใช่
16. “ประเทศไทยมีประชากรนับถือศาสนาพุทธมากที่สุดในโลก” ข้อความนี้ จำเป็นต้องมีการอ้างอิงแหล่งที่มา
 ใช่ ไม่ใช่
17. “พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติของประเทศไทย” ข้อความนี้ ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงแหล่งที่มา
 ใช่ ไม่ใช่
18. การเขียนการอ้างอิงและบรรณานุกรมของปฏิญญาสิทธิบัตร นิสิตต้องเลือกใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งให้เหมือนกันทั้งฉบับ
 ใช่ ไม่ใช่
19. เมื่อมีการอ้างอิงในเนื้อหาของรายงานแล้ว ผู้เขียนไม่จำเป็นต้องทำบรรณานุกรม
 ใช่ ไม่ใช่
- 20.

เดิมศักดิ์ คทวณิช³ ได้ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายที่เกิดขึ้นภายในร่างกายเกิดการรับสัมผัสจากสิ่งเร้าทั้งหลาย ในการแปลความหมายของสมองจะถูกต้อง ละเอียด และชัดเจนมากน้อยเพียงใดจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความรู้ที่สะสม ความจำ ความเชื่อ ทักษะคิด และค่านิยมซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

³เดิมศักดิ์ คทวณิช. (2550). จิตวิทยาทั่วไป. หน้า 127.

ตัวอย่างข้างบนเป็นการอ้างอิงแบบเชิงอรรถ

ใช่ ไม่ใช่

21.

กรมศิลปากร. อนุรักษมรดกไทย. กรุงเทพฯ: อมรินทร์การพิมพ์, 2529.

เป็นรูปแบบบรรณานุกรมของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ใช่ ไม่ใช่

ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

22. ผลงานเดิมของตนเองที่เคยตีพิมพ์มาแล้ว หากต้องการเผยแพร่อีกผู้เขียนต้องเพิ่มเติมเนื้อหาและเปลี่ยนชื่อเรื่อง เพื่อสามารถนำไปตีพิมพ์เผยแพร่ซ้ำในวารสารอื่นได้

ใช่ ไม่ใช่

23. นิสิตสามารถนำผลงานของตนเองที่ได้รับการตีพิมพ์แล้ว มาแบ่งซอยย่อยเป็นงานเขียนใหม่หลายบทความ แล้วส่งไปตีพิมพ์หลายที่

ใช่ ไม่ใช่

24. การนำผลงานของผู้อื่นมาใช้เรียบเรียงในผลงานของตนเองโดยไม่อ้างอิง ถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และอาจถูกดำเนินคดีทางกฎหมายได้

ใช่ ไม่ใช่

25. การอ้างอิงต้องอ้างอิงจากต้นฉบับเสมอ ยกเว้นหนังสือต้นฉบับเก่าแก่มากและไม่มีการตีพิมพ์แล้วในปัจจุบัน

ใช่ ไม่ใช่

26. การลงรายการบรรณานุกรมแบบ APA (American Psychological Association) เป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยมมากในวรรณกรรมสาขาสังคมศาสตร์

ใช่ ไม่ใช่

27. โปรแกรม EndNote เป็นโปรแกรมสำหรับจัดทำบรรณานุกรม

ใช่ ไม่ใช่

28. การลอกเลียนวรรณกรรมสามารถตรวจจับได้ด้วยคอมพิวเตอร์ เช่น การใช้โปรแกรมเทอร์นอิทอิน (Turn it in) เป็นต้น

ใช่ ไม่ใช่

29. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำหนดให้นิสิตเขียนการอ้างอิงและบรรณานุกรมในปฏิญญานิพนธ์ โดยใช้รูปแบบเฉพาะของ มศว เท่านั้น

ใช่ ไม่ใช่

30. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒกำหนดบทลงโทษนิสิตเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเฉพาะการทำปฏิญญานิพนธ์เท่านั้น แต่ไม่ครอบคลุมการทำรายงานในรายวิชาต่าง ๆ

ใช่ ไม่ใช่

ตอนที่ 3 การวัดเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

คำชี้แจง ให้เลือกตอบโดย ลงในช่อง ตามความคิดเห็นของท่านต่อสถานการณ์ดังต่อไปนี้

สถานการณ์	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. การกระทำลอกเลียนวรรณกรรมถือว่าเป็นเรื่องปกติ ในวงการการศึกษา					
2. การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเรื่องที่ไม่ผิดเพราะ เป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ได้กระทบกับผู้อื่น					
3. การลอกเลียนวรรณกรรมจากผลงานของตนเองที่ เคยเขียนไว้ ถือว่าไม่ผิด					
4. การลอกเลียนวรรณกรรมโดยการคัดลอกจากสื่อ อินเทอร์เน็ตเป็นวิธีสะดวกสบายที่สุดและไม่มีใครจับ ได้					
5. ข้อดีของการใช้ข้อมูลจากเว็บไซต์ คือ ไม่สามารถ ตรวจสอบได้ว่าคัดลอกข้อมูลมาจากที่ใด					
6. การแปลเนื้อหาจากบทความต่างประเทศผิดไปจาก ความหมายเดิมแต่ได้อ้างอิงต้นฉบับไว้ ถือว่าไม่เป็น ความผิด					
7. ในการเขียนผลงานทางวิชาการ บางครั้งต้องลอก เลียนวรรณกรรมเพื่อให้งานสมบูรณ์มากขึ้น					
8. การซื้อรายงานจากเว็บไซต์ หรือจ้างบุคคลอื่นทำ ไม่ใช่เรื่องผิด					
9. บุคคลไม่จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียน วรรณกรรม					
10. การเขียนผลงานทางวิชาการจำเป็นต้องใช้ทักษะ การคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์เสมอ					
11. หากภาษาอังกฤษไม่ดี สามารถคัดลอกจากงานอื่น ที่มีผู้แปลไว้ได้					
12. การส่งงานที่คัดลอกจากผลงานของผู้อื่นและนำมา ปะติดปะต่อจนอาจารย์จับไม่ได้ แสดงว่าฉันมีทักษะใน การเขียน					

สถานการณ์	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
13. การส่งงานทันกำหนดเวลาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ถึงแม้ว่าต้องลอกผลงานของผู้อื่นมาส่งก็ตาม					
14. ฉันมักแสวงหาต้นฉบับเพื่อเข้าใจถึงต้นตอของ ความรู้ที่นำมาใช้ในงานของฉัน					
15. ฉันมักนำความคิดของหลาย ๆ คนมาเขียนในงาน ของฉัน และวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นแนวคิด ของฉันเอง					
16. ฉันเคยลอกรายงานหรือการบ้านจากเพื่อน					
17. งานเขียนที่มีการอ้างอิงและบรรณานุกรมไม่ตรง ตามรูปแบบ ถือว่าเป็นที่ยอมรับและเชื่อถือได้					
18. หากหาเอกสารต้นฉบับที่ใช้อ้างอิงไม่ได้ ฉันจะอ้าง แหล่งข้อมูลอื่นที่ใกล้เคียงแทน					
19. บุคคลที่มีจริยธรรมเท่านั้นต้องระบุแหล่งที่มาของ ความคิดหรือข้อความที่นำมาเรียบเรียงในผลงานของ ตนเสมอ					
20. การไม่ได้อ้างอิงในบางข้อความ เนื่องจากผู้เขียน สะเพร่าตกหล่นในบางรายการ ถือว่าไม่เจตนาและไม่ เป็นความผิด					
21. การนำรายงานของเพื่อนไปแก้ไขเล็กน้อย เพื่อ ส่งอาจารย์ ถือว่าไม่ผิดเพราะเพื่อนอนุญาตแล้ว					
22. ฉันมักหาความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม เสมอ เพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำดังกล่าว					
23. ทุกคนต้องเคยกระทำลอกเลียนวรรณกรรม ดังนั้น ผู้ที่กระทำผิด คือ ผู้ที่ถูกจับได้เท่านั้น					
24. การทำปฏิญญาพนันท์ ต้องให้ความสำคัญและ ระมัดระวังเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม					
25. บุคคลควรรู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำการลอกเลียน วรรณกรรมแม้ไม่มีใครจับได้ก็ตาม					
26. หากงานวิจัยนั้นเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ถึงแม้มี การลอกเลียนวรรณกรรมบ้าง ไม่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ					

สถานการณ์	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
27. การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสามัญสำนึกของทุกคน จึงไม่จำเป็นต้องมีกฎระเบียบหรือข้อบังคับในเรื่องนี้					
28. นิสิตจำเป็นต้องคัดลอกบทความจากอินเทอร์เน็ตในกรณีที่มีเวลาในการทำรายงานน้อย					
29. บุคคลควรหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม โดยเขียนรายงานเอง และไม่นำผลงานของผู้อื่นมาใช้ อ้างอิง					
30. บุคคลไม่ได้ตระหนักถึงกฎระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม					
31. มหาวิทยาลัยควรมีการสอนเป็นรายวิชาหรือจัดอบรมเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม					
32. มหาวิทยาลัยควรมีบทลงโทษที่รุนแรงสำหรับนิสิตที่กระทำการลอกเลียนวรรณกรรม					
33. มหาวิทยาลัยควรมีดปริญญาบัตรคืน เมื่อตรวจพบว่าผู้วิจัยได้คัดลอกผลงานของผู้อื่น					

-----ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง-----

ภาคผนวก ค

คำเฉลยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตอนที่ 2

คำเฉลยตอนที่ 2

ข้อที่	คำเฉลย
ด้านัญญาประภาษ	
1.	ไม่ใช้
2.	ไม่ใช้
3.	ใช้
4.	ใช้
5.	ไม่ใช้
6.	ใช้
ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม	
7.	ไม่ใช้
8.	ไม่ใช้
9.	ใช้
10.	ใช้
11.	ใช้
12.	ไม่ใช้
13.	ไม่ใช้
14.	ใช้
15.	ไม่ใช้
16.	ใช้
17.	ไม่ใช้
18.	ใช้
19.	ไม่ใช้
20.	ใช้
21.	ไม่ใช้
ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม	
22.	ไม่ใช้
23.	ไม่ใช้
24.	ใช้
25.	ใช้
26.	ใช้
27.	ใช้
28.	ใช้

29.	ไม่ใช่
30.	ไม่ใช่

ภาคผนวก ง

ค่าดัชนีความสอดคล้อง ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก
ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

ข้อที่	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ คนที่					คะแนนรวม	ค่าดัชนีความสอดคล้อง	การพิจารณา
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5			
ด้านัญประภาษ								
1	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
2	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
3	1	1	0	1	1	4	0.8	เลือกไว้
4	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
5	1	1	1	1	-1	3	0.6	เลือกไว้
6	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรม								
7	1	1	1	1	-1	3	0.6	เลือกไว้
8	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
9	-1	1	1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
10	0	0	1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
11	0	1	1	1	1	4	0.8	เลือกไว้
12	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
13	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
14	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
15	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
16	0	1	1	1	1	4	0.8	เลือกไว้
17	0	1	1	1	1	4	0.8	เลือกไว้
18	0	0	1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
19	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
20	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
21	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม								
22	1	1	1	1	-1	3	0.6	เลือกไว้
23	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้

ค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม (ต่อ)

ข้อที่	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ คนที่					คะแนนรวม	ค่าดัชนีความสอดคล้อง	การพิจารณา
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5			
ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม (ต่อ)								
22	1	1	1	1	-1	3	0.6	เลือกไว้
23	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
24	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
25	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
26	0	1	1	1	1	4	0.8	เลือกไว้
27	1	1	0	1	1	4	0.8	เลือกไว้
28	0	1	1	1	1	4	0.8	เลือกไว้
29	1	1	1	1	-1	3	0.6	เลือกไว้
30	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้

ค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

ข้อที่	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ คนที่					คะแนนรวม	ค่าดัชนีความสอดคล้อง	การพิจารณา
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5			
1	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
2	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
3	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
4	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
5	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
6	1	0	0	1	1	3	0.6	เลือกไว้
7	0	0	-1	1	1	1	0.2	ตัดทิ้ง
8	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
9	1	0	1	1	1	4	0.8	เลือกไว้
10	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
11	0	0	1	1	1	3	0.6	เลือกไว้

ค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม (ต่อ)

ข้อที่	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ คนที่					คะแนนรวม	ค่าดัชนีความสอดคล้อง	การพิจารณา
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5			
12	1	1	0	1	1	4	0.8	เลือกไว้
13	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
14	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
15	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
16	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
17	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
18	1	0	1	0	-1	1	0.2	ตัดทิ้ง
19	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
20	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
21	1	1	1	-1	1	3	0.6	เลือกไว้
22	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
23	1	1	1	-1	1	3	0.6	เลือกไว้
24	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
25	1	1	-1	1	1	5	1	เลือกไว้
26	1	1	1	1	0	4	0.8	เลือกไว้
27	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
28	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
29	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
30	1	1	-1	1	1	3	0.6	เลือกไว้
31	1	1	0	1	1	4	0.8	เลือกไว้
32	1	0	1	1	0	3	0.6	เลือกไว้
33	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
34	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้
35	1	1	1	1	1	5	1	เลือกไว้

ค่าความยากง่ายรายข้อของแบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ข้อที่	ค่าความยากง่าย
1	0.80	16	0.80
2	0.75	17	0.75
3	0.68	18	0.80
4	0.80	19	0.63
5	0.80	20	0.85
6	0.80	21	0.85
7	0.78	22	0.80
8	0.65	23	0.78
9	0.78	24	0.78
10	0.75	25	0.80
11	0.78	26	0.80
12	0.80	27	0.85
13	0.75	28	0.75
14	0.80	29	0.85
15	0.80	30	0.75

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.20	16	0.40
2	0.20	17	0.20
3	0.25	18	0.40
4	0.20	19	0.35
5	0.40	20	0.20
6	0.20	21	0.20
7	0.25	22	0.20
8	0.20	23	0.25
9	0.35	24	0.35
10	0.25	25	0.30
11	0.25	26	0.20
12	0.40	27	0.20
13	0.20	28	0.30
14	0.20	29	0.20
15	0.20	30	0.30

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายนนทพันธ์ แยมวงษ์
วันเดือนปีเกิด	9 มีนาคม พ.ศ. 2528
สถานที่เกิด	แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	20 หมู่บ้านรัตนโกสินทร์ 200 ปี ซอยรังสิต-ปทุมธานี 12 ซอย 4 ถนนรังสิต-ปทุมธานี ตำบลประชาธิปัตย์ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี 12130
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสารวิทยา
พ.ศ. 2551	ศศ.บ. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับสอง จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2557	ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ